

appellant. Thermas autem aquas calidas esse, nemo est qui ignorat. Montem autem hunc maxime illustrem reddidit Lacedæmoniorum cum Mardonio pugna, & Leonidæ regis interitus: de quo vide Herodot. lib. 7.

Theromæcius, θερόμαχος, proprium nomen statuarii egregii, qui centesima septima Olympiade floruit, teste Plin. lib. 34. cap. 8.

Theron, θέρων, Agrigentinorum tyrannus in Sicilia, qui & Tellum Himeræ tyrranide dejecit, & unâ cum Gelone Amilcarem Pœnorum ducem prælio superavit eodem die, quo Græci ad Salaminem Persas profligarunt. Vide Herodot. lib. 7. ¶ Est item Theron, Latini cujusdam nomen ab Aenea occisi, apud Virg. 10. Aeneid.

stravitque Latinos,
Occiso Theronem, virum qui maximus ultra
Aeneam petivit.

Thersander, five Thersandros, θερσανδρός, Polynicis filius fuit ex Argia, teste, Statio, qui unâ cum ceteris Græcorum principibus ad Troiam navigavit, Hunc Virg. lib. 2. Aeneid. inter eos numerat, qui tempore excidii Troiani in equo ligneo fuerunt occultati.

latique, inquit, se robore promunt.

Thersandrus, θερσανδρός, duces & dirus Ulysses. Fuit item hoc nomine tibicen nobilis, qui unâ cum Thimbrone Lacedæmoniorū duce subito Tiribazi adventu fuit oppressus. Autor Xenophon lib. 4. verum Græcarum.

Thersilochus, θερσιλόχος, Antenoris filius, in bello Troiano occisus, quem Virg. lib. 6. Aeneid. inter viros fortes numerat, qui etiam apud inferos arma tractent,

— quos ille omnes longo ordine cernens,
Ingenuit, Glaucumque, Medontaque, Thersilochumque,
Treas Antenoridas, Cererique sacrum Polybetem.

Thersites, θερσίτης, Græcorum omnium fœdissimus fuit, quem Achilles sibi procaciter convitantem pugni ista interfecit. Hujus insignis deformitas ab Hom. lib. 2. Iliad. graphicus expressa, effecit ut quum hominem vehementer feedum significare velimus, θερσίτης, id est, Thersites faciem cum habere dicamus. Juvenal. Satyr. 8.

Milo pater tibi sit Thersites, dummodo tu sis.

Aeneas similis. &c.

Thesaurochrysonochrysides, nomen proprium factum à Plaut. Capt. sc. 2. a. 2. vers. 35. Quod quidem componitur ex thesauro, chryso (id est auro) nice (id est victoria) & iterum Chryso. Quod si legamus, cum quibusdam, Thesaurochrysonochrysides aspirata leptonyma syllabâ, tum contextum esse dicemus ex thesauro, chryso, & onyche (id est, ungue) &c.

THESAVRVS, i. θεσαύρος. GAL. Thresor. ITAL. Tesoro. GERM. Einschätz. HISP. Tesoro escondido sin dueño. ANGL. A treasure, abundance of riches. ¶ Est ut Paulus Iureconsultus, de acquirendo rerum domi. l. nunquam, inquit tam vetus depositio pecuniae, ut ejus non extet memoria, & jam dominum non habeat. Sic enim sit ejus qui invenerit, quod non alterius sit. Alioqui si quis aliquid lucri causâ, vel metus, vel custodiae condidit sub terra, non est thesaurus, utpote cuius etiam furtum sit. Cicero 6. Philipp. Servus domini patrimonium circumplexus, quasi thesaurum draco. Idem de Divin. Respondit conjector thesaurum defossum esse sub lecto. Virg. 1. Aeneid.

veteres tellure recludit

Thesauros, ignotum argenti pondus & auri. Plant. Aulul. sc. 4. a. 1. Scit mihi esse thesaurum domi, Id inhiat. Idem Afin. sc. 3. a. 3. Auri thesaurum mihi credidit. Idem Pseud. sc. 1. a. 2. Siquidem supremi promptos thesauros Jovis. Idem Aul. prolog. Nusquam indicare voluit id filio suo, (thesaurum scilicet.) ¶ Accipitur tamen thesaurus pro quibusvis divitiis repositis. Cicer. in Epist. Non si Varro thesauros haberem, tantos sumptus sustinere possem. Suppeditare alicui aliquid de suis thesauris. Idem 2. de finib. ¶ Per translationem accipitur pro quadam quasi penu quatuorū renum repositarum. Quintil. lib. 2. cap. 7. Abundabunt autem copia verborum optimorum & compositione ac figuris jam nou quæstis, sed sponte, & ex reposito velut thesauro se offerentibus. Cicer. 1. de Orat. Thesaurus rerum omnium memoria. ¶ Nonnunquam & in malam partem accipitur: ut, Thesaurus stupri, thesaurus mali. Plaut. in Amph. Quem teneo thesaurum stupri. Idem Merc. Tu quidem thesaurum huc apportasti mali. Idem Pseud. sc. 4. a. 1. Is mihi thesaurus Jugis in nostra est domo. (sicut scilicet atque verberum.) Idem Afin. sc. 2. a. 2. De tergo ducentas plagas prægnantes dabo. L. In tergo thesaurum gerit. Idem Mostell. sc. 1. a. 4. vers. 8. Thesaurum inde parant, (sup. plagarum: ibi loquitur de servis fugitivis à domino reprehensis,) &c. ¶ Thesaurus carbones facti sunt, μάρμαρος ἀπόπειρας ἔνος, proverbio in eos dici consuevit, qui magnificis rebus expectatis, nihil nisi sumum reperiunt. ¶ Thesauri Gazæ antiquissimæ, Suet. in Neron. cap. 31.

Thesaurarius, a, um, ad thesaurum pertinens. θεσαυράρις. GAL. De thresor. ITAL. De tesoro. GERM. Des schatzes. HISP. De tesoro. ANGL. Of a treasure. ¶ ut, Thesaurarii fures, apud Plaut. in Aulul. sc. 6. a. 2. Confige sagittis fures thesaurarios.

Thesaurarius, thesauri custos, & curator. Gl. Cyril.

Thesaurizo, as. θεσαυρίζω. GAL. Thesaurizer. ITAL. Thesaurizare. GERM. Schätzensein schatz zusammen legen. HISP. Atesorar aquel tesoro. ANGL. To mak a treasure. ¶ Thesaurum colligo, repono. Quod verbum frequenter apud Ecclesiasticos scriptores occurrit, alioquin classicis linguis Latinæ autoribus non receptum.

Thesaurophylacium, θεσαυροφύλακιον, τρατium, θεσαυρῷ φύλακι. Thesælius, θεσαιος, Ægei regis Athenarum & Æthrae filius: qui dum esset adolescent, operâ Medæcæ noveræ penè veneno perit. Sed post mortem patris, ad regnum evectus, tam multa digna memoratu peregit, ut inter plures Hercules unus connumeretur. Debellavit Amazones, easimque reginam Hippolytem rapuit: ex qua Hippolytum genuit. Creonem regem Thebatum Argivos in bello caulos seperi, prohibente interfecit. Oppressit & terribilem taum in Atti-

ea, Minotaurum in labyrintho occidit, & Ariadnæ Phædrāmque Minois filias clām secum abduxit: sed relicta Ariadnæ in Chio insula, Phædram sibi conjugio copulavit. Scironem, Procrustem, & Cinim latrones Attice neci dedit: debellavit Centauros: Thebas domuit: Pirithoum præcipuā coluit amicitia, quo cum descendit ad inferos ad rapiendam Proserpinam: sed occiso Pirithoo, ipse aliquamdiu in vinculis Plutonis fuit detentus, doac ab Hercule, qui illum summā prosequebatur benevolentia, liberaretur. Postremō jam senior, tot tantisque rebus gestis, patria regnōque pulsus in insulam Scyrum navigavit, ubi periit, interemptus à Nicomedē, vñ (ut quidam volunt) ex loco edito post cœnam deambulando delapsus. Primus instituit Athenis Panathenæa, hoc est, communem celebritatem in honorem Minerwæ, quæ Græcæ θεᾶς nominatur. Idem in Isthmo funebres ludos instituit. Reliqua vide apud Plautarch.

THESÉVS, trium syllabarum. θεσές. Adjectivum, apud Propert. lib. 1. Eleg. 3.

Qualu Thesea jacuit cedente carina
Languida desertis Gnoſia littoribus.

Ovid. 1. Trist. Eleg. 3.

O mihi Thesea peñora juncta fide.

Thesæis, idis, θεσαιδες, Poëmia Thesei gesta complectens. Juven. Sat. 1.
Vexatus tortes rauci Theseide Codri.

Thesæides, θεσαιδες, Patronymicum masculinum: quo Poëtz utuntur pro Hippolyto Thesei filio. Ovid. Epist. 4.

Thesæides, Theseus usque duas rapuere sorores.

Thesæis, θεσαιδες. GAL. Question. argumenti. ITAL. Questione, argumento. GERM. Ein fürsaiß sagred. HISP. Question, argumento. ANGL. A general question or argument. ¶ Questio, five argumentum, quod nobis tractandum disputandum proponimus. Cicer. in Top. Propositum interpretatur. ¶ Propriè autem thesis (ut Rhetores utuſtūr) est quæſtio generalis & infinita, nullis personæ, loci, aut temporis circumstantiis limitata. In quo differt ab hypothesi, quod ea sit quæſtio definita, certisque personis, temporibus & locis propria. Ut si hoc modo proponamus, Sitne omnino ducenda uxor? thesis erit. Sin id de unoquopiam peculiariter quæramus, aut loci, temporis circstantiis restringamus, hoc modo, Sitne Catoni ducenda uxor Martia, eo tempore, quo omnia flagrant civili bello? jam dicenda erit hypothesis. Cic. de Orat. Orator à propriis personis & temporibus semper, si potest, evocat controversiam. Latus enim de genere, quam de parte disputare licet: ut quod in universo si probatum, id in parte sit probare necesse. Hæc igitur quæſtio à propriis personis ad universi generis rationem traducta appellatur thesis.

Thesmophoriæ, θεσμοφορια, Cereris sacra, quæ & Cerealia à Latinis, & initia dicuntur. Græci enim Cererem θεσμοφόρα appellat, quæsi legiferam, quo etiam epitheto nostri cam insignaverunt. Virg. 4. Aeneid.

magant leelas de more bidentes

Legifera Cereri.

Prima enim Ceres mortalibus leges dedisse putatur, propriez quod ex agrorum divisione primū nata credantur jura. Ovid. 5. Mitame.

Prima dedit leges: Ceres fuit omnia munus.

Thesmôthætæ, θεσμοθετæ, mechokekim. θεσμοθετæ. ¶ Magistratus apud Athenienses, à legum latione ita appellati: qui ætate & usu docti, domi jura dabant, querelas accusationesque cognosabant, déque controversiæ æquo examine decernebant, quotannis quoque leges recognoscabant emendabantque, & congruentiam sensuque conscientem reducebant, de his Plautarch. in Solon..

Thespia, θεσπια, oppidū liberum in Boeotia (ut Strabo inquit lib. 9.) Heliconi proximum, sed eo magis Australe, Crissæ imminens sinni. Thespia nobilitavit Praxitelis Cupido à Glycerio meretrice ibi consecratus. ¶ Hinc Thespia, θεσπια, dictæ sunt Musæ, seu Nymphæ Thespia incolentes. ¶ Sunt & aliae Thespia in Magnesia Thessalæ conterminæ, quarum meminit Plin. lib. 4. cap. 9.

Thespis, θεσπις. Primus poëta Tragicus fuit apud Athenienses. Horat. in Arte.

Ignotum Tragica genus invenisse Camæna.

Dicitur, & plaustris fixisse poëmata Thespis.

De eo Plutarch. in Solon. ¶ Thespis alter Atheniensis, sive Thespis Erichthei regis filius, è pluribus foeminis filias genuit quinquaginta. Cum quibus vocatus ad epulas Hercules sigillatim concubuit: suscepitque totidem liberos mares, quæ Thespia dicti sunt. Hi cum Iolao Herculis ex Iphicleo fratre nepote in Sardiniam profecti, civitates ibi plurimas extruxere. Autor. Diodor. lib. 5.

Thesprotia, θεσπρωτια, Regio Epiri Chaonia proxima, teste Plin. in Procœm. lib. 4. cuius incolæ dicuntur Thesperti. θεσπρωτοι Stephanus Lucan. lib. 3.

Thesperti, Dryopæsque ruunt.

Thessalæ, θεσσαλia. Regio Græcia, ex una parte Bœotiam, ex altera Macedoniam habens, ad mare inter Peneum amnem, & Thermopylas extensa, Prius Æmonia, αἴγαλα, ab Æmonæ rege, & Pelasgico Argos & Hellas iuxtas, & Dryopæ, θεσπρωτæ, dicebatur. In hac genitrix nomine Græcus, à quo Grecia: ibi natus est Hellen, à quo Hellenes. Homerus ejus incolas tribus nominibus appellat, Myrmidonas, Hellenas, & Achæas. Olim etiam Pyrrhæa dicta est, teste Strabon lib. 10. à Pyrrha Deucalionis uxore: cuius tempore (ut quid Aristoteles ingens imbrum illuvies majorem partem populoru Thessalæ absulpsit, paucis qui ad montium culmina sese repperant, conservatis. Inter quos Deucalion Parnassum petierat, ratibusque ad se confugientes per summa Parnassi juga benignè fovebat. Propter quod dictus est genus hominum reparasse. In Thessalæ moches vigintiquatuor, quorum nobilissimi Olympus, Pieria, parentes domusque Musarum, Pelion, & Ossa gigantium bello memotati. Idem Pindarus, & Othrys Lapitharum sedes. Flumina in ea (ut scribit Herodotus) sunt Apidanus, Enipeus, Onothonus, Pamisus, Peneus & Phoenix.

Thessalus, a, um, & Thessalicus, a, um, adjectivum. θεσσαλικός. Plaut. inmpb.

Amph. Ego illum ulciscar Thessalum venescum.
THESSALONICA, θεσσαλονίκη. Vulgo Saloniki. Urbs clarissima Macedonia: ad sinum Thermaicum sita, non procul ab Echedori fluminis ostio: quæ primum à Cassandro condita dicitur, & Halia appellata. Thessalonica autem nomen à Philippo Amyntæ filio accepit, quum ille in ejus agro Thessalos ingenti clade profligasset.

Thessalonicenses, hujus urbis incolæ dicuntur, divi Pauli epistolâ notissimi. θεσσαλονίκης. Ex hac urbe ortum traxit Theodorus Gaza, vir superiori ætate utriusque lingua peritissimus.

Thestias, vide in sequenti dictione, *Thestius*.

THESTIUS, θεστιος, Parthaonis filius, & pater Toxei, & Plexippi, & Althææ matris Meleagri: à quo illi quidem Thestiæ, hæc autem Thestias appellatur. Ovid. 8. *Metam.*

— ne titulos intercipe fæmina nostros,

Thestiæ clamant.

¶ paulo post,

Thestias haud aliter dubiis affectibus errat,

Idem Eleg. 6. lib. 1. *Trist.*

Utque cremisse suum fertur sub stipite natum

Thestias, & melior matre fuisse soror.

Thestiaæ, θεστιæ, filiæ Thestij qui Erichthei, aut (ut alij volunt) Teuthrantis filius fuit, numero quinquaginta, ex diversis mulieribus natæ, ex quibus Hercules adhuc adolescens, sed jam tum corporis robore præstans, totidem liberos masculos sustulit, qui & ipsi ab avi nomine Thestiaæ dicti sunt. Hi post mortem patris cum Ilao illius ex Iphicleo fratre nepote, in Sardiniam profecti, multas in ea urbes considerunt. Autor Diodor. lib. 5.

Thestylis, θεστυλη, mulieris rusticæ nomen, apud Theocrit. & Virgil. 2. *Ecl.*

Thestylis & rapido fessis messoribus astu

Allia, serpillumque herbas contundit olentes.

Thestor, θεστορ, pater Calchantis peritissimi Græcorum auguris, qui à nomine patris Thestorides à Poëtis appellatur. Ovid. lib. 12. *Metam.*

— at veri providus augur

Thestorides vincemus, ait, &c.

Thetæ, θετη, nomen est literæ Græcæ, quæ apud nos valet th aspiratum. Hæc in Græcorum judiciis nota erat condemnationis, quemadmodum apud Latinos C. quod ea sit prima litera in dictione θάτω, quæ illis mortem significat. Huc allusit Pers. *Satyr.* 3.

Et potis es vittio nigrum prafigere theta.

Thetis, θετις, idis, θετη, Pelei Thessaliæ regis uxor, Nerei marini Dei filia, & Achillis mater: de cuius nuptiis extat elegantissimus Luciani dialogus. Alij, è quibus est Aristoteles, Thetidem quæ mater Achillis fuerit, aiunt Chironis Centauri filiam fuisse. Vide Staphylum lib. de rerum Thessalicarum &c. ¶ Accipitur nonnunquam pro mari: ut apud Virg. 4. *Ecl.* Tentare Thetin ratibus.

Theudæsia, θεδαισια. Emporium nobile fuit ad Bosphorum Thracium, ita dictum ab uxore Leuconis ejus regionis tyranni, qui primus hac in urbe emporium instituit, Atheniensibusque illinc frumentum evehentibus multas immunitates concessit: ut est videre apud Demothenem in oratione adversus Leptinem.

Theuropides, nomen senis Comici. Plaut. *Mosell.* sc. 2. a. 2. & 17. & *Theuropides, Hære salve, &c.*

Theusimarche, Plaut. *Mosell.* sc. ult. a. 5. Quod erat nomen nostræ matri? S. Theusimarche. M. Convenit. Quidam libri habent, Theusimarche, non aspiratæ, ultimæ.

Theutoni, vide *Tutones*.

Thia, θειæ, insula est in mari cretico, una Sporadum non procul ab Hierœ, quam sua primum ætate emersisse, autor est Plin. lib. 2. cap. 88. lib. 4. cap. 12.

Thiasitas, sodalitas. Festus.

Thiasus, θειος, cantus tripudiantium in honorem numinis: & nominatim Bacchi, à θεια.

Thimbrōn, θιμβρων, Lacedæmoniorum dux, qui adversus Persas in Asiam missus, subito Tiribazi adventu est oppressus unæ cum Thersandro citharcedo, cum quo cœnabat. Vide Xenoph. *rerum Græcarum* lib. 4.

Thingo. *Gloss.* Thingare, manumittere absolute vel donare.

Thiax, donatio.

Thinissa, θινισσα, vulgo Tunex. Oppidum Africæ propriæ dictæ, non procul ab Apollinis promontorio, non tamen idem cum Tunete, ut quidam male tradiderunt. Vide Ptol. lib. 4. cap. 3.

Thiodamæs, antis, θιοδαμης, pater Hylæ, quem Hercules Colchos navigans secum duxit. Propertius,

Thiodamana proximus ardor Hyle.

¶ Thiodamas alias filius fuit Melampodis. Stat. lib. 4. *Theb.*
Insignem fama, sanctoque Melampode cretum
Thiodamanta volunt, &c.

Thirida, fenesta. Gl. g. b.

Thisbe, es, θιση, puella fuit Babylonia, mutuo Pyrami vicini adolescentis amore capta: cuius miserabilem exitum vide supra in dictione *Pyramus*. Thisbeus, Adject. Ovid. 11. *Metam.*

Quæ nunc Thisbeas agitat mutata columbas.

Thisias, Siculus antiquissimus artium scriptor. Quint. lib. 3. cap. 1. Attium autem scriptores antiquissimi Corax & Thisias Siculi: quas insequuntur est vir ejusdem insulæ Gorgias Leontinus Empedoclis (ut traditur) discipulus.

Thiubda, furtum. in ll. antiq. {Angl. *theste* furtum. GERM. *Dieb* fur, f. à debedo, quia debito se obligat illegitimè.

Thius. Gl. A. L. Tius, avunculus. Scribe, *thius*.

Thladias, θλαδια, eunuchus factus, per θλασι, i. compressionem.

Thlaspi, sive Thlaspidion, sive Thlalpe, es, θλασπι, ή θλασπιδιος. Dioscorid. θλασπι Galen. Herba est, quam vulgus herbariorum nasturium testorum vocat. Dictum thlaspi θλασπι τος θλασπι, quod est contundere, sive constringere: cò quod semen lenticulæ sit simile, sed infractum. Est thlaspi alterum, quod nonnulli sinapi Persicum

appellant. Vide Plin. lib. 27. cap. 13.

Thlasias, æ, dicitur à Iureconsultis qui testiculos habet fractos & contusos, δέσις ἡ θλασια, id est contusione. Dicitur & Thladias. {ΤΗΛΑΣΠΙΟΝ μερόβαχ εσχεθ λύγον μαρυχ.}

Thlibias, æ. Item species spadonum est: & dicitur is, cui testiculi attriti sunt. δέσις ἡ θλιψια, id est, contritione. Theophil. §. sed & in *Institut. de adopt.* {ΤΗΛΙΒΙΑΝΟΝ χασθύλιον.}

Thöä, Thoæ, sive Thoës, θωη. Nympha marina, Tethyos & Oceanis filia, à natandi celeritate dicta. Hesiod. in *Theog.*

Μηλόσων πε Θοη πε, και ιεροδήνη Πολυδάρει.

THÖÄS, antis, θωη, fuit Rex in Taurica regione, ad quem delata est Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eodem Diana Tauricæ sacrificia præfesta. Hunc postea occidit Orestes, à sorore adjutus, quum illum quoque Thoas Diana aræ destinasset: de quo Ovid. lib. 3. de *Ponto*,

Regna Thoas habuit Maotide clarus in ora:

Nec fuit Enxinis notior alter aquæ.

¶ Alter Rex Lemni fuit, Liberi patris filius, ex Ariadne Minoris filia & pater Hypsipiles solus filiaæ pietate servatus, quum ceteri omnes Lemniaæ mulieres viros suos & parentes trucidarent: ut est apud Ovid. lib. 7. *Metam.*

Tum primum sese trepidus sub nocte Thyoneus

Detexit, nato portans extrema Thoanti Subsidia, &c.

Idem in *Epift.*

En ego Minoo nata Thoante feror.

¶ A Thoas fiunt patronymica Thoantis, idos, & Thoantias: quæ Poëtis usurpantur pro Hypsipyle Thoantis filia.

Thomices, appellantur restes ex cannabis impolito & leviter contorti. Vid. infra *Tomice*.

Thös, is, θωη, lupi genus cæteris procerius, crurumque levitate dissimile, velox saltu, venatu vivens, innocuum homini, per hyemes hirtum, æstate nudum. Autor Plin. lib. 8. cap. 34.

Tholiüs, θωλη, propriæ erat umbilicus testudinis in templis, ex quo donaria suspenidi solebant. Virg. lib. 9.

— si qua ipse meis venantibus auxi,

Suspendive tholo, aut alia ad fastigia vexi.

Ovid. lib. 6. *Fast.*

Mox didici curvo nulla subesse tholo.

Idem lib. 6. *Fastor.*

Par facies templi: nullus procurvit in illo

Angulus, à pluvio vindicat imbre Tholus.

Thōn, onos, θωη, Fuit primus qui apud Ægyptios Medicinam in artem rededit: cujus meminit Homer. lib. 5. *Odyssea*. ¶ Alter, teste Hellanico, fuit Rex Canopi, ad quem quum Menelaus captiā jam Troiā in patriam renavigans, tempestate delatus esset, fuit primum ab illo, antequam is Helenam conspiceret, benignè susceptus: sed ut illam confexit, vim Menelao inferre conatus, ab illo imperfectus est.

Thōnīa, θωνια, urbs est, & caput Gabaonitarum, distatque à Gaza nostri littoris Iudeæ oppido, mille quingenta, triginta septem millia passuum.

Thōnis, is, θωνις, Præfectus fuit Canopi sub Proteo rege Ægypti, quo tempore Alexander cum Helena vi tempestatis in Ægyptum apulsus est. Vide Herod. lib. 2. Hunc Hellanicus Thona appellat, regémque Canopi fuisse tradit. & Menelaum vi tempestatis eò delatum humanissime excepisse hospitio, donec conspecta Helenā, amore eius captus, quum Menelao insidias stuerere cœpisset, ab eodem est imperfectus. Fuit præterea Thonis urbis nomen in Ægypto, post Taphosridem, non procul à Zephyrio promontorio: cujus meminit Strabo lib. 2.

Thoön o geminato, θωη, fuit vir Trojanus ab Antilocho imperfectus. Homer. lib. 13. *Iliad.*

Thōs, θωση, Phorci filia, ex qua Polyphemum Neptunus genuit, Hom. lib. 1. *Odyssea*.

Thoothes, unus fuit ex præconibus Græcorum, teste Homer. lib. *Iliad.* 2.

Thoranius, mangi fuit, formam colorēmque hominum venalium adulterandi, componendique peritissimus. Suet. in *Ang.* cap. 69. Qui (amici) adulteras ætate virgines denudarent, atque perspicere tanquam Thoronio mangone vendente.

THORAX, acis. {ΤΗΡΑΝ θαζέ. θαζε. GAL. *Poitrine*. ITAL. *Petto*. GERM.

Die brust der oberleib vom halß an bis auf den bauch. HISP. *Hueco del cuerpo del hombre, pecho*. ANG. *The bulk or breast of a man.* } A Medicis, & rei anatomiae peritis dicitur pars corporis ab ipsis clavibus usque ad diaphragma, costis undique circumscripta, partesque vitales continens. Vnde quum apud Plinium Celsūm legimus medicamentum aliquod vitia pectoris purgare, intelligere debemus concavitatem illam, quæ intra septum pectoris continetur. ¶ Accipitum item pro quovis munimento pectus tegente, sive illud lanceum sit, sive ferreum, sive ex alia materia confectum. {ΤΗΡΑΝ σχιρόν. GAL. Halecret & autre armure de corps, corseler. ITAL. *Pettore*, giappones, giaco, corazza, corazzina. GERM. Ein brustharnisch/ krebs. brustlath. HISP. Las coraças, o el jubon. ANG. A breast plate, corseler all manner of armour of the bodie. } Virg. 10. *Aeneid.*

— Thoraca simul cum pectori rupit.

Idem 11. *Aeneid.*

— thoraca induitus ahenis

Horrebat squamis.

Plin. lib. 7. cap. 20. Nos quoque vidimus Athanatum nomine, prodigiose ostentationis quingenario thorace plumbeo indurum, cothurnisque quingentorum pondo calciatum per scenam ingredi. ¶ Lanceus thorax. Sueton. de August. cap. 82. Hycine quadratus cum pinguis tunica, & subucula, thorace lanceo, & femoralibus & tibialibus muniebatur.

Thoracæ, θορακη. {ΤΗΡΑΝ φορέα. GAL. Vetus d'un halecret, ou corseler. ITAL. Armato di corazza. GER. Der ein brustharnisch oder krebs anhatt. HISP. Armado de coraças. ANG. That wears to a breast place. } Qui thorace induitus est. Plin. lib. 35. Parthasius pinxit Navarchum thoracatum.

Thoracoma

Thotacōmachus, θωτακομάχος, qui thorace instructus pugnat. Vide Anonymum de reb. bellicis.

Thoracopētus, θωτακοπέτος, qui thoraces facit: loricarius.

Thōrāx, acis, θωράξ, mons est Libybus Hesperiis vicinus, Lethæo fluvio imminens, teste Strabone lib. 14. in quo dicunt crucifixum fuisse Daphitam grammaticum, propterea quod reges versibus incesseret, unde tractum est proverbiale ænigma, Cave à thorace, φύλασθε τὸ θώραξ: quo utimur quoties linguae petulantiam frænandam volumus significare, ne voces petulanter emissæ aliquando per jugulum redeant. Vide Etasmi proverbia.

THRĀCΙ, es, & Thracia, θράκη. Vulgo Romania, Europæ regio, Macedonie ad Occasum proxima, à Septentrione Istrum habens ab Oriente Pontum, à Meridie Ægeum mare. Olim Scyton, postea Thracia, à Thrace Martis filio, seu ab asperitate dicta: Græcè θράκη asperum dicitur. Est enim regio (ut Pomponius scribit) nec cælo, nec solo trastabilis: & nisi quæ mari propior est, infœcunda, frigidaque. Habet feros homines, aspero cultu. In ea sunt urbes celebriores Apollonia, Ænos, Nicopolis, Byzantium, Perinthos, Lysimachia, Callipolis. Amnes sunt Hebrus & Nestos: Montes Æmus, Rhodope, & Orbelos. Dicitur & Thracia, θράκη. Virg. lib. 12. Æneid.

— gemit ultima pulsus Thracia pedum.

Thräx, θράξ, gentile, Virg. 3. Æneid.

Terra procul vastu colitur Mavortia campū:

Thoraces arant.

¶ Thrax pro gladiatore. Suet. in Calig. cap. 54. & cap. 35. ibidem.

Thrassā, fœmininum, θρασσα, sive Threissa. θρισσα, Virg. 1. Æneid.

— qualu equos Threissa faciat Harpalice.

Thrācius, a. um, possessivum, θράκης. Virg. 5. Æneid.

— Quem Thoracius albis

Portat equus bicolor maculis.

Thraupalus, sambucus aquatica. H. P.

Thrēcius, a. um, θρεῖος. Virg. 5. Æneid.

Primus equum phaleris insignem victor habeto:

Alter Amazoniam pharetram, plenamque sagittis

Theicius, &c.

Thrāciās, θρακία Aristoteli, ventus media regione flans inter Septentrionem & Occasum solsticiale. { ITAL. Maistre tramontana. GERM. Der wind einer so zwischen Mittnacht und der Sonnen nidergang herordnet. } teste Plin. lib. 2. cap. 47.

Thrāscas, θρασα, Auguris nomen, qui in summa siccitate Busirim Ægypti tyrannum adiens, ostendit à superis posse exorari pluviam, si hostiles immolaret. Quarante deinde tyranno, quisnam & cuius esset, quem se peregrinum profiteretur, Tu igitur primus, inquit Tyrannus, Ægypto aquam dabis. Ovid. 3. de Arte,

Dicitur Ægyptus caruisse rigantibus arva

Imbris, atque annis siccæ fuisse novem,

Quum Thraseas Busirin adit, monstratque piari

Hospitiis effuso sanguine posse Iovem:

Illi Busiris, Fies Iovis hostia primus,

Inquit, & Ægypto tu dabis hospes aquam.

Hunc tamen nonnulli Thrasilum potius quam Thraseam malunt appellare. ¶ Thraseas item θρασα Suidæ Philosophus fuit Stoicus sub Nerone: à quo quum iussus esset mori, fléatum suorum magna constantia compescuit: porrectisq; alacriter ad incisionem brachiis, humoque sanguine aspersa. Hunc, inquit, sanguinem libcmus Iovi liberatori. Reliqua vide apud Tacit. lib. 10.

Thrasius, seu Thrasilus, Vir quidam fuit, qui quum ad exorandas à Iove pluvias Busirin docuisset hospites immolare, omnium primus mactatus est. Ovid. in Ibin.

¶ qui post longam sacri monstrator iniqui

Elicuit pluvias victimæ casus aquas.

Idem lib. 1. de arte amandi,

Dicitur Ægyptus caruisse revantibus arva

Imbris, atque annos siccæ fuisse novem:

Quum Thrasius Busirin adit, monstratque piari

Hospitiis effuso sanguine posse Iovem:

Illi Busiris, Fies Iovis hostia primus,

Inquit, & Ægypto tu dabis hospes aquam.

Thrāso, θράσος, nomen proprium glorioi militis apud Terentium in Eunucho. δὲ τὸ θράσος, hoc est, ab insolentia, & ferocitate impositum. ¶ Fuit & nobilis statuarius ejusdem nominis, cuius meminit Plin. lib. 34. cap. 8. & Strab. lib. 14.

Thrāsumēnus, θρασυμένος. Vulgo Lago di pergia. { GER. Ein see in Italien heistjen Lago di Pergia. } Latus in agro Pertusino, Annibalis victoriâ, & Flaminij Consulis clade nobilitatus. De hoc Ovid. lib. 6. Fastor.

Sunt tibi Flaminij, Trasumenaque littera testes.

Dicitus à Thrasumeno puero, quem Ægylia nympha rapuisse dicitur. Thrāsybūlus, θρασύβουλος. Nobilis Atheniensis fuit, ingenti animi magnitudine, & amore in patriam singulati: qui ubi à triginta tyrannis in exilium actus esset, comparato exercitu non admodum magno, adjunctisque exilibus, sibi suisque redditum in patriam manu comparavit: lato prius plebiscito de injuriis ultrò citrōque oblitanis: quam Ægylia Græci appellant. Verebatur enim ne exules reducti, injuriam suam ulciscentes, civitatem civibus exaurient. Cæsus est ab Aspendiis, noctu ad tabernaculum ejus factum concursu, ob pecuniam acerbius imperatam. Vide Xenophon. rem verum Gracarum lib. 4. ¶ Fuit & alias Thrasibulus dux Milesiorum, qui ut portum Sicyoniorum occuparet, ex adversa parte urbem aggressus est: ad quam partem tuendam quum cives undique concurrent, interim ex inopinato classe potum occupavit.

Vide Front. Strab. lib. 2.

Calepini Parc. I I.

Thrāsyllos, θρασύλλος, Atheniensis fuit, rei militaris peritissimus, qui æquali cum Thrasibulo imperio classi præfetus, Mindarum Lædæmonium, Peloponnesiorum ducem apud Sestum Hellesponti urbem navalí prælio superavit. Autor Thucyd. lib. 8. Fuit & alius Thrasyllus insignis Mathematicus, cuius meminit Suet. in Tiber. cap. 14. & cap. 62. ibid.

Thrāsymachus, θρασύμαχος. Sophista fuit ex Chalcedone Bithyniæ, qui primus in oratione numeros, & artificiosam verborum compositionem traditur invenisse. Scripta ejus enumerat Suidas.

Thrāsymenus, vide Thrasymenus.

Thrālymēdēs, θραλυμέδης, fuit filius Nestoris: ut autor est Homer. lib. 9. Iliad.

Threna, vestes floridas, & variegatae. Rh.

Threnōdiā, θρηνόδια, cantus lugubris: quo genere primus omnium Simonides usus fuit apud Græcos.

Threnōdus, θρηνόδος, qui lugubria cantat, θρηνός κατάδε. Item, qui conductus plorat in funere.

Threnūs, θρηνός, ο, ο, lamentum, luctus.

Threni, lamentationes, liber Jeremias in quo deflet miserum desolata Iudeæ statum.

Threis, libertus: Item tertius. Gl. vet.

Threx, θρέξ, propriæ Thraciæ, qui è Thracia: deinde gladiator, quales Thraciæ esse solebant.

Thria, θρία, sive Thrio, θρίο, θρία, θρία Stephano, vicus est Atticæ, in tribu OEnide: à quo Thriasi populi, & campus Thrasius: cuius meminit & Plin. lib. 4. c. 7. & multis in locis Thucydides.

Thrion, thrium, jucundum edulium Atheniensium frondibus sicut neobvolutum. Turn.

Thrissa, piscis marinus. Rond.

Thrius, θριούς, oppidum Elidis, olim Achaicæ, Patris proximum: ita dictum à Thriunte quodam Athenensi, quem Theseus Herculi suppetias misit.

Thridacias, θριδαῖα, Mandragora foemina, à lactucatum similitudine, quas θριδαῖα vocant Græci, nomine imposito. Autor Dioscorid. lib. 4. cap. 17.

Thrips, θριψ, θριψ. Gal. Teigne, petit ver qui s'engendre dans le bois & le ronge. ITAL. Tarlo, tarma. GERM. Ein holzverwurm. HISP. El gusano que roe la madera. ANGL. A worm engendred in wood. Teredinis genus, lignum erodens, culici non dissimile. Autor Plin. lib. 16. cap. 41.

Thronium, θρόνος, oppidum est Locrorum Epicnemidiorum, ad Boagrium amnum, non procul à sinu Malico. Plin. lib. 4. cap. 7.

Thronūs, θρόνος, hiffé. θρόνος. GAL. Throsne, chaire. ITAL. Seggi, catedra. GER. Ein thron/ein herrlicher stuhl oder sitz. HISP. La sillón, θρόνος. ANGL. A throne. A nostris sedes, sive solium dicitur. Quamvis in Scripturis sacris throni quandoque non pro cathedris, sed pro virtutibus aliquibus cælestibus, in quibus Deus semper sedeat, quasi in quadriga sua ponatur.

Thryallis, θρυαλλίς. Genus herbæ, quæ alias Lychnitis dicitur, folia habens terrena aut quum plurima, quaterna, crassa, pinguiaque, ad lumenta lumina apta. Vide Plin. lib. 15. cap. 10.

Thryön, θρύον, Messeniæ oppidum, non ita procul ab Alpheo fluviot, cuius meminit Hom. in Catalogo navium, & Strabo lib. 8. & Plin. lib. 4. cap. 5.

Thucydides, θουκυδίδης, idis, & idat, θουκυδίδης. Historicus Atheniensis, Holori filius, nobili in primis genere, ut qui à Miltiade & Cimone ducibus ortum traheret, qui & ipsi genus suum ad Æacum Iovis filium referebant, uxorem duxit à Thracia oriundam, alioqui divitem: cuius opes adsecutus, non in voluptates, sed bonam earum partem in otium literarum erogavit. Nam bellum Peloponnesiacum scribere aggressus, codem, quo illud gerebatur, tempore, Atheniensibus pariter ac Lacedæmoniis, aliquot militibus qui bello interessent, mercedem præbebat, ut res quotidie veras sibi renuntiantur, quas fideliū se accepturum sperabat, si non solum ab amicis, sed etiam ab hostibus de iis edoceretur, ne partes quiske suas falso tueretur. Præceptores habuit in Philosophia, Anaxagoram, & in Rhetorica Antiphonem. Scripsisse autem putatur historiam in Ægina insula, quod in exilium se contulerat. Sepultus est in agro Attico juxta sepulchra Miltiadum, in loco qui Cœla appellatur. Quidam Athenis obiisse dicunt, expleto jam legitimo relegationis tempore. Alii in Thracia deceperisse volunt, ossaque ejus Athenas in majorum suorum sepulchra fuisse relata: ubi & cippus erectus fuit cum hac inscriptione:

Thucydides Holori jacet hoc Alimusus antro.

Hæc ferè ex Marcellino. Quintil. lib. 10. cap. 1. de Thucydide scribit, Thucydides (inquit) & Herodotus longè cæteris in historia præferendi, quorum diversa virtus laudem penè est parem consecuta. Densus & brevis, & semper instans sibi Thucydides: dulcis & candidus, & effusus Herodotus: ille concitatis, hic remissis affectibus: melior ille concionibus, hic sermonibus: ille vis, hic voluntate. Dionysius Halicarnasseus scribit Demosthenem adeò Thucydidis stylum probasse, ut ejus librum oīties sua manus descriperit, totumque ferè edidicerit. Cicer. in Brut. Thucydidem (inquit) imitamus. Optimè, si historiam scribere, non si causas dicere cogitatis. Thucydides enim rerum gestarum sincerus pronuntiatur & grandis etiam fuit: hoc forense concertatorium non trastavit genus. Orationes autem quas interposuit (multæ enim sunt) eas ego laudare soleo, imitari neque possum, si velim: nec velim fortasse, si possim. Haec tenus Cicer. Fuerunt & alij ejusdem nominis, qui commemorantur à Marcellino. Unus Milesius Athenis inter principes viros ac duces habitus, amulus Pericles. Alius Pharsalicus Memnonis filius, cuius meminit Polemon in his, quæ de Acropoli scripsit. Tertius natione Achedrysius, cuius meminit Androtion in Attide, dicens eum filium fuisse Aristonis, qui fuit tempore Platonis Comici, & Agatonis Tragici, ac Nicerati versificatoris. Ex Marcellino.

Thucydidius, a. um, Adjectivum. Cicer. in Orat. Ecce autem aliqui se

Thucydidos profitentur, novum quoddam imperitorum & inauditum genus.
Thūlē, εὐλή. Insula est in ditione Scotorum, in Septentrionem vergens, ultra Orcadas, latitudinem habens graduum LXXI. Quo sit ut circa aestivum solstitium quam brevissimæ ibi sint tenebrae, Sole ab illorum horizonte quam minimum recedente: quemadmodum contraria cœta solstitium hybernum nihil ferè aut quam minimum habent diei: Sole Tropicum Capricorni ab illis disjunctissimum perambulante. Hæc extrema fuit carum, quæ in Septentrionali Oceano Romanis fuerunt cognitæ: unde etiam à Virgilio ultima Thule appellatur 1. Georg.

Tibi (inquit) serviat ultima Thule.

Thunnus, (sic enim antiqui scribabant, qui nullam recipiebant literam peregrinam.) Vide Thynnus.

Thuria, θύρια, oppidum Messeniaci agri non procul à Pheris, ex celso in loco situm, uade & atra Veteres appellantur. Ab hoc opido propinquus sinus Thurianæ dicitur. Autor Strabo.

Thurianus, genus est piscis matini, quem alij xiphiam vocant. Plin. lib. 32. c. 11.

Thurium, θύραι, urbs magnæ Græciæ, olim nobilissima, ad sinum Tarentinum sita, inter Crathin & Sybarin amnes: à Thuria vicino fonte nomen habens. ¶ Hujus incolæ Thuriæ dicti sunt & Thuriæ, θύραι καὶ θύραι, Qui quum aliquandiu floruerint, à Lucanis in seruitutem traxi, & à Tarentinis infestati, tandem in Romanorum tutelam sese dedere sunt coacti: qui eò deductæ coloniæ, urbem eorum pro Thurio Copias appellantur. Hæc Strabo lib. 6.

Thurina regio, unde majores Augusti Cæsaris orti sunt, in cuius originis memoriam ipsi infanti cognomen Truring inditum est, ut auctor est Suet. in August. cap. 7.

THYS, uris. { λεβόντης. GAL. Encens. ITAL. Incenso. GERM. Weyrauch. HISP. El encienso. ANGL. Franken fence. } Lacrima est exigua arbusecula, uni terrarum Arabiæ concessæ, gratissimum in sacrificiis deorum sufficuum præbens: unde etiam nonnulli nomen accepisse existimant λέβον τὸ θύειν, quod est sacrificare. Alij Latinam vocem esse patant, à tundendo dictam: unde & citra aspirationem scribere malunt. Sed de hoc latius infra suo loco in verbo, Tui. Thus masculum, est id, quod recentiores thus mannam vocant, majores scil. & subrufæ thuris lacrimæ: reliquum thus pollen vocarunt.

Thurarius, qui thus parat & vendit.

Thurribulum, vas est rebus divinis agendis dicatum, ut docet M. Tullius Verrin. 6. & passim.

Thūscīa, Italizæ, regio, à Latio Tiberi, à Liguribus Macra fluvio divisa, quæ alio nomine Hetruria dicitur. θύρωντις. Dicta Thuscia (ut quidam existimant) λέβον τὸ θύειν quod est sacrificare, propterea quod Tyrrheni semper habiti fuerint religiosi, deorumque cultui & sacrificiis ad superstitionem usque dediti. Vulgo Toscana.

Thūscī dicti sunt regionis hujus incolæ, qui & Tyrrheni dicuntur, θύρωντις. Quidam citra aspirationem scribere malunt.

Thyslagæ, sive Thyssageræ. Vide Thyssageræ.

Thya, θύα, arbor odorifera, quæ notiore nomine cedrus, & ab Homero trogete dicitur, teste Plin. lib. 15. cap. 16.

Thyinus, a, um, ex thya factus.

Thyamis, θύμης, fluvius qui Thesprotidem, Cæstrinamque discriminat, teste Thucydide lib. 1. Meminit hujus fluvij Plin. lib. 4. c. 1.

Thyas, θύας, mænas, furore percita. à θύα cum impetu ruo.

Thyāsīs, θύασης, Saltatio, sive chorea dicitur, quæ Baccho exhibebatur: à verbo θύεσθαι, quod est Orgia celebrare. Virg. 5. Eclog.

Instituit Daphnis thyasos inducere Baccho.

Thyātīra, θύατηρα, insula est maris Ionij, una Echinadum Aetolian adjacentium, teste Plin. lib. 4. c. 12. Unde Thyatireni: Sucton. in August. cap. 8. pro Laodicenis, Thyatirenis, Chiis terræmotu afflatis, &c. ¶ Est item Ioniæ civitas in Asia ad Lycum fluvium, teste codem Plin. lib. 5. c. 9. Strab. lib. 13. Misæ attribuit, Stephanus Lydiæ.

Thybris, θύβρης, nomen unius ex comitibus Aeneæ. Virgil. Aeneid. lib. 10.

Affaracique duo, & senior cum Castore Thybris,
Prima aries, &c.

Thyellæ, θύελλα, OEnotriæ urbs, in qua pars Phocensem concedit, ut ex Herodoti sententia refert Stephan. Homerus Thyellam quartam Harpyiam videtur appellasse: respiciens nimirum ad vocis proprietatem. quæ apud Græcos repentinam & sonoram significat procellam.

THYESTES, θύεστες, fuit filius Pelopis ex Hippodamia & Atrei frater, ac Tantali nepos, qui quum fratri, cui pessime cupiebat, aliter nocere non posset, uxorem ejus per adulterium polluit; Atreus vero ei filium epulandum apposuit. Obquam flagitia Sol, ne pollueretur, retro fugisse fertur. Thyestis fabula sic scribitur à Servio, Atreum & Thyestem germanos, quum dissensione sibi nocere non possent, in simulatam gratiam ferunt rediisse: quâ occasione Thyestes cum fratribus uxore concubuit; Atreus vero ei filium epulandum apposuit: quæ Sol abominatus, ne pollueretur, aufugit. Sed veritas hæc est, Atreum apud Mycenæ primum Solis eclipsim invenisse: cui invidens frater, ex urbe discessit eo tempore, quo ejus probata sunt dicta. Haec tenus Servius, enarrans illud Virg. lib. 1. Aeneid.

Nec tam aversus equos Tyria Sol jungit ab urbe.

Et rursus in illud 11. Aeneid.

Atrides Protei Menelaus adiósque columnas

Exultat, &c.

Thyestes, a, um, θύεστες, Ovid. 15. Metam.

Neve Thyestes cumulemus viscera mensis.

Thyiæ, θύαι, nomen filiæ Cephisi quæ prima Liberi patris initia fuit Orgiis, à qua thyiades, & thyiæ. Herodot. lib. 7. Ab hac urbs ejusdem nominis in qua colitur.

Thyia, θύαι, Bacchi sacrificulæ, quæ & Bacchæ & Mænades, & Bassarides dicuntur. Rationem autem hujus nominis quidam referunt ad Thyai quandam Cephisi filiam, quæ prima omniū Dionysio

initiata, Orgia ejus celebravit, Bacchicóque furore correptis nomen reliquit, ut ab ea Thyiades dicerentur. Alij hanc non Cephisi, sed Castalij cuiusdam indigenæ filiam fuisse volunt. Vide Cæl. Rhod. dig. lib. 16. cap. 19.

Thyisca, θύησκα, thuribulum, acerra: item mortariolum, à tunc suffio. Thyites, θύητες, genus est lapidis durissimi, ex quo mortaria fieri consueverunt: unde & à Plinio lapidis mortiariorum vocatur: & à Græcis θύητες: quibus θύητες mortarium est.

Thymallus, θύμαλλος, genus pisces pretiosi, de quo Ambros. lib. Hexaem. Neque te inhonoratum nostra persecutione thymalle dimittam, cui à flore nomen inolevit, seu Licini unda te fluminis, seu amoeni Athesis umbra nutrierit, flos es. Quid specie tua gratius? quid suavitate jucundius? quid odore fragrantius? Quod melia fragrant, hoc tu corpore tuo spiras.

Thymbæt, θύμβητος, Latini cuiusdam nomen à Pallante occisi, apud Virg. 10. Aeneid.

Nam tibi Thymbre caput Evandrum abstulit ensis.

Thymbræ, θύμβρα, { θύμβρα, Dioscor. GAL. Sarriette. ITAL. Santoreggia, herba. GERM. Sedene / oder saturey / gartermysop. HISP. Axedes yerva. ANGL. Saverie. } Herba est satis nota, quam Latini cunilam appellant, apibus gratissima: unde etiam scriptores rei rusticæ circa alvearia serendam præcipiunt. Virg. 4. Georg.

& graviter spirantis copia thymbra.

Dux autem sunt thymbræ species, sativa & agrestis: illa condimentis gravior, quæ & Satureia dicitur: hæc Medicinæ utilior, Samonicus cap. de splene.

Ac thymbra speciem quam commemorant cophalotes,

Prædixit spleni Deus Id posse mederi.

THYMBRA, θύμβρα, campus est Troadis, per quem Thymbrius fluvius in Scamandrum influit. Thymbræ autem nomen huic campo factum putat Servius à copia thymbræ herbæ, quam Romani cunilam vocant, cujus maximus hoc in campo est proventus. ¶ Fuit item Thymbra vetustum iis in locis oppidum, Dardani opus, cuius meminerunt Strab. lib. 13. & Plin. lib. 5. cap. 30. ¶ Item delubrum Appollinis, qui à loco cognominatus est Tymbræus, teste codem Strabon loco jam citato.

Thymbræis, θύμβραι, Apollinis cognomentum, sive à Tymbra Troadis campo, sive ab ejusdem nominis in urbe in qua colebatur, impositum. Virg. 3. Aeneid.

Da propriam Thymbræ domum.

Ubi Servius, Thymbræus Apollo dictus est à loco Troiæ vicino pleno thymbræ, in quo & nemus habuit templum, in quo à Paride occisus est Achilles. Ergo Thymbræus, ut Delius; nam numina à locis frequenter nomen accipiunt. Verum quia Græcæ θύεσθαι dicitur, in derivatione, & in diphthongum mutatur: ut, Aten. Aetna: Δίης, Diræus, Κούρη, Cretæus. Apollini Thymbræi templum Strabo ea in parte fuisse tradit, quâ Thymbrius fluvius in Scamandrum influit: quo in templo ferunt Achilles à Paride fuisse intereptum. Unde factus est locus fabulæ, ut Achilles Apollinis sagittis diceretur esse imperfectus.

Thymbrætæ, θύμβραι, oppidum Asie ad Pactolum fluvium, teste Xenophonte in Pedia.

Thymbræs, θύμβραι, fluvius est Troadis, per campum, cui nomen Tymbra, in Scamandrum influens, Autores Steph. & Strab. lib. 13. Thymbræ, θύμβραι, Cariæ vicus, iuxta antrum Charonium, quo in loco propter pestiferas exhalationes, inferorum fauces esse credebantur. Autor Strab. lib. 14.

THYMELÉ, θύμελη, migdál. θύμηλη. GAL. Chaire, pulpito. ITAL. Pergamo, pulpito, pergola. GERM. Ein hoher stil auff einer brüge auf welchem in den schauspielen das vndergesetz gehalten ward. HISP. Pulpito ò predicatorio. ANGL. A pulpit. } Pulpitum erat in orchestra altum pedes quinque, in quo chorus Tragediarum, & Comediarum, quoad Comediaz chorum habuerunt, ceterique personam non habentes, fabulæ subserviebant: histrionibusque in scenam abdisis, populum gesticulatione retinebant. ¶ Est præterea Thymele nomen notissimæ saltaticulæ: cujus gesticulatione Domitianus impensè fertur delectatus. Martial lib. 1.

Qua Thymelæ spectaculæ derisoriumque Latinum,

Illa fronte, precor, carmina nostra legas.

Vide de hoc plura in Annotationibus Vivis in Augustinum de civitate Dei.

Thymelicus, a, um, Apuleius Apolog. 1. Thymelicum Choragium, Thymelicæ, θύμελαι, dicuntur gesticulatores, qui in pulpito orchestra, quod thymelæ vocabant, fabulæ subserviebant, & histrionibus in scenam abdisis populum gesticulatione retinebant. Meminit Vitruvius, diversisque eos facit à scenicis. ¶ Thymelicæ sunt oīcō: θύμελη τὸ τιχεῖλον τοῦ διεκυρύποιο, inquit Suidas, id est, qui personati attem ostentant. Est enim θύμελη locus editior, ubi actores saltabant. Scenici enim dicebantur histriones qui in scena fabulam agebant: thymelicæ vero qui personam ex fabula non habentes, ante scenam in orchestra saltabant, & scenæ subserviebant.

Thymelæ, herba cathartica. H. P.

Thymamætis, θύματης. { תְּמַרְשָׁק ketoreth. θύμια. GAL. Encensement, parfum. ITAL. Profumo. GERM. Ein herlicher vnd lieblicher rauch. HISP. Sabamerio. ANGL. A sweet perfume. } Suffitus, vaporatio, suffumatum, θύμη. θύμητης quod est vaporare, suffire.

Thymatérium, Thuribulum, vel etiam locus, in quo suffitus solet adoleti.

Thymoëtæ, θύμοι, Priami filius fuit ex Arisbe (ut quidem volunt) cuius uxoris quem filium peperisset eodem die quo Hecuba Partem, asserentibus hariolis eo die natum esse puerum, cuius causa illum everteretur, iussit Priamus quemque interfici. Et Paris equidem matri astu clam traditus est educandus: Thymoëtæ autem puer est imperfectus. Cujus injuria ultiōne in multis annos dilata. Thymoëtæ, quum equi lignei dolum sentiret, commodum sibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus autor fuit, ut in urbem reciperetur. Hæc ferè servius, enarrans locum Virgilij:

primus quo

— primisque Thymœtes

Duci intra muros horratur, & arce locari
Sive dolo, seu jam Troia sic fara serebant.

THYMUS, vel Thymum. { θυμός. GAL. Du thym. ITAL. Timo herba.
GERM. Welscher quendel/thymchen vnd immertraut. HISP. Tomillo yera.
ANGL. Time herbe. } Frutex humilis, odoratus, apibusque
gratissimus. Virg. 3. Eclog.

Dumque thymo pascuntur apes, dum rore cicada.

Horat. lib. 4. Carm. Od. 2.

ut apis Matina

Grata carpentis thyma per laborem.

Sunt autem thymi duo genera, album scilicet, & nigrum. ¶ Vnde Bi-thymum mel, quod ex utroque thymo collectum est. Plin. lib. 16. c. 6.
¶ Thymus item, ut inquit Iulius Pollux, verruncula est, Ægyptiæ fabæ magnitudinis, scabra, & subrubens sanguine, cuius summa pars (ut Celsus inquit) florem thymi repræsentat, in genitalibus, sede, feminibus, palmis, & inferioribus pedum partibus nascentis. Vide Plin. lib. 11. cap. 10.

Thymites, { θυμίτες. GAL. Vin de thym. ITAL. Vino de tymo. GERM.
Welsch quendelwein. HISP. Vino de timello. ANGL. Wine of time. } Vi-
num thymo conditum: ea forma dictum, qua Absinthites, & Abro-
tonites: de quo Col. lib. 12. cap. 36.

Thyminus, adjективum, quod ex thymo factum est. { θυμίνης. GAL.
de thym. ITAL. Facto de tymo. GERM. Aus welschquendel gemacht.
HISP. Hecho de tomillo. ANGL. Made of tyme. } Colum. lib. 6. c. 33. Cum
melle Attico, vel si id non est, utique thymino celeriter levatur.

Thymosus, aliud adjekt. { θυμὸς οὐνάδης. GAL. Plein de thym. ITAL.
Pieno di tymo. GER. Voll tymchen / oder welschenquendel. HISP.
Lleno de tomillo. ANGL. Full of time. } Plin. lib. 11. cap. 15. Thymo-
sum mel non coit.

Thyni, θυνοί, Thraciæ populi fuerunt ad Hebrum fluvium, quorum
pars in Asiam transgressa, juxta Apolloniam & Salmydesum con-
ditum tractum ab ipsis Thyniacum littus appellat Strabo lib. 12.
Thynias, adis, θυνίας, Ponti Euxini insula, Bithyniæ adjacens, trium
millium passuum ambitu, alio nomine Apollonia dicta. Author Pli.
lib. 6. cap. 12.

THYNNUS, { παντανίνης. θύνης. GAL. Thon, ou thonnine. ITAL. Tonno.
GER. Thunnus, ist ein meerfisch/vorrt eingesalzen/tonnenfisch. HISP. El
Atun pescado conocido. ANGL. A tunnie fish. } Piscis marinus est
notissimus, qui mense Maio copiosissime capit in fretu Gaditanu-
no. Nam id temporis ex Oceano Atlantico in mare Mediterraneum
irruptit, non parvo Gaditanorum questu, qui infinitam eorum
multitudinem retibus extrahunt, cetariisque inferunt, saliuntque,
membratimque dissecatos, & in eadis asseveratos, celebri mercimo-
nio per omnem Europam diffundunt. Hæc ferè ex libello Pauli Iovi-
vij de Romanorum piscibus.

Thynnūm, θυννός, Sacrum erat, quo pescatores Neptuno thynnū
immolabant, spe impetranda ab illo felicitatis capturæ. Vide Cz-
lum Rhodiginum lib. 5. cap. 6.

Thynos, θυνός, Cilicia oppidum, non procul à Pyramo fluvio, teste
Plin. lib. 5. cap. 17.

Thynus, a, um, adjekt. ut. Merce thyna beatus. Horat. 5. Carm. Ode 7.
Hoc est Bithyna, inquit Acron.

Thyomata, unguenta ex aromaticis. Rh.

Thyoneūs, trium syllabarum, θυνίας, cognomen Bacchi, quod à θύνη, id
est. sacrifico, quidam deductum putant, quod illi adhuc inter hu-
manos versanti sacrificaretur. Quanquam non desunt, qui id cogno-
minis eum à matre sua Semele accepisse velint, quæ alio nomine di-
cta est Thyone, θυνία, Ovid. 5. Metam.

Additus his Nysæus inde tonsaque Thyoneus.

Thyphsis, θύφης, ustio, incensio.
Thyrea, sive Thyre, per contractionem, θυρα, ή θύρη, oppidum est in
confinio Lacedæmoniorum, & Argivorum: cuius causa aliquando
gravia bella inter illos emeruerat. ¶ Hujus incolæ dicuntur Thy-
reates, θυριτæ Stephano. Est item Thyrea insula ante Peloponnesum
è regione Hermiones, non procul à Træzene: cuius meminit
Herodot. lib. 3.

Thyricos, θυρικός, populus in Attica regione, ex Acamanteide tribu.
Aut or Strabo.

Thyrophoria, festum, in quo gestantes thyros templum ingredieban-
tur. Stuck.

Thyrsagætæ, Populi sunt Scythiæ ultra Sauromatas, ex venatione vi-
ctitantes. Mela lib. 1. Thyrsagætæ, Turcæque vastas sylvas occu-
pant, alunturque venando. Hi à Plinio Thussagætæ appellantur, à
Scabone, Ptolemaeo, & Stephano θυραγέται. Quo sit, ut suspect
apud Melam & literam librariorum culpâ irreplisse.

Thyrsis, θύρσις, nomen est pastoris proprium, apud Virg. 7. Eclog.

THYRSUS, { θύρσος. GAL. La tige ou verge de quelque herbe que ce soit.

ITAL. torso, ή τρονκό. GERM. Ein aufrechter Krautstengel. HISP. El-
ramo ή τρονχο de berca. ANGL. The stalk or stemme of an herbe. } Pro-
priè dicitur illud in herbis, quod virgula in modum, vel teli re-
stitutinæ consurgit. Plin. lib. 19. cap. 8. Inventum omnes thyros
vel folia lactucarum prorogare urceis conditos, ac recentes in pa-
tinis coquere. Idem, Folia lactucæ tosta, thyrsusque ex aceto bibun-
tur. Sueton. in Aug. cap. 77. pro potione sumebat, vel lactucæ thy-
rus, vel, &c. ¶ Lucr. accipit thyrsus pro furore, ardore, sti-
mulo, vel instinctu, quum ait,

Pervulit thyro laudis spes magna meum cor.

Item Ovid. 3. Fastor.

Fæmineos thyro concitat ille choros, (nempe Liber, sive Bac-
chus.)

Idem Eleg. 1. lib. 4. Tript.

Sic ubi mota calent sacra mea pectora thyro, &c.

Translatio est à Bacchi thyrsis, quorum tractu fanatici & perciti
furore reddi homines censemiantur. Ovid. in Fast.

Ut quas pampinea tetigisse bicorniger hasta

Creditur, huc illuc quæ furor agit, &c.

Calepini Pars I I.

¶ Est verò thyrsus hasta aculeata, hedera obiecta, quam in Orguis
Bacchæ quaticebant. Tacit. Messalina trice fluxo thyrsus quatiens.
Scribit Diodorus, Dionysium in exercitu habuisse mulieres thyrsis
armatas. Et Macrobius ait. Liberum patrem tenere thyrsus, quod est
latens telum, cuius macro hedera lambente protegitur.

Thyrsiger, dictus est Bacchus, θυροφόρος. Seneca in Medea,

Candida Thyrsigeri protes.

Thysani, Schismata, seu scissura. Rh.

Thysagætæ, vide Thyrsagætæ.

Thysus, θυσός, oppidum est in finibus Macedoniæ, ad radicem mon-
tis Atho: cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 10. & Herodotus lib. 7.

T I

Tiaræ, generis fœm. & Tiaras, mascul. { תְּאִירָה מִתְּאִירָה
mighbahâh. nág, κωνῖα. GAL. Ornament de teste des femmes de
Perse, duquel ont usé puis après les Rois & Pontifes. ITAL. Ornamen-
to di donne Persiane, usato poi di Re & principi, mitra, capello, mazzo-
chio. GERM. Ein haupgeziedet der weiber in Persia / vorst genommen füt
ein Königs hut oder Bischoff eyffel. HISP. Mitra, corona, capello, o som-
brero. ANGL. A kind of ornament worn on the romons heades in Per-
sia. } Ornamentum capitis Persicatum prius mulierum, quo postea
uti sunt reges, & sacerdotes. Iuven. Satyr. 6.

& Phrygia vestitur bucca tiara.

Virg. per usurpationem dixit,

Sceptramque Sacréque tiarat.

Suet. in Ner. cap. 13. Dein (Armeniæ regi) precanti, tiara deducta,
diadema imposuit, &c. Alioqui enim Tiaræ dicimus, teste Servio.
Hier. ad Fabiolam, Quartum est genus vestimenti rotundum pileo-
lum, quasi sphæra media sit divisa, & pars altera ponatur in capite,
hoc Græci & nostri nágav, nonnulli galerum vocant. Non habet
acumen in summo, nec totum usque ad cornas tegit, sed tertiam par-
tem à fronte inopertam relinquit, atque ita in occipito vittâ con-
strictum est, ut non facile labatur ex capite.

Tiare, es, nágæn oppidum Teuthranizæ, quæ est regio Afis supra Eoli-
dem, & partem Troadis. Autor Plin. lib. 5. cap. 30.

Tiates, portatores signorum. lege, Triarij. Cerda.

Tiatira, vide Thyatira.

Tibärēnī, θυρηνοί, populi Chalybibus contigui, teste Pomponio lib.
3. in risu & lusu summum constituentes bonum: tenacissimi in-
terim justitiae, qui nisi ante denuntiato die, hostem non adoriantur.
De his memoria prodidit Nymphodorus. Muliere partu soluta,
virum in lectulo decumbere, & tanquam partus autorem ab
uxore puerpera curari. Quod & ipsum confirmat Valer. Flacc. Ar-
gon. lib. 5. his versibus,

Inde Genesai templum Ioris, hinc Tibarenium
Dant virides post terga lacus, ubi deside mitra,
Fœtigat, partaque virum fover ipsa soluta.

Vide Tabareni.

Tiberias, θυρηνή, urbs Iudeæ; ad lacum Genesaritidem, ab Herodé
condita, & in gratiam Tiberij Cæsaris ita appellata.

Tiberiopolis, M. sub P. Constantinopolitano.

Tiberius, θυρηνός. Liviæ Augustæ filius, & privignus Augusti, ejus-
démque in imperio successor, omni avaritiae, libidinis, & crudelitatis
generè contaminatissimus. Vitam ejus vide apud Suet. eadem pro-
fus libertate descriptam, quâ ille vixit. ¶ Fuit & Sophista ejusdem
nominis, cuius scripta enumerantur à Suidâ.

Tibercius, a, um, adjekt. θυρηνός, Stat. 3. Sylv. 14.

Tibereia primum

Aula tibi, vix dum ora nova mutante juventus

Panditur.

TIBERIS, is, qui & Thybris, θυρηνή, Dionysio, θυρηνή ή θυρηνή Steph.
Vulgò Tevere, GAL. Tybre. Celeberrimus Italiæ fluvius è media ferè
longitudine Apennini, Aretinorum finibus defluens, qui multis de-
inde fluminibus auctus, ab Hetturia Latium, Ianiculumque ipsum ab
urbe Roma ditimit, tandemque decimoquinto ab urbe lapide duo-
bus ostiis modico intervallo diremptis, in mare evolvitur, ea in par-
te quâ Ancus Martius Ostiam extruxit. De ratione nominis diversa
diversa prodiderunt, adeò ut non facile fuerit certi aliquid consti-
tuere. Livius à Tiberino Albanorum rege dictum existimat, in tra-
jectu ejus submerso, quum anteā Albula diceretur. In qua sententia
Ovid. quoque fuisse videtur, sic scribens lib. 1. Fast.

Albula quem Tiberim mersus Tiberinus in undis

Reddidit, hibernis forte tumebat aquis.

¶ Tiberis inundatio ominosa. Vide Suet. in Othon. c. 8. Servius, Ti-
beris nomen ipsa etiam Alba vetustius esse contendit: ideoque no-
minis ejus originem ad Thybrin potius Hetruscorum regem refe-
rendam existimat, qui latum crebris latrociniis infestans, tandem
circa hunc fluvium est occisus. Cui sententia Virg. quoque non ob-
scure subscript: apud quem sic loquitur Evander, lib. 8. Eneid.

Tum reges, asperque immanni corpore Thybrum,

A quo post Itali fluvium cognoscere Thybrim

Diximus.

Alij non tam à regis hujus nomine, quam ab injuriis, & contumeliis
quibus in obvium quemque circa hunc fluvium grassabatur, appelle-
rationem hanc tractam existmant, unde Thybrim scribendum con-
tendunt, quasi θυρηνή, ut dictiōnem conflatam intelligamus ex
articulo feminino, & nomine θυρηνή, quam scripturam etiam apud
Dionysium Afrum observavimus. Nos Thybridis nomen antiquius
esse putamus. Tiberis recentius, literis aliquot (ut solet) temporis la-
psu immutatis. Quo sit, ut illud Poëtis, hoc Oratoribus sit usitatus.
Stephanus quoque in urbium onomastico utrumq. nomen agnoscat,
nil quod illud θυρηνή legatur, in literâ communâ Græcorum con-
suetudine adjektâ, θυρηνή (inquit) τομῆς εἴησι, ή θυρηνή. Hisce
rationibus, in eam potissimum sententiam adducor, ut Thybris dis-
syllabum, th aspirato & y Græco scribendum putem: trisyllabum au-
tem Tiberis t, tenui, & i nostro. Quam scripture rationem etiam à
Græcis videmus observari apud quos θυρηνή, θυρηνή, θυρηνή, θυ-
ρηνή, & cætera omnia hinc derivata per iota scribi videmus.

222 Tibérinus,

Tibetinus, a possessorum est, & Stephano; ut, Ostia Tiberina, apud Virg. 2. Aeneid. Tiberina flumina, apud eundem lib. 2.

Tibetinus, i. rōspis. Capeti filius & Albanorum rex, qui in flumine submersus, effecit ut pro Albula Tiberis diceretur. Liv. lib. 1. ab Urbe, Latino Alba ortus, Alba Atys, Aty Capys, Capy Capetus, Capeto Tiberinus, qui in trajectu Albulae submersus, celebre ad posteros nomen flumini dedit. Tiberinus item à superstitione antiquitate creditus est Deus esse, Tiberis fluvij p̄ses, cuius monitu Aeneas, Evandri sibi auxilia ascivit: de quo sic scribit Virg. lib. 8. Aeneid.

Huic Deus ipse loci fluvio Tiberinus ameno,
Populeas inter senior se attollere frondes
Visus, eum tenuis glauco velabat amictu.
Carbasus, & crines umbrosa tegebat arundo.

Quin & fluvius ipse in sacris dictus est Tiberinus, teste Servio, quemadmodum in οὐρανοῖς Tiberis, & in Poësi Thybris.

Tibi, tertius casus pronominis Tu, variè usurpatum ab auctoribus.

Plaut. Men. sc. 4. a. 2. & sc. 3. a. 4. Heus, mulier tibi dico. Idem Mil. sc. 5. a. 2. Tibi dico, Heus Philocomasium. Idem Cure. sc. 2. a. 4. Heus tu, Tibi ego dico. Idem in Pseud. sc. 2. a. 1. Tibi ego loquor Phoenicum. Et Men. sc. 2. a. 1. Quid tibi mecum est rei. Et sc. 4. a. 2. ibid. Quid mecum tibi est, aut fuit negotijs &c. ¶ Tibi pro in te, contra te, in tuam perniciem, in tuum exitium, ruinam, &c. nonnunquam invenitur. Plaut. Amph. sc. 3. a. 2. Quid tibi deliqui, si cui nupta sum, tecum fui (pro in te.) Et Men. sc. 2. a. 5. Quid ego tibi feci? (i. quid in te deliqui.) Idem Mil. sc. 2. a. 2. Viden' hostes tibi adesse? (id est in tuum exitium.) Ibid. sc. 6. a. 2 Nisi tibi supplicium stimuleum datut. (i. in tuam perniciem.) Idem Mostell. sc. 2. a. 2. Iste qui tibi hasce aedes vendidit, (id est tuo malo & damno.) Sic & Matr. epigr. 43. lib. 3. Tibi, dixit, pro in te, tuumque malum, &c. ¶ Pro in tuum usum sive utilitatem, in tuam gratiam. Plaut. Cure. sc. 2. a. 1. Meliorum (sup. interpretē somniorum) quam ego sum, suppono tibi. Idem Mostell. sc. 3. a. 1. Tibi me exorno ut placeam. ¶ Pro in te, sexto casu. Plaut. As. sc. 1. a. 3. Omnis familiæ caussa consistit tibi. Item pro à te, Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Cāmque alij tibi sint caussa graviore fugati. & Eleg. 4. lib. 5. ibid.

Nec patria est habitata tibi.

¶ Tibi interdum vacat. Plaut. Men. sc. 4. a. 5. Ita illum magna cura curabo tibi, &c. ¶ Aliquando minantis. Idem Aul. sc. 1. a. 1. At scīn' quomodo tibi res se haber? ¶ Interdum ferientis: Hem tibi. Vide Hem. Item, dicimus. Quid tibi est: subintelligentes genitivum, morbi, mali, rei, negotijs, &c.

TIBIA, proprie est os crucis, oppositum suræ. § פָּלַבְּ שֹׁבֵךְ. κρύπη. GAL. Iambæ, l'os de la jambe. ITAL. Gamba. GERM. Das schinbeyn. HISP. Espinilla ò canilla de la pierna. ANG. A shin, the shinbone. § Celsius lib. 8. cap. 1. Ipsius autem crus est ex ossibus duobus, &c. Verum alterum os ab exteriore parte, &c. alterum à priore parte positum, cui tibiae nomen est longius, & in superiori parte plenius. solum cum femoris inferiore parte committitur, sicut cum humero cubitus. ¶ Tibia item vocatur instrumentum musicum oblongum, tere, & foraminosum, quod inflatum, & digitis modò adductis, modò reducatis temperatum, non injucundam reddit symphoniam. § תִּבְּלָעָה. GAL. Une flûte, ou flajollet. ITAL. Flauto. GER. Ein schroedel pfeiffen. HISP. Flauta. ANG. A flute. § Has primum ex gruum tibialis confectas existimant, & inde nomen accepisse. Horat. de Arte.

Tibia non est nunc orichalco vincta, tuba que
Æmula, sed tenuis, simplèxque foramine paucis.

Ovid. 5. Trist. Eleg. 1.

Tibia funeribus convenit ista meis.

Cic. 1. Tusc. Non intelligo quid metuas, quum tam bonos septenarios fundat ad tibiam. Virg. 8. Eclog.

Incipe Menalios mecum mæn tibia versus.

Cic. de clar. Orat. Si tibia inflata non referant sonum, abhiciendas eas sibi tibicen putet. Quintilian. Apertis, ut aiunt, tibiis. ¶ Tibiis canere cur desitum Athenis, docet Gell. c. 17. lib. 5. ¶ Tibiarum & Tibicinum usum fuisse in sacris ludis, & funeribus: vide Ovid. 5. Fast. ¶ Tibia & fistula differunt. Plin. lib. 16. c. 36. Calamus vero aliis totus concavus quem syringiam vocant, utilissimus fistulis, quoniam nihil est ei cartilaginis atque carnis. Orchomenius est continuo foramine pervius, quem autelicon vocant. Hic tibiis utilior, fistulis ille. ¶ Hic Tibia apud Nonium capit. 3. Quæro meas lubidines ad Tibias Bilinguos.

Tibiālā, iūm, Velamenta tibiarum. § בְּנֵי מִיכְּנֵסָיִם. περικυμίδες. GAL. Iambieres, bas de jambes, armures de jambes, cuissars, chausses. ITAL. Calze. GERM. Strumpff an hosen / stoffeln oder dergleichen das man an die schinbeyn legt. HISP. Armadura de aquella parte, medianas calces. ANG. Hazes or neather stockings. § Sueton. de Aug. Hyeme quaternis cum pingui toga tunicis, & subuculæ thorace lanceo, & feminalibus & tibialibus muniebatur. ¶ Tibialia pro octenis, quibus tibiae militum muniuntur. Paulus Iureconsultus, Si tibiale, vel humerale miles alienavit, castigari verberibus debet.

Tibialis, e, quod est idoneum ad tibias facientes. § אַלְמָנָגֶט. GAL. Appartenant à flûte. ITAL. Pertinente à flauto. GER. Aus dem gut schwoegel ioder pfeiffen zumachen ist. HISP. Perteneiente à flauta. ANG. Belonging agito à flute. § Plaut. in Pseud. sc. 5. a. 1. Tibicen vos inter nos hic delectaverit, id est, in extremo actu. Cic. ad Gallum lib. 7. Ille autem qui sciret se nepotem bellum tibicinem habere, & sat bonum unctorem, discessit à me. Horat. 3. Epist. 1.

Nunc tibicinibus, nunc est gavisa Tragedis.

¶ Pro tibia instrumento musicali posuisse videtur Cicer. 2. de legib. Honoratorum virorum laudes in concione memorant, easque ad

cantus & ad tibicinem prosequuntur, cui nomen est Naxiz, &c. ¶ Tibicinem facere Minos jussit, nuntiata filij morte, in sacrificio, &c. Senec. c. 12. de cons. ad Marc. Idem refert Suet. in Tib. cap. 70. ¶ Tibicinem mederi Ischiadicis. Gell. c. 14. lib. 4. ¶ Tibicines item, αἰτία πάθος, pilæ dicuntur sive tigna, quibus ædificia inclinata, & alioqui ruitura sustinentur. Juven. Satyr. 3.

Nos urbem colimus tenui tibicine fultam
Magna parte sui.

¶ Tibicen, pro sustentaculo telæ. Ovid. 4. Fast.

Hac modò versabat stantem tibicinæ telam.

Virg. quoque hemistichia sua, quæ in Aeneide aliquot reliquit imperfecta, tibicines appellabat, eo quod ad fulciendam supplendam sententiam ad tempus essent inserta. Ipsæ quoque particulae, quibus versuum hiatus replentur, alioqui nihil facientes ad sententiam, tibicines à Grammaticis appellantur. Quale est hoc apud Virg.

Sic fortè precatur.

Nam foris vacat.

Tibicinium, ars tibicinis, vel tibicinæ. Apul.

Tibicinæ, Mulier tibiæ canens, quemadmodum Fidicina, quæ canit fidibus. § תִּבְּלָעָה. choléleth. αὐλαγέτης. GAL. Femme qui joue de la flûte. ITAL. Donna che suona de flauto. GERM. Schreoglerin/schroegel-schreiferin. HISP. Tañedora de flauta. ANGL. A woman that playeth on the flute. § Mart. lib. 14.

Ebria non madidis rumpit tibicina buccis.

Plaut. Aul. sc. 1. a. 2. Conduxit coquos, Tibicinæsque hæc apud forum. Idem Pf. sc. 5. a. 1. Ecquam scis Tibicinam filium meum amare. Idem Aul. sc. 2. a. 2. Tibi dabitur pinguior tibicina.

Tibicinalia, crepitacula. Poll.

Tibesis, τιβησις, fluvius est ex Hæmo monte nascens, & Septentrionem versus in Istrum influens. Autor Herod. lib. 4.

Tibin genus est masculi, in modum scrinij ex virgultis agrestibus texum.

Tibiscus, τιβησις, vulgo Tissa. Fluvius Daciæ, in Carpatho monte nascens, & Dacos ab Iazygibus Meranistis dirimens, tandemque juxta Tibiscum urbem in Danubium influens. Autor Pro. lib. 3. c. 4.

Tibullus, prænomine Albus, Poëta Elegiographus fuit, Romæ natuus Hircio & Pansa Coss. Qui annus etiam Ovidij Poëtæ natalibus fuit insignis. Ex amicis Messalam Corvinum maximè coluit, quem dum in Asia proficiscentem sequitur, in gravissimum incidit morbum: adeò ut de vita desperans, hoc sibi scriperit Epitaphium,

Hic jacet immitti consumptus morte Tibullus,

Messalam terrâ, dum sequiturque mari.

Ex Poëtis familiares habuit Horatium, qui cum judicem suorum appellat scriptorum: Ovidium, qui mortem ejus elegantissimè deflevit Elegiæ. In amoribus & nimis, & inconstans fuisse videtur, ut qui præter Marathum, & Cerinthum pueros, Deliam quoque amazit Sulpitiam, & Nearam: omnium autem maximè Nemeshim: cuius formam, & venustatem bona operis sui parte posteritati commendavit. Obiit Romæ virenti adhuc aetate, non sine gravi eruditorum omnium mortore.

Tibur, is, τιβησις τιβηση, καὶ τιβηση. Steph. Civitas in Sabinis, decimosexto ab Urbe lapide, crebris fontibus irrigua, & singulatis aëris temperie commendata. Ovid. 4. Fast.

Et jam Telegoni, jam mænia Tiburis uidi Stabant.

Mart. lib. 6.

— quum mors

Venerit medio Tibure Sardinia est.

Est autem hoc oppidum origine Græcum à Tiburto, Catyllo, & Corace Amphiaraï liberis, post prodigiosum patris ad Thebas interitum communiter conditum, & à Tiburti nomine, qui ex tribus natu maximus erat, Tibur appellatum. Autores Cato in Orig. Solinus, & Senatus scriptor Græcus. ¶ Tibur Herculi-sacrum erat. Sueton. in Calig. cap. 8.

Tiburs, utis, τιβηση, Gentile. Virg. 1. Aeneid.

Haud aliter Tarchon Tiburum ex agmine prædam

Portat ovans.

Cicer. pro Corn. Balbo, L. Coffinius Tiburs, pater hujus equitis Romanus.

Tiburtinus, α, ιμ, τιβησης, quod ex Tibure est: ut Sibylla Tiburtina, Tichobates, qui à Iurisconsultis directarius.

Ticinum, Ptolemæo, τιβηση Stephan. Insubriæ civitas, quam hodie Papiam vocant, à Ticino fluvio præterlabente nomen habens. Vulgo Pavia.

Ticinus, τιβηση, vulgo Tesino. Fluvius est Insubriæ in Eridanum fluens, à quo vicinum oppidum est appellatum. Sil. lib. 9.

Dum Romanata Ticina cadavera ripa

Non capiant.

Tifernum, τιφηση, Cita di Castello. Umbriæ oppidum est, teste Ptolem. lib. 3. cap. 1. à quo Tifernates, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 13.

Tifernum Metaurense, S. Angelo in Vado, V. olim E. Vmbriæ, ad Mætaurum.

Tifernus, τιφηση, fluvius est in secunda Italæ regione, Apulos dividens à Frentanis. Autor Plinius lib. 3. cap. 11. Vulgo Portera in Puglia: una.

Tigellinus, Ophonius, vir fuit Romanus vitæ corruptissimæ, qui Neroni intimarum libidinum conscientia quum esset familiaris, plurimis summis viris per calumniam exitium machinatus est. Postea rerum potito Othoni, ad aquas Sueianas supremæ necessitatis nuntio accepto inter cunicularum oscula fauces sibi præcidit, teste Tacito lib. 17. Meminit hujus & Juven. Satyr. 1.

Pons Tigellinum, tanta lucibus in illa,

Quæ stantes ardunt, qui fixo gurgite fumant.

Tigitis, vel Tigiti. Antonino nota, Numidæ metropolis, & V. A. Tignus, i. masculini generis: & Tignum, neutr. Trabs, quæ variè disposita domus extiuitur: & propriæ, cui superponitur testū: à tegendo nomina

nomen deductum. *{בְּנֵי קָרָב korah. δοκίς, δογῆς, λεγιόν. GAL. Solive, chevron, poutre, matériaux pour un édifice. ITAL. Trave. GERM. Ein rafen eines tachstuhls. HISP. Viga à madera de la techumbre. ANGL. A beam, a rafter, all' tymber to build roith.} Lucr. lib. 1.*

Nec quum subtiliunt ignes ad testa domorum,

Et celeri flamma degustant tigna trabésque.

Plaut. Mostell. sc. 2. aet. 1. Imber lavit parietes, perpluunt tigna, &c. Ibidem metaphorice. Ita hæc tigna humidè putent, &c. Horat. de arte Poët.

& modicis instravit pulpis tignis.

Ovid. 8. Metam.

Sordida terga suis nigro pendentia signo

Iuvén. Satyr. 3.

ferit afferre duro

Alter: at hic tignum capiti incutit, ille metretam.

Cæs. 4. bell. Gall. Tigna bina sesquipedali ab imo præacuta, dimenſa ad altitudinem fluminis. ¶ Tigni nomine omne genus materici, ex qua ædificia constant, continetur, inquit Vlpian. *de tigno juncto: l. i. & ad exhib. l. tigni. & Caius de verb. sign. l. tigni.* ¶ Sed & in vineis Tigni appellatione omnia vineis necessaria continentur, ut pura petrica, pedamenta, ut ait ibid. Vlpian. ¶ Hinc Contigno, vide suo loco.

Tigillius, & Tigillum, diminutiva. *{דְּקַרְדִּים koridim. GAL. Soliveau, petit chevron. ITAL. Travicello. GERM. Ein kleine rafen / latzlin. HISP. Pequeña viga. ANGL. A little beam of rafter.} Liv. 1. ab Urbe, Transmissio per viam tigillo, capite adoperto, velut sub jugum misit juvenem. Tibull. lib. Eleg. 1.*

Illis compositis primùm docuere tigilli,

Exiguam viādi fronde operire domum.

Catullus, ad Ianuam. 68.

Ianua ..... suffixa tigillo.

Plaut. Aut. sc. 1. a. 2. De suo tigillo si qua fumus exit foras.

Tignarius, *τιγναρίς, a. um, adjektivum. Tignarius faber, Qui tigna dolat, aut ædificio adaptat. {דְּקַרְדִּים koridim. GAL. Un charpentier. ITAL. Lignaiolo. GERM. Ein zimmerman. HISP. Carpintero. ANGL. A carpenter.} In qua significazione legitur & Tignarius absolute. Cic. de clar. Orat. Ego me l'hdiam esse mallem quam vel optimum tignarium.*

Tignatio, mutua donatio. Pap.

Tigranē, *τιγράνη, urbs Mediae Mediterranea, teste Ptol. lib. 6. c. 2.*

Tigranēs, is, *τιγράνης, proprium nomen regis majoris Armeniae qui auxilium ferens Mithridati regi, vicitus est primò à Lucullo, deinde à Pompeio Magno: cuius sèpe mentionem facit Cic. in Orat. pro lege Manil. Lucan. lib. 1.*

Tigranēaque meum, ne Parnaciis arma relinquis.

Tigranēcēta, *τιγράνης, vulgo Sulih inia. Oppidum in montanis majoris Armeniae, teste Plin. lib. 5. c. 11. à Tigrane conditum, unde & nomen accepit, quasi Tigranis civitas. Nam Certa, Parthorum linguā, urbem sonat, vide Steph. in urbium Onomastico.*

Tigris, is, & idis. *{τιγρής. GAL. Une tigre. ITAL. Tigre. GERM. Ein tigers thter. HISP. La tigre hembra de pardo. ANGL. A tiger.} Fera faxissima & velocissima in Hyrcania maximè abundans: ita dicta quod sagittæ velocitatem, quam Tigrim Medi appellant, cursu videatur adæquate. Virg. 4. Æneid.*

Hyrcanaque admirant ubera Tigres.

Ovid. Eleg. 7. lib. 1. Trist.

Quaque tibi quondam tenero ducenda palato,

Prima dedit nutrix ubera, Tigris erat.

Arrianus, qui res gestas Alexandri condidit, tigrim feram Indicam non eam esse voluit, quā vulgus Tigrim nominat, sed hæc esse Thoatigrim vero equi magnitudine esse, à superiori longè diversam.

Tigrinus, a. um, *τιγρῖνος: ut, Tigrina mensæ, hoc est, venarum discursu tigidum maculas referentes. Plin. lib. 13. c. 15. Mensis præcipua dos in vena crispis, vel in vertice variis. Illud oblongo evenit discursu, ideoque tigrinæ appellantur.*

Tigris. *{תִּגְרִיר chiddekkel. τιγρής, ητο.} Insignis Asia fluvius, Mesopotamiam ab Ortu alluens, quem Sacrae literæ ex Paradiso nasci confirmant. Solinus in Armenia caput attollere dicit, in loco edito, ex lucido, conspicuoque fonte, nec ab exordio statim totum esse, sed primò pigrè fluere, non cum suo nomine. At quum in fines Medorum invectus sit, Tigrim statim vocari. Arethusam lacum insuete, gravia pondera sustinentem, cuius pisces nunquam se alveo Tigridis immisceant, sicut nec amnici stagnū attingant Arethusæ. Mox Arabas præterfluens, Mesopotamiam amplectitur, & Hydaspen accipiens, Euphratēmque, defertur in sinum Persicum. ¶ A Tigris fluvio dicti sunt Transigritani, qui trans Tigrim habitant: sicut Transpadani, qui trans Padum.*

Tigillij, *τιγλίαι, Liguriæ populi, quorum urbes Tigullia, & Segesta commemorantur à Plin. lib. 3. cap. 5. Vulgo Sigesiro.*

Tigurini, *τιγρῖνοι. {Die Zürcher.} Populi inter Helvetios Limagi fluminis accolæ: quorum meminerunt Cæsar lib. 1. de bell. Gal. Strab. lib. 7. Florus lib. 3. c. 3. Paulus Orosius lib. 5. c. 16. & Plutarch. in vita C. Marij. Eorum Metropolis est Tigurum urbs, vulgo Zürich: situ perquam ameno, inter duos montes, superne lacus incumbit limpidissimus, longus circiter duodecim millia passuum, supra quem amoenus Alpium prospectus est, ut volupe sit vel in media agitate, nives & quandā quasi hyemē intueri. Is lacus urbem dissecans, in medio Limagum fluvium, quē recipit, penè apud Glareanos rursus effundit: sternit pontibus duobus, qui urbem dissectam denudò conjungunt. Ipse vero Senatus populisque Tigurinus, quum omnium suarum urbem sociam Romani Imperij ab Imperatore deserit negligique cernerent, multis magnisque de causis cum Lucernatis, & Vranis, & Suicensibus, & Subsylvanis (quibus tunc quoque bellum erat, cum principibus Austriae) in perpetuum fedus societatemque venere, ea lege, ut Tigurinus pagus inter omnes primum locum obtineret. Quod factum est anno ab orbe redempto, MCCLI. Hic pagus & tota regio Helveticorum hodie, inter Germanos censentur. Pagi Tigurini meminit Cæsar lib. 1. bell. Gall.*

Calepini Pars I. I.

Tigurinus (inquit) is pagus est: nam omnis civitas Helvetia in quatuor pagos divisa est.

Tilia, *τιλία, {פְּלִילְיָה. GAL. Teile, ou tillot, ou tilleul. ITAL. Tiglio albero. GER. Lindenbaum. HISP. Teja arbol.} Arbor est apud Gallos nomen retinens, folio hederaceo molliore, & in angulum acutiore rotundior, & prolixiore, in orbem lentè crispo, atque serrato, flore tantisper, dum calyculo continetur, herbaceo: dum emersit, flavo: fructus magnitudine fabæ, similis acinis hederæ: in quo semen prætenue, quantum triploris, omnibus animalibus ingratum, quum foliorum pæbulo maximè ducantur. Virg. lib. 2. Georg.*

Nec tilia leves, nec torno rasile buxum.

Ovid. 10. Metam.

Nec tilia molles, nec fagus, & innuba laurus.

Tilia item dicuntur vincula ex arboris hujus membranis tenuissimis, inter corticem & lignum sitis. Plin. lib. 16. c. 14. Inter cottices & lignum tenues tunicas multiplici membrana, è quibus vincula tiliæ vocantur. Tenuissimæ earum philyæ, coronatum lemniscis celebres, antiquorumque honore.

Tilica, Iocularis dictio apud Cicer. de clar. Orat. Et ille fuit accusator, inquit, vetus, quo accusante Chirilium, Sisenna defendens, dixit quædam ejus sputatilica esse criminis. Tum C. Ruscius, Circumveniō, inquit, judices, nisi subvenitis. Sisenna quid dicas nescio, me tu insidias: sputatilica, quid est hoc? spuma quid sit scio, tilica nescio. Maximi risus: sed ille tamen familiaris meus restè loqui putabat esse, inusitatè loqui.

Tiliacēus, a. um, quod ex tilia confectum est. *{פְּלִילְיָה. GAL. Fait de tillot. ITAL. Farro di tiglio. GER. Lindin/oder lindenbaum. HISP. Hecho de teja.} Iulius Capitolinus de Antonino Pio, Quum senex & longus esset, incurvareturque, tiliaceis tabulis in pectore fasciabatur. Colum. lib. 12. cap. 45. Arculæ fagineæ, vel etiam tiliaceæ, quales sunt in quibus vestimenta forensia conduntur, huic rei paucò ampliores preparati debent.*

Tilium, *τιλίον, urbs litoralis in latere Occidentali Sardiniae: autore Ptolem. lib. 3. cap. 3.*

Tilphōsā, *τιλφωσα. Fons est Bœotie subter Tilphosum montem labens, ubi Tiresias varis sepulchrum est: qui quum senex esset, & frigidam fontis hujus aquam potasset, subito extinctus est. Autor Strab. lib. 9.*

Tilphōsīus, *τιλφωσίον, mons est Bœotie, non procul ab Halianto, templum habens Apollinis Tilphosi. Autor Strab. lib. 9.*

Tilus, *(quod huc pro sinus Persici insula male relatum erat.) Vide Tilus. Siquidem tam apud Ptolomæum, quam apud Plinium scribitur y Graeco.*

Timæus, *τιμαῖος, nomen proprium philosophi Locrensis, cui divinum illud opus Plato inscripsit, in quo de rerum creatione disserit, quod Cicero postea Latinum fecit, atque de Universitate inscripsit: quamquam non desint qui negent Ciceronis esse. Fuit præterea Timæus quidam Siculus arrogantis, qui se historiam scripturum jactabat, quā facile Thucydidem superaret: hoc videlicet commento gloriam, & eruditiois opinionem apud impenitam plebeculam captans, de hoc Plutarch. in Nicias.*

Timachus, i., *τιμαῖος, Mæsiæ fluvius ex Rhodope monte fluens, teste Plin. lib. 4. cap. 26.*

Timagēnes, *τιμαγῆνες. Rhetor fuit Alexandrinus, qui à Gabinio, quum in Ægypto res gereret, captus, Româaque perductus, à Fausto Sylla filio redemptus est. A quo manumissus, primùm in ipsis Pompeiis aedibus, cōque mortuo, in palatio ludum aperuit. Postea vero quum ob linguæ libertatem scholâ excidisset, in rure Tusculano ætatem peregit. Fuit & alter Timagenes, historicus, qui maris totius situm libris quinque est complexus. Vtriusque autor Suidas.*

Timagoras, *τιμαγόρας, civis Atheniensis fuit, à suis capitali supplicio affectus, quod Darium, ad quem legatus erat, more Persarum per adulacionem adorasset. Suid. & Valer.*

Timandrà, *τιμαρδα, filia Ledæ, & Tyndarei, & soror Clytemnestrae, quæ Echemono nupsit: ut refert Lycoph. Scholiast.*

Timanthēs, *τιμανθης, Suidæ. Nomen Pictoris celeberrimi, Parrhasij amuli. Inter ejus verò ingenij monumenta, Iphigenia oratorum laudibus celebratur, quam pinxit ad aram stantem, jämque Diana immolandam: quum omnes mœstos pinxit, omnemque tristitia imaginem consumpsisset, patris vultum, quem dignè effingere non potuit, velo obduxit. Pinxit & Cyclopem parva in tabula, cuius magnitudinem exprimere cupiens, pinxit juxta Satyros chryso pollicem ejus merientes: itaque ex omnibus ejus operibus intelligitur plus quam pingitur. Hæc ferè Plin. lib. 3. cap. 9.*

Timarchides, *τιμαρχίδης, eximius marmoris sculptor, apud Plin. lib. 3. 6. cap. 5. Fuit & alter statuarius, qui multa nobilia ex ære opera confecit: cuius meminit idem Plin. lib. 34. c. 8.*

Timarchus, *τιμαρχός, Atheniensis quidam fuit, Demosthenis familiaris, qui quum in adolescentia pudicitiam suam in Piræo prostituisset, eo nomine jam senex ab Æschine in judicium vocatus est, & condemnatus. Fuit item Timarchus statuarius nobilis, qui centesima vice prima Olympiade floruit: teste Plin. lib. 34. cap. 8.*

Timavus, *τιμαύρος, vulgo Brenza. Nomen fluminis juxta Aquileiam, novem nascens capitibus, teste Pomponio, unóque ostio sese in mare evolvens. Virg. 1. Æneid.*

Regna Liburnorum, & fontem superare Timavi.

Timéo, es, ui, Metuo, hoireo, reformido, vetero. *{תִּמְאֵן jaré תִּמְאֵן חֲדָדָה. פְּרִזְבָּעָה, דְּמָדְבָּדָה. GAL. Craindre. ITAL. Temere, haver paura. GERM. Furchten. HISP. Temer, haver miedo. ANGL. To fear.} Cicero. pro Flacco, Nihil magis quam perfidiam timemus.*

Ovid. 13. Metam.

*Haud timeo, si jam nequeam defendere crimen
Cum tanto commune viro.*

Plaut. Mil. sc. 5. a. 2. Timeo quid rerum gesserim. Idem Men. sc. 2. a. 1. M. Perij. P. Ne time. Idem Cure. sc. 2. a. 4. Ne time: Bene ego vendidi. Ovid. Eleg. 2. lib. 5. Trist.

Quid dubitas? & tuta times? accede, rogaque:

¶ Variis modis construitur, dicimus enim, Timeo te, tanquam inimicum. Timeo tibi, tanquam amico, nequid mali tibi accidat. Terent. *Andr.* Pamphili vita timeo. Timeo mihi abs te. Cicer. pro *Sylla*, A quo quidem genere, Iudices, ego nunquam timui, id est, non timui ne malum mihi inferrent. ¶ Invenitur etiam cum ablativo, mediant e De. Ovid lib.4. *Fast.*

Nec timui de morte: tamen metus obstitit.

Cæsar. lib.3. de bell. civ. Timere de suo periculo. ¶ Item dicimus, Timeo furem tauto: id est, ne fur taurum furetur. Juven. *Satyr.* 6.

— quum furem nemo timeret

Caulibus, aut pomis.

¶ Dicimus etiam, timeo pro amico. Gell. lib.19. cap.1. Illum autem pro Aristippi anima timere. Timeo quemadmodum haec explicari possint. Cic. lib.15. Epist. Nunc istic quid agatur, magnopere timeo. Idem ad Attic. lib.2. ¶ Speciale est autem in hoc verbo & in ceteris ejusdem significationis, ut sive sequatur negatio, sive non, nihil addat, detrahatur sententia. Nihil enim refert num ita dicas. Timeo ut possis: an sic, Timeo ne possis. Grammaticorum enim quæ traditur differentia, usu Latinè loquentium repudiatur. Composita hujus verbi sunt Extimeo, pertimeo, & prætimeo: quorum significata vide suis locis. Timefactus, perterritus. Laurenberg. ex Luct. l.2. *Timidus*, a. um, pavidus, meticulosus. § אָרֵן יָרֶה רַעֲבָדְךָרְאֵד. GAL. Craincif, timidus, peureux. ITAL. T. mido pauroso, di poco animo. GERM. Furchtsam. HISP. Temeroso por naturaleza, medroso. ANGL. Fearfull, timerous, false harted. § Plaut. Pseud. sc.1. a.2. Stultitia est facinus magnum timido cordi credere. Idem Curt. sc.2. a.5. Timidam atque pavidam me abripit. Ovid. 13. *Metam.*

timidi commenta retexit.

Naupliade: animi.

Cic. 1. *Offic.* Ne imbellis, atque timidi videamur. Cic. pro *Marcelle*. Si in alterutro peccandum sit, malum videri nimis timidus, quam parum prudens. ¶ *Timidus*, cum genit. Senec. de vita beata, Abduntur in alias rimas timida lucis. Et Ovid. 5. *Fast.*

— timidusque Deorum.

Timidē, adverb. Pavidē, minūs audacter. § φοβίσθε, ἐνδιάστε. GAL. Avec crainte, craintivement. ITAL. Con timore. GERM. Furchtsamlich. HISP. Con temor, temerosamente. ANGL. Fearfullie, with a faint hart. § Cicer. 2. *Tusc.* Sed hoc quidem in dolore maxime est providendum, nequid abjecte, nequid timidē, nequid ignavē, nequid serviliter, mulieritervē faciamus.

Timiditas, atis, Proclivitas ad timorem. § תִּרְאֵה יְרֵאָה פָּחָד חָרָדָה. GAL. Crainse, peur, timidité. ITAL. Paura, timidezza. GERM. Furchtsamkeit. HISP. Temor natural. ANGL. Bushfulness, timerousness. § Cicer. 4. de finib. Ex rebus enim timiditas, non ex vocabulis nascitur. Item 3. *Tusculan.* Quæ qui recipit, recipiat necesse est timiditatem, & ignaviam. Idem in *Partit.* Verecundiam timiditas imitatur.

Timor. is.est(ut Cic. 4. *Tusc.* quæst inquit) metus mali appropinquantis. § תִּרְאֵה יְרֵאָה פָּחָד חָרָדָה. GAL. Crainse, peur, timidité. ITAL. Timore, paura, GERM. Furcht. HISP. Temor natural. ANGL. Fear of some evill comming. § Facere alicui timorem. Cicer. lib.10. Epist. Quæ res mihi facit timorem. Affici timore de aliquo. Idem lib.11. Epist. Amici de nobis magno timore afficiuntur. Injicere timorem. Idem Attico. Nostris animus accessit, hostibus timor injectus est. Percusus timore. Idem ibidem, Civitas percussa magno timore Ovid. 5. *Fast.*

Et timor ipse novi causa decoris erat.

Idem 13. *Metam.*

— nec me lacryma, luctusque, timorque, Tardarunt.

Timiōpōlē, πυρωπαλαι. A Græcis dicuntur qui præmercantur, ut rem pretia accendant, annonāque flagellent: id est, duriorem, cariotemque faciant, pretio non parcentes.

Timoclea, τιμοκλη, mulier Thebana fuit, quæ stuprum à Barbaro per vim passa, dissimulato dolore, finxit se illi velle ostendere magnum auri pondus, perductumque ea spe ad altissimum puteum, qui erat in interiori parte domis, quum pronus puteum inspicaret, præcipitem dejicit, & saxis obruit.

Timocles, τιμοκλῆς, duorum Comicorum Atheniensium nomen, quorum fabulas aliquot enumerat Suidas.

Timocreon, τισ, τιμοκρέων, Poëta Rhodius fuit, veteris Comœdia scriptor: qui graves cum Simonide Melico, & Themistocle inimicitias exercuit: quos etiam contumelioso poëmate est infectatus. Autor Suid.

Timolaus, τιμόλαος, Rhetor & versificator è Larissa Macedonia, discipulus Anaximenes Lampsaceni. Scripsit poëma de bello Troiano, Homeris singulis versibus singulos addens. Suidas.

Timolēon, τιμολέων, Corinthius dux inclitus, viribus fortissimus, vita que abstinentissimus, qui missus cum paucis triremibus ad liberandas à Dionysij tyrranide Syracusas, quem Dion Syracusanus implorato Corinthio um auxilio, expellere conabatur, quinquagesimo postquam Syracusas appulisset die, urbe potitus est: deinde arcem obsidens, Dionysium ad deditioinem compulit, & cum paucis in exilium Corinthum misit. Arcem verò solo æquavit, & Syracusanis libertatem restituit. Deinde contra Leontinos pergens, eorum tyrannum in bello captum interfecit. In summa æqualis fuit Timotheo, Ag filao, Pelopidae, Epaminondæ. Hæc ex Plutarcho, qui eum è nostris comparat Paulo Æmilio

Timolus. Lydiæ mons, postea Tmolus τιμόλος, appellatus, teste Plin. o lib.5. cap.29.

Timon, τιμών, Phliasius Philosophus, qui apud Chalcedonem Philosophiam & orationem exercuit, charus Ptolemæo Philadelpho. Scripsit Tragedias, & Comœdias, & satyras. Dictus amarulentus, & in ordax, Sillorum, id est, dicacitatum scriptor: de quo Gellius. Timon amarulentus librum maledicentissimum conscripsit, quem Sillos inscripsit. ¶ Fuit & alius Timon Atheniensis temporibus Peloponesiaci belli (ut ex Aristophanis & Platonis poëmatibus perspicere

licet) prostrus inhumanus, ac vitans hominum congregatus præter unius Alcibiadis adolescentis. Interrogatus quæ cum illo causa esset amicitia, Quod sciam (inquit) illum quandoque malorum maiorum Atheniensibus causam futurum. Semel in vita in concionem dicitur ascendisse, factique novitatem cunctis admirantibus. Est mihi (inquit) o viri Athenienses post ædes horribus, in quo fucus coaliuit quædam, in qua permulti nostri cives se suspenderunt. In eodem nunc ego loco ædificare volo: Quamobrem visum est mihi, vos publicè admonere, si quis fortè sit, qui se prius velit suspendere, ante quā arbor excidatur. His igitur de causis ab Atheniensibus, μαρτυρῶν est appellatus, hoc est, humani genetis osor. Vide Plutarch. in Anton. In sepulchro quod sibi ipse construxerat, incisum erat epitaphium in hanc sententiam:

Hic sum post vitam, miseramque, in opemque sepultus,

Nomen non queras: dij, lector, te male perdant.

Timomachus, τιμογάχος, fuit Victor Byzantius, Cæsaris Dictatoris ætate. Fecit Medeam, & Ajacom quos ipse Cæsar. lxx. talentis emis, & in templo Veneris dicavit. Autor Plin. lib.35. cap.11.

Timor, vide *Timeo*.

Timothæus, τιμοθέος, nomen proprium Cononis Atheniensis filii, qui acceptam à patre gloriam multis auxit virtutibus. Fuit enim discessus, impiger, laboriosus rei militaris peritus: & (quod super omnia est) στρυχη, id est. Fortunatus Imperator habebatur. Plutarch. in *Sylv.* Haic statua publicitus in foro Athenis posita est, ob victoriam, quæ vicitis Lacædemoniis, imperium Atheniensem auxit, & muros Athenarum extruxit. Post hujus obitum non fuit quisquam ferè Athenis memoriam dignus. Hujus gesta æmuli, ut laudem ejus imminuerent, Fortunæ adscribant, circunferentes passim tabulas, in quibus ille pictus erat dormiens, adstante interim fortuna, quæ civitates in retrahaeret. Quam rem ille ægrè ferens, sua illa esse dicebat, non fortunæ opera. Ex quo tempore, quasi persona hominis ingratitudinem fortuna, omni prorsus felicitate excidit. Autor Suidas. Hujus ut docti hominis meminit Cic. lib.1. *Offic.* Quod idem fecit (inquit) Timotheus Cononis filius, qui quum belli laude non inferior fuisset, quæ pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenij gloriæ adjectit. Haec tenus Cicero. ¶ Timotheus item Atheniensis Comicus, media Comœdia, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus. ¶ Timotheus Milesius, Thersandri filius, musicus, qui decimam & undecimam chordam lyrae addidit, & antiquam musicam in molliorem modum mutavit. Hunc ferunt duplo majorem ab his quos alius instituisset, mercedem exigere solitum fuisse, quæ si rudes traderentur. Geminatum enim labore dicebat, dedocendi prius, mox docendi. Emicuit tempore Philippi Macedonis, cuius filius Alexander modulis ejus excitabatur, & ad res bellicas alacrius instruebatur. Decessit anno ætatis 111. Scriptus de Musica libros 17. Item encomia, & dithyrambos. Hæc Suidas. ¶ Timotheus sculptor nobilissimus, unus ex iis, qui Mausoleum cælavere: cuius in templo Apollinis Roma multa fuerunt monumenta, ut scribit Plin. lib.34. c.8. ¶ Timotheus Gazæus Grammaticus, tempore Anastasi principis, in quem etiam Tragediam conscripsit. Edidit & heroico versu de Indicis, & Arabicis, & Egyptiis, & Libycis quadrupedibus, & de avibus peregrinis libr.4. ¶ Fuit & Timotheus, Pauli Apostoli discipulus, patria Licaonius mulieris viduæ filius: postea Præsul Ephesus Apostolicis epistolis, & Martyrio clavissimus.

Tin, antiqui pro eum dixerunt.

Tinæ, τινα, vasis vinarij genus, quod à Festo tinion appellatur. Varr. lib.1. de vita pop. Rom. ut citat Nonius. Antiqui in conviviis utres vini primò, postea tinas ponebant. ¶ Tina item Ptol. lib.2. c.3. fluvius est in tribu orientali Britanniae insulae.

Tincă, τιν, piscis fluviatilis, vulgo notus. § ἑψύλων, αντο, GALL. Vapoison appellé Tanche. ITAL. Tinca pesce. GERM. Ein schleg. HISP. La tenca pescado. ANGL. A tenche fish. § Auson. in Mosella,

Quis non & virides vulgi solatia tincas

Nori, & Alburnos pradam tuerilibus hanis?

Tindæ, τιδη, Thracia urbs, in qua Diomedes equos suos humanæ carne pascebatur. Autor Plin. lib.4. c.11.

Tinctilla, Tinctura, vide *Tingo*.

Tinæ, τιν, vermiculus est, qui aut situ, aut pulvere, ac putredine interdum nascens, vestes aut libros abrodit, teredo. § ψυχασχ. GAL. Teigne, ver qui gaste & mange la laine & les habits ITAL. Tigno, tarma, verme. GERM. Ein schab. HISP. La tiña de las colmenas, polilla. ANGL. A moth, avorme yat eateth clothes or bookes. § Horat. 1. Epist. 2.1. ad librum suum.

— aut tineas pasces taciturnus inertes,

Aut fugiös Viçam, aut vindus mittēs Ilerdam.

¶ Item tineæ ventris vermes sunt, in intestini recti extremo nascentes. § λυμβίς. Celsus Lumbricos appellat. Plin. lib.11. c.33. Sic intra hominem tineæ tricenū pedum, aliquando & plurimum longitudine. ¶ Item tineæ sunt vermes in alvearibus, apibus noxi. Columel. lib.9. cap.14. Præterea, ut tineæ si apparuerint, everrantur, papilionesque enecentur, qui plerunque inter alveos morantes, apibus exitio sunt. Nam & ceras erodunt, & stercore suo vermes progenerant, quos alveorum tineas appellamus. Plin. cap.3. lib.31. Tineæ in fontibus frigiditatem argaunt.

Tinçösls, a. um. § ἀριτάδης GAL. Plein de teignes. ITAL. Pieno di tarma. GERM. Voll schaben. HISP. Lleno de tiña. ANGL. Full of moths. § ut, Alvei tineosi, apud Colum. lib.9. c.14.

Tingatio, mutua donatio. Pap.

Tingi, τιγῖ. Oppidum est Africæ, non procul ab Ampelusio promontorio, ab Antæo (ut ferunt) conditum, Tingi, inquit Pompon. Mela lib.1. & Plin. lib.5. c.1. Mauritania perverus oppidum, ab Antæo (ut ferunt) conditum, postea à Claudio Cæsare, quum coloniam faceret, appellatum Traducta Iulia, v. g. Tanger.

Tingitana, τιγιτάνη, extima Mauritania pars à Tingi urbe nomen habens: cuius descriptionem vide apud Plin. lib.5. c.21.

Tingo, ιξ, ιχ, ιτυ, vel tinguo, inficio, madefacio, immergo, colore vel humore imbuo. § בְּנֵת בְּנֵי γόνֵי. GAL. Teindre. ITAL.

ITAL. Tingere. GERM. Tuncken/oder eintuncken/ferben. HISp. Teñir ò mojar. ANG. To dippe or die colours. { Martial. lib. 5.
Mentiri juvenem tinctis Lensis capillis,
hoc est, unctis & coloratis. Virg. I. Aeneid.
Quid tantum Oceano properent se tingere Soles, id est, immergere.
Martian. lib. I.
——— tingit cutem Catinus, & tamen paler.

Virg. 3. Georg.
Ac vix suppositi tinguntur sanguine cultri.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.
Tingeret ut ferrum natorum sanguine mater.

Idem Eleg. 2. lib. 4. Trist.
——— purpureo sanguine tingit humum.

Poculis tingere aliquem. Irrigare mero. Horat. 4. Carm. Ode 12.

——— non ego te meis

Immunem meditor tingere poculis,

Plena dives ut in domo.

¶ Tingere numos. Ulp. D. lib. 48. tit. 10. l. 8. Quicumque numos aureos partim raserit, partim tinxerit, vel finxerit: siquidem liberi sunt, ad bestias dari: si servi, summo supplicio adfici debent.

Tingēns, tis, participium. { תְּבַשֵּׁלֶת to b. פָּנָלָא. Plin. lib. 9. c. 38. Sed id tingentium officinæ ignorant, quum summa verratur in eo.

Tinctorium, Gladius. lege, Cinctorium. Cerda.

Tinctus, a. um, participium passivum, Immersus vel infectus. { טִיבָּרְתָּא תְּבַשֵּׁלֶת chāmāt. בְּשָׂעָרְדָּה, בְּשָׂעָרְתָּה. GAL. Teint. ITAL. Tinto, teneo. GERM. Getunkt/in etwas gestossen. HISp. Teñido, mojado. ANG. Dopped, or died. { ut, Spicula tintæ venenis. Ovidius 4. de Pont.

Idem 1. de Arte,
Consule de gemmis, de tincta murice lana,
Consule de facie corporib[us]que diem.

Idem Eleg. 6. lib. 4. Trist.
Quam cui tela suo sanguine tincta rubent.

Sueton. in Calig. c. 1. Ea natura (cordis) existimatur, ut tinctum veneno, igne confici nequeat. ¶ Per translationem accipitur pro, leviter imbutus. Cicer. 1. de Orat. Sic enim mihi tinctus literis. Idem de clar. Orat. Ergo illam patris elegancia tinctam.

Tinctus, us: ipse tingendi actus. { בְּשָׂעָרְתָּה. GAL. Teinture, teint. ITAL. Tintura. GERM. Eintunkung/einstossung. HISp. Tintura, teñidura. ANG. A dipping, or dying. { Plin. lib. 10. cap. 48. Et alia eodem nomine croco tinctu.

Tinctura, æ, Infectio, imbutio coloris. { בְּשָׂעָרְתָּה. GAL. Teinture, teint, fard. ITAL. Tintura. GERM. Eintunkung/färbung. HISp. Tintura, teñidura. ANG. A dipping or dying. { Plin. lib. 37. cap. 9. Adulteratur maximè tinctura, idque in gloriam regis Ægypti adscribitur, qui primus eam tinxit.

Tinctilis, e, quod tinctum est. { בְּשָׂעָרְתָּה. GAL. Teint. ITAL. Tinto. GERM. Tunctig. Darein man etroas tuncken mag. HISp. Teñido. ANG. Died. { Ovid. de Trist. lib. 3. eleg. 10.

Nam volucri ferro tintile virüs ineſt.

Tinla, vasa vinaria apud antiquos fuere, ut inquit Festus. { πυρίνη. Tines, cuves. ITAL. Tigne. GERM. Ein gattung weingeschirr. HISp. Lasinas vasijas de vino. ANG. Vesselles for wine. { Nonius Tinias appellavit. Erant autem hæc vasa minoræ, & omnino diversa ab iis, quæ apud nos sub hoc vocabulo habentur, nec ad eos usus parata. His namque è ligno fabricatis, musta cum vinaceis nostri ebulliunt. Apud veteres autem inter ἐπιτραπέζια numerantur.

Tinius, anulus parvus. Pap.
TINNIO, is, ivi, itum. Propriæ de metallis dicitur, quum ex eorum pulsatione sonus efficitur. { תְּבַשֵּׁלֶת tsalāl. קָדָמָנִים, הַקְּרָנוֹן. GAL. Tinter, & sonner clair. ITAL. Risuonare, render chiaro sono. GERM. Klingend/laut rönen. HISp. Retinir el metal. ANG. To ring and mak à cleare sound ou metall. { Tinnit enim aurum, argentum, æs, ferrum, stannum, aurichalcum, & hujusmodi. ¶ Hinc Circuntinnio compositum. Varr. 3. de re rustic. cap. 16. Quum à mellario id fecisse sunt animadversæ (apes) jaciundo in eas pulverem, & circum inniendo ære, perterritas quod voluerit perducet. ¶ Tinnire quoque dicitur auris, quum inclusi subtile & leves vapores, interdum per membranam illam, quæ in auribus est, emergunt, & sonum illum fictitum edunt. Catull. ad Lesbiam, Epigr. 48.

Aures tinniunt suopte sonitu.

Eleganter item Tinnire dicitur, qui nummos habet, vel qui numeros adfert. Maximè autem expecto, ecquid Dolabella tinniat. Cic. ¶ Tinnire etiam dicuntur garruli. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Molestus nensis, nimium tinnis, non places, &c.

Titinnio, is, idem quod Tinnio. Laurenb. sed legitur apud Nonium Tintinnire.

Tinnimentum, is, Ipse tinniendi actus. { καθάρισμα. GAL. Tintement, son & cornement. ITAL. Risuonamento. GERM. Ein kläng/heller thon. HISp. Reintimento, y son de metal. ANG. Ringing. { Plaut. in Rud. Illud quidem ædepol. tinnimentum est auribus.

Tinnitus, us, metalli sonitus. { καθάρισμα. GAL. Tintement, cornement. ITAL. Risuonamento. GERM. Das klingen/thon. HISp. Aquel retinte y son de metal. ANG. The ringing of metall. { Plin. lib. 11. c. 10. Apes gaudent plausu atque tinnitu æris. Virg. 4. Georg.

Tinnitusque cœ, & matru quate cymbala circum.

Aurium tinnitu præsentire. Plin. lib. 28. c. 2.

Tinnilius, a. um, quod acutum edit sonum: cujusmodi est sonus metallorum. { λιγύος, ἡχός. GAL. Tissant, resonant. ITAL. Risuonante, & acuto. GERM. Klingend/laut oder hell rönen. HISp. Cosa que retine como metal. ANG. That ingeth. { Ovidius.

Tinnulaque aera sonant, & olent myrrhaque, crocique.

Quintil. lib. 2. cap. 3. Nam & tumidos, & corruptos, & tinnulos, & quocunque alio cacozeliae genere peccantes, certum habeo non viuum, sed infirmitatis vitio laborare.

Tinnunculus εἰγχεῖς, species accipitris. Plin. lib. 10. 37. al. leg. Tristunculus. Tinnunculus à tinnitu vocis. Textos si. Tristunculus, à tribus testiculis. Gesn.

Calepini Pars I I.

Tintino, as, Resono. { תְּבַשֵּׁלֶת hammah. עֲלָלָעָה. GAL. Tinter, résonner. ITAL. Risonare, ribombare. GERM. Wider tönen. HISp. Retentir el metal. ANG. To ring lik metall. { Catull. ad Lesbiam,

sonitu canoro Tintinans aures, &c.

¶ Dicitur & Tintinnio, is, ivi. Afranius, Tintinnire janitoris impenimenta audio. Nonius capit. I.

Tintinnabulum, i, instrumentum æneum, quo populus lavandi horâ ad balneas convocari solebat. { תְּבַשֵּׁלֶת pañamón. ρέπτελος, κάδων. GAL. Clochetæ, sonnette. ITAL. Campanella, sonaglio. GERM. Ein glöcklin. schellen/baderberke mitt dem man klingt so man in das bad lad. HISp. Campana ò esquila. ANG. A bell. { Nomen factitium à sono, quem edit. Iuven. Satyr. 6.

Tot pariter pelues, & tintinnabula dicas

Pulsari.

Plin. lib. 36. c. 13. ut in summo orbis æneus, & petasus unus omnibus sit impositus, ex quo pendeant excepta catenis tintinnabula, quæ vento agitata longè sonitus referant, ut Dodone olim factum. Suet. in Aug. c. 91. Mox tintinnabulis ædes (Tonantis Iovis) redimivit. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1. Lanios duos cum tintinnabulis, &c. ¶ De Tintinnabulo thermarum, vide Martiale epigr. 16. 3. lib. 14. ¶ Tintinnabulum, veches, quæ stercus evchitur: inde fortassis, quod tintinnabula appendenterent, ut audiretur vehiculum appropinquare, quo quisque omnis generis fordes posset imponere. Lucilius,

Tintinnabulum abest hinc, sripiculaque oletorum.

Tintinnaculi, qui flagris cædunt fontes ob noxam, & loris bubulis castigant. οροπλάκοντες. Facto vocabulo à sonitu, quem verbera efficiunt: nam dum verberant, & cædunt flagris, tintinnum reddere videntur ex crepitu plagarum: qua percussio à Plaut. dicitur tax, per onomatopiam, à sonitu quem reddit. Id genus homines flagratores dicebantur, & lorati: nam cædendo loris, & flagris hunc lorum faciunt. Idem Plaut. in Truc. Nisi ad tintinnaculos vultis vos educi viros.

Tintinnaculus, avis est, teste Plin. lib. 10. c. 37 columbas defendens, & accipitres territans occulta naturæ vi, in tantum ut visum vocemque ejus fugiant.

Tinurtium, urbs Gallia. Spartanus in Severo: Multis interim variè gestis in Gallia primo apud Tinurtium contra Albinum felicissime pugnavit. Vide num sit Tinurtium urbs quæ circa Lugdunum nomine Tournon. Herodianus ad Lugdunum depugnatum esse scribit.

Tion, τιόν, urbs maritima Ponti, non procul à Parthenij fluminis ostio. Autor Ptol. lib. 5. cap. 1.

Tipasa, τιπασα, urbs Mauritanæ Cæsaris apud Plin. lib. 5. c. 2.

Tiphernum, vide Tifernum.

Tipha, τιφη, frumenti genus, olyræ simile. Tipha autem semen est flaveum.

Tiphys, τιφυς, argonautarum in Colchica expeditione gubernator fuit. Virg. in Bucol. Eclog. 4.

Alier erit tum Tiphys, & altera qua uehat Argos

Delectos heroas, &c.

Ovidius,

Tiphys in Æmonia puppe magister erat.

Seneca in Medea,

Tiphys in primis domitor profundi.

Tipulæ, æ. Vermis sex pedes habens, sed tantæ levitatis, ut super aquam currens non desidat. Festus. Plaut. in Pers. Neque tipulæ levius pondus est, quam fidès lenonia.

Tiresias, τερεσίας. Vates Thebanus fuit, Evero patre genitus, qui quum aliquando in Citharone vidisset duos dracones coēentes, observata fœmina, ex iis occidit illam: quo facto in fœminam & ipso mutatus est. Deinde quum rursus post septem annos codem pacto, & mare dtaconem interfecisset, in pristinam formam rediit. Contigit igitur aliquando certantibus inter se Iove & Iunone, virginem fœminæ majorem ex venere voluptatem caperent, ut ille judecit adhibitus; ut qui utrumque fuisse expertus! Tiresias autem pro Iove sententiam tulit, afferens multò plus ex coitu voluptatis participere fœminas. Ob quod à Iunone excæcatus est. Alij vero propteræ excæcatum dicunt, quod Palladem nudam in fonte consperxerit. Iupiter autem in solarium visus amissi divinationem illi dedidit. Stat. lib. 10. Theb.

sibi callidus ista

Tiresia nataque canat, &c.

Plaut. Amphit. Ego Tiresiam conjectorem advoco. Et paulò post Missum faciam Tiresiam senem. Hujus animam evocat Ulysses, apud Homer. lib. 10. Odyss. Multaque ab ea futura edocetur. Auter est Strab. lib. 9. Tiresia monumentum fuisse sub Tilphosso monte Bœotia, juxta fontem Tilphosam, ubi profugus diem suum obiit, quum jam senex gelidissimam Tilphosæ aquam hausisset. Ibi Thebani cives sepulto divinos honores tribuere. ¶ Fuit Tiresia filia fatidica, nomine Manto, quæ ex Tiberino fluvio filium peperit nomine Oenum, qui in Cisalpina Gallia oppidum condidit, & à nomine matris Mantuanam appellavit. Iuvenal. Satyr. 13. Tiresiam appellativè posuit pro homine caco, quum ait,

Nec surdum, nec Tiresiam quenquam esse deorum.

Tiridates, τεριδάτης, Rex Armeniæ, qui variis gestis cum Corbulone bellis, tandem ex fœdere Romam venit, & diadema regni à Nerone accepit. Vide Tacit. lib. 15.

Tiriscum, τιρισκον, Dacia urbs, non procul à Danubio, teste Plutarch. lib. 3. cap. 1.

Tiro, vide Tyro.

Tiroensis Comitatus, Tirol, jacet inter Athesin & OEnum flumina, interque Alpium juga: habetque omnis generis metalla nobilissima.

Tiryne, masc. gen. τιρυνς, ο, agri Argivi fluvius, ejusdem nominis urbem preterlabens.

Tiryne, synthos, τιρυνς, ο, fœm. gen. agri Argivi oppidum, Herculis patria, à qua ille dictus est Tirynthius. τιρυνθος.

Tis, genitivus est antiquus à Tu pronomine, τις. Plaut. in Mil. Tis egeat,

Zz 4 quia

quia re careat, ob eam rem hue admissa est.
Tifandrus, vir ultiōem appetens. Cerdā.

Tisias, *nōis*, Stesichorus Poeta antē dictus est: sed à chorea id non minis sortitus est.

Tisiphōnē *nōis*, una ex furiis, à cædibus plectendis dicta: nōis ultio, vel poena: *φόβος*, vel *φόρος*, cædes, aut mors. Horat. in Serm.

servilibus utque

Iam peritura modis, Hecatēm vocat altera, savam

Altera Tisiphonem.

Ovid. Eleg. 9. lib. 4. Trist. Tisiphoneus, a, um. Ibid.

cupiāsque eradere vita

Tempora si possis Tisiphona tua.

Tisobis, *τισόβης*, fluvius Britannia, teste Ptol. lib. 2. c. 3.

Tisā, *τισά*, Ptol. lib. 3. cap. 4. Sicilia urbs.

TITĀN, & Titanus, *τίταν*. Saturni frater, Cœli & Vestæ filius, qui etiam pro Sole ponitur. Tibull. lib. 4.

Quippe ubi non unquam Titan superegerit ortus.

Idem ibidem,

Centum secundos Titan renovaverit annos.

Ibid.

dum terna per orbem

Sacra fertilibus Titan decurrerit horie.

Cæterū Sol etiam ipse à Titanibus duxit originem. Tradunt enim Titanas sex fratres fuisse, & quinque sorores, à Titea matre dictos, ut autor est Diodorus; ex quibus unus fuit Iapetus, pater Promethei: Hyperon quoque ex Titanum numero est, qui Solis ac Lunæ, stellæ Larumque motus observasse, atque demonstrasse primus fertur. Ideo Solis parens, & astrorum fertur. Hinc Sol, Titan, Luna, Titanis, *πλανής*, & Diana Titania à Poëtis dicuntur. Lucret. Ovid. lib. 1.

Flammiger an Titan..... hauriat undas.

Ovid. Metam.

Dumque ibi perluitur solita Titania limpha.

Servius sic habet, Ferunt fabulæ Titanas ab irata contra deos Terra, in ejus ultiōem creatos. Vnde & Titanes dicti sunt δόνος & τιτανος, id est, ab ultiōe. Primūque contra Saturnum quidam Titanes, deinde Gigantes contra Iovem genuit. Ipse verò Titan cum filiis, quos Titanes à patre appellabant, bellum gessit adversùs Saturnum & Opim, quod conventui non sletissent: eoque captos muro inclusit: qui postea à Iove filio victis Titanibus liberati sunt, ut supra latius de Saturno dictum est.

Titanis, a, um, *πτωνίς*, adject. ut, Titania astra. Virg. 6. Aeneid.

Lucentēmque globum Luna, Titaniaque astra

Spiritu's intus alit.

Titanicus, a, um. Ovid. 7. Metam.

Hinc Titaniacis ablata draconibus, intrat

Palladias arcus.

Titanus, ut refert Plin. lib. 50. Fluvius est Æolidis, & civitas ab eo cognominata.

Titarēsiūs, *τιταρέσιος* Homero, fluvius est Thessalizæ, qui in Titano monte, qui Olympo vicinus est, ortum habens, labensque versùs plagam Tempe contingentem, in Peneum infuit: ob aquarum tamē crassitudinem illi non admiscetur, sed in modum olei superfluit. Plin. lib. 4. c. 8. Euroton vocat. Lucanus Titaresum vocat, per quatuor syllabas, lib. 6.

Solus in alternis nomen quum venerit unde,

Defendit Titairem aquas.

Tithemidia, festa nutricalia pro pueris celebrari solita, similia festis ablactationis, Stuck.

Tithōnūs, *τιθωνός*, Laomedontis filius, qui (ut fabulæ ferunt) quum juvenis esset, & decorus, ab Aurora dilectus, & raptus fuit, ex qua Memnonem genuit. Sed tandem post longissimam vitam, auditā Memnonis filij morte, in cicadam versus dicitur, dicente Horatio,

Longa Tithonum minuit Senectus.

Tithonius, a, um, adject. ut, Conjur Tithonia, Aurora. Ovid. 3. Fast.

Tithymälūs, *τιθυμαλός*. GAL. Herbe à lait, laiteron. ITAL. Latuga herba, GERM. Wolfsmilch. HISP. Lechetrez na yerva. Herba est lacteum immittens succum: cuius septem enumerantur genera. Characias, myrsinites, paralios sive tithymalis, helioscopios, cyparissas dendroides, & platyphyllos. Col. lib. 9. Tithymalus majorum quoque animalium ventrem solvit. Idem paulo suprà, Maximusque vel minimus annus earum labor est initio veris, quo tithymali floret frutex. Plin. lib. 16. c. 10. Diose. lib. 4. c. 18.

Titā curia, & Titiensis tribus, dicta est à Tito Tatio Sabinorum duce, à Romulo in partem regni recepto. Festus.

Titanus, titiani filius, Orator Græcus, Præceptor Maximini principis. Scriptis libros provinciarum pulcherrimos. Appellabatur Simia sui temporis, quod omnia propè imitaretur. Capitolinus.

Ticiensis, clangor. lege *Tumultus*. Cerdā.

Titi Livij duo memorantur: alter tragœdiatum scriptor, Romanorum Poëtatum antiquissimus, qui ob ingenij felicitatem à Livio Salinatore cuius liberos eudiebat, libertate donatus est. Alter Patavinus cum Crispo Salustio de Historiæ principatu certans. Vide supra in dictione *Livius*.

Titi, Columbæ agrestes sunt, ut scribit Cornutus, quas augures in auguriis observare solebant.

Titi, Sacerdotes fuerunt Apollinis, à titiis avibus, quas in auguriis certis observare solebant, sic appellati, ut ait Vattro lib. 4. de ling. Lat. Lucan. lib. 1.

Et doctus volvares augur servare sinistras,

Septemque epulu festis, Titiique sodales.

Sueton. in Galba, cap. 18.

Titillo, as, Levi attractatione alarum, aliarumve mollium corporis partium risum cuipiam moveo. GAL. Chatouiller. ITAL. Provocare, far gatticole. GERM. Rutzeln. HISP. Provocar, hazer cosquillas à otro. ANGL. To tickle. ¶ Translatè accipitur pro voluptarem afferre, & cum suavitate mouere, Cic. t. de finib. Nam si ea sola voluptas esset, quæ quasi titilla-

ret sensus, ut ita dicam, &c. Lucret. lib. 1.

& qua

Titillare magis sensus quam ledere possunt.

Horat. 2. Serm. Satyr. 3.

Præterea ne vos titillet gloria, &c.

Titillatio, nis, verbale, Ipse titillandi actus, suavitas, motus. GAL. Chateüilement. ITAL. Esso provocare con gatticole. GERM. Rutzlung. HISP. Obra de provocar y hazer cosquillas à otro. ANGL. tickling. Cicer. in Catil. At non est voluptatum tanta quasi titillatio in senibus.

Titillatus, us, idem. Plin. lib. 11. cap. 37. In eadem præcipua hilatitatis sedes, quod titillatu maximè intelligitur alarum, quas subit.

Titinnio, vide Tinnio.

Tī, lignum adustum, quod ab igne extrahitur. GAL. tīn udh. dñs.

GAL. Un tison de feu éteint. ITAL. Tizzonne di fuoco stinto. GERM. Ein brand den man ab dem feuer nimpt. HISP. Tizon. ANGL. A fire brand being put out. Cell. lib. 3. cap. 12. Fomentisque protinus totum corpus circundare convenit, maximèque involutis testis, & extinctis titionibus.

Tīvilitium, ij, dici voluerunt (inquit Nonius) fila putrida, quæ è tellis cadute. Plaut. in Cas. Non ego istud verbum emptitem titivilitio, id est, te admodum vili. GAL. τὸ λεπτὸν μέρος δομογύρη, περιψηνάν, πυργός πάσσος ἀγών, GAL. Un petit bout de fil qui tombe de la toile, chose de nulle valeur. ITAL. Cosa di nium valore. GER. Die jas den oder schleissen so von einem gewöpp absfallen / etwas das nichts wert ist. HISP. Cosa de nada. ANGL. A rotten thread, a vile thing of no value. Textivilitum, res nullius valoris, βλίτρι, γε ωντος.

Titius. Gell. cap. 16. lib. 3. Idem Accij quod Titij.

Titonus, τίτων, Bubuleus fortitudinis monstrosæ fuit, qui cum Milone Crotoniata de robore certavit, vicitque, quum pedem tanti una manu, altera verò alterius tauri pedem, ipsis per vim conantibus resilire, traheret. Autor Ælianu.

Titubo, nato. lege, Nutu. Cerdā.

Tītubo, as, propriè pedibus consistere nequeo, vacillo. GAL. τύπος ματαδόν ματ ψωμόν ναμότ. παρφίεμαν, συλεούμαν, ψωφίρουμ. CHANCELER. ITAL. Vacillare, bazzicare. GER. Schwoancken. HISP. Bambalearse. ANGL. To stagger or stut in feet or speech, ta blanmer or stumble. Ovid. 3. Metam.

Ille mero, somnoque gravis titubare videtur.

Quint. Sed jugulasti vulneratum, titubantem stravisti. ¶ transferunt ad animum, quoties ab animo verba dissentient, quod inconstantia signum esse dicitur: ut apud eundem, neque ulla unquam tanta fuerit dicendi facultas, quæ non titubet, aut hæreat, quoties ab animo verba dissentient. Plaut. in Mili. cogitate Nequid ubi miles venerit, titubet. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Titubante animo, corde, & pectore. (de amante.) Ibid. sc. 4. a. 2. Onerabo præceptis, ne titubet; & doctè ferat haec fallaciam. Et sc. 1. a. 4. Vide ne titubes. Idem Mili. sc. 2. a. 2. Ne titubet si queret ex ea miles. Item Senec. c. 4. de cons. ad Marc. Titubat Augustus subducto altero adminiculo. (Druso.) Quintilian. Si quid titubaverint testes, in gradum reponantur. Item Plaut. Men. sc. 2. a. 1. Scibo, si quid titubatum est à coquo. Terent. in Heaut. Verum illa nequid titubet, Cic. ad Attic. lib. 1. Videbis brevi tempore magnos, non modò eos qui nihil titubant, sed etiam illum ipsum qui peccavit, Catonem. Horat. lib. 1. Epist. 1. 3.

Cave ne titubes, mandat àque frangas.

¶ Titubare quoque oculi, lingua, & dentes dicuntur. τρωδίζεται. Senec. cap. 1. de tranquill. Paulum titubat acies (oculorum.) Ovid. 3. Eclog. 1.

Hac ubi sum furtim lingua titubante locutus, &c.

Idem 6. Fast.

Nec mora, conviva valido titubantis vino

Membra movent.

Titubat, participium sine verbo, ut inquit Servius, nam titubos non legitur. τρωδού μυθάδη. συλλογεῖσ. GAL. Chancelant. ITAL. Vacillato, bazzicato. GERM. Geschwoanckt. HISP. Bambaleado. ANGL. Staggered or tutted. Virg. 5. Aeneid.

Vestigia presso

Haud tenuit titubata solo.

Titubantia, & Titubatio, nis, verbalia, ipse titubandi actus. τρωδού μετρ. τρωδίσμετρ. GAL. Chancellement. ITAL. Scuotimento, dubitatione. GERM. Schwoanckung. HISP. Bambaleamiento, obra de bambalearse dudada. ANGL. A stammering or stutting. Suet. in Vitel. Ac de hac quoque liberos utriusque sexus tulit, sed marem titubantia oris propè mutum, & elinguem. Ad Herennium lib. 2. Ut ne parvula quidem titubatione, aut offensione impidiremur.

Titubanter, adverbium, Inconstanter, dubitanter. τρωδός. GAL. En chancelant, en variant, inconstamment. ITAL. Dubbioamente, inconstamente. GER. Schwoanckig, groefelhaftig, unbeständiglich. HISP. Bambaleando, dudosamente. ANGL. With stammering or stutting. Cicer. pro Cal. Posuitis enim, atque id tamen titubanter, & strictim, conjurationis hunc propter amicitiam Catilinæ participantem fuisse.

Titulūs, i Inscriptio cujuscumque operis: quod scilicet libro, operi, vel statu superscribitur, ut statim primo aspectu argumentum noscamus, aut artificem. Titulus enim dicitur quasi titulus, à tuendo, id est, conspicio, quod sit conspicuus. τόπος θεθάτης τροπή. GAL. Titrōs, écritau, inscription. ITAL. Titolo. GER. Ein titel oder überschrift. HISP. Titulo de alguna obra escrita. ANGL. A title or inscription. Suet. in Domit. c. 5. Plurima & amplissima opera incendio consumpta restituit, sed omnia sub titulo tantum suo, ac sine illa pristini autoris memoria. Mart. lib. 2.

Unum de titulo tollere iota potes.

Ovid. lib. 1. de remed. amor.

Legerat hujus amor titulum, noménque libelli.

Tibull. lib. 4.

At tua non titulus capiet sub nomine facta.

(sub.)

(Sub. Index.) Ovid. Eleg. 1. lib. 1. Trist.
Cetera turba palam (librorum) titulos ostendit apertos :
Et sua detexta nomina fronte gerit.

Ibidem.
Nec titulus minio, nec cedro charta notetur.

Idem 6. Fast.
Vixit ut occideret damnatus criminis regni (Manlius)

Hunc illi titulum longa senecta dabant.

Senec. Epist. 46. Titulum impingere servo (vænali.) Liv. 4. ab Urb.
Titulum insignem crudelitatis occupare. Sueton. in Cal. c. 49. Index
& titulus libri. Et in August. c. 85. Argumentum & titulus libri. Et
in Calig. c. 34. & Galba. c. 2. Tituli statuarum. Dictus titulus à tuen-
do, quasi titulus, quod tucatur factum auctoris, & si quis alterius
opus esse contendat, veri opificis indicet nomen. ¶ Per transla-
tionem quandoque ponitur pro laude & dignitate. Ovid. lib. 2. Fast.

At tua prosequimur studiose pectora Caesar

Nomina, per titulos ingredimurque tuos.

Idem leg. 1. lib. 1. Trist.

Donec eram sospes, tituli rängebar amore. (sup. laudis.)

Idem 3. Fast.

Casaris innumeris, quos maluit ipse mereri

Accessit titulus pontificalis honor.

Idem Eleg. 5. lib. 4. Trist.

Certe ego si fineres Titulum tibi reddere vellem.

(id est, dicere nomen cum laude : sequitur enim nominis honor.)
Sic Egregius titulus, pro gloria, bis apud Liv. lib. 6. dec. 4. Titu-
lum scientia consequi. Scribonius Largus in Epist. Ego certe ali-
quoties magnum scientia consecutus sum titulum ex usu prosperè
datorum medicamentorum. ¶ Aliquando pro monumento. ¶ Τίτος
τιτλόν μαστεβά. ¶ Apuleius, Avorum, proavorum titulus
clarus. ¶ Tituli etiam dicti sunt milites, quasi tutuli, quod patiam
tuerentur. Vnde & Titi prænomen ortum est, inquit Festus.
Persius,

Hic nec more probo videas, nec voce serena

Ingentes trepidare T. os.

Titulo tenuis, id est, solo titulo, & non re ipsa. Livius lib. 7. dec. 4. Ti-
tulum belli prætendere. Idem lib. 3. ab Urb. Sub Titulo & quondam
legum scita plebis patribus injuncta. Idem lib. 5. dec. 5. Quem tamen
titulum nostra calamitas habitura est, si perituri sumus? ¶ Titulus,
Prætextus. Paulus in 1. s. q. 2. tutor. §. quid ergo, ff. de ritu nupt. Quid
ergo si quum se vellet excusare aliquo titulo, nec in promptu pro-
bationes haberet?

Titulo, as, significo, inscribo, ac titulos pono. L. g. b. Tertull.

Titus τίτος. Prænomen fuit Romanis familiare, inde dictum (ut Festo
placet) quod antiqui Titos, & titulos milites appellabant, eò quod
patriam tuerentur, ut jam dictum est: Hoc prænomine dictus fuit
Vespasianus Flavij filius, & frater Domitiani, princeps clarissimus,
populique Romano adeo charus, ut vulgo Orbis amor diceretur,
& Deliciae humani generis. Cornut. in Persij sat. 1. Titi Columbae
sunt agrestes.

Tityrus, τίτυρος, vox Græca majorem gregis arietem denotans.
Tityrus, pastoris nomen apud Virgilium in Bucol. à Theocrito mu-
tuatum.

Tityus, τίτυρος, filius fuit Iovis ex Elara Orchomeni filia, quam præ-
gnantem Iupiter, timens Iunonis iram, occultavit in terra: ex quo
factum est, ut nascens puer, ex terra natus videretur. Hic postea
quam ad integrum ætatem pervenisset, captus amore Latona, Apol-
linis matris, eam de stupro interpellavit. Quamobrem Apollo ira-
tus, sagittis ipsum confudit, & apud inferos relegavit, ejusque je-
cur vulturibus lancinandum apposuit, hac lege: ut consumptum
renaceretur illico, & sic nunquam vultus à discerendo cellarent,
nec ipse à patiendo. Tantæ magnitudinis gigas fuisse perhibetur, ut
jacens novem jugera occupaverit. Ovid. 4. Metam.

Viscera prebebat Tityus lanianda, novemque

Ingeribus distractus erat, &c.

Vide Servium apud Virgilium lib. 6. ad hunc locum,

Necnon & Tityon terra omnipotens alumnus

Cernere erat.

¶ Tityus item Sextus, autore Cicerone in Bruto, orator fuit loquax
fanè & satis acutus, sed tamen solitus & mollis in gestu, ut saltatio
quædam nasceretur, cui saltationi Tityus nomen esset.

Tius, avunculus. Gloss. A. L. Vide Thios.

T L

Tlepolemus, τλεπολέμος, Herculis & Astioches filius, quam ex Ephipi-
ra urbe Peloponnesi rapuerat (ut meminit Homerus Iliad. 8.) clausus
rebus bellicis, corporisque proceritate insignis. Hic quum ado-
levisset, Licymionum avunculum suum Marte progenitum, & pa-
tri suo charissimum jam senem interfecit. Propter quod fabrica-
tis navibus profugus, collecta juvenum multitudine, Rhodum
petiit, & ea insula occupata, Rhodiensibus imperavit. Postea ad
bellum Trojanum cum novem navibus profectus, à Sarpedone oc-
citus est.

T M

Tomarus, τομάρος, mons est Thesprotiorum, Dodoneo oraculo immi-
nens, qui & Tomarus τομάρος dicitur, teste Strab. lib. 7.

Tmēsis, is, femin. gen. τμησις: est unius verbi compositi, vel simpli-
cis lectio, una dictione, vel pluribus interjectis. Virg. 3. Georg.

Septem subiecta trioni.

Idem 1. Æneid.

Et multo nebula circum dea fudit amictu;

pro circumfudit. Hoc autem tolerabile est, inquit Servius, in sermo-
ne composito: ceterum in simplici nimis est asperum, quod tamen
aliquando fecit antiquitas: ut

Saxo cere communuit brum.

Utuntur & hac figura nonnunquam Oratores. Cic. pro Sestio, Quis-
quis erat, qui aliquam partem in meo luctu sceleris Clodiani atti-
gisset, quod judicium cunque subierat, damnabatur, id est, quod-

cunque judicium.

Timeta, acuta, & habentia vim incidendi. Gal.

Tmōlus, τμόλος, Lydiæ mons, Sardibus incumbens, ex quo Pætolus
amnis profluit, aureas trahens arenas. Ovid. 6. Metam.

riget ardus alto

Tmolus in ascensu, clivique extensus usque,

Sardibus hinc, parvis illinc finitur Hypapn,

Antiquis Timolus dicebatur per tres syllabas. Plin. lib. 5. cap. 29. Ce-
lebratur Lydia maximè Sardibus in latere Tmoli montis, qui ante
Timolus dicebatur. Ovid. 6. Metam.

Deseruere sui nymphæ vineta Timoli.

¶ Timolus, τμόλος. Lydiæ amnis, ex ejusdem nominis monte pro-
fluens, in quo coticula invenitur, auro explorando utilis. Plin. lib. 33.
c. 8. Auri, argenteique mentionem comitatur lapis, quem coticulam
appellant, quondam non solitus inveniri, nisi in flumine Tmolo, ut
auctor est Theophil. nunc vero passim. ¶ Tmolus, a, um, adject,
Ovid. 4. de Pont. Eleg. 1. 5.

Africa quot segetes, quot Tmolus terra racemos.

T O

Tobius, Ptolem. lib. 2. c. 3. Britannæ insulæ fluvius, ad cujus ostia
est oppidum quod Touve vulgo dicitur.

Tocha, calculus, Auctor de limit. agror. Super tocham monticellum
constituiimus.

Tocculliones, minutæ sceneratores. Nam est à Græco τοκουλίος, ut apud
Plautum οὐκέτης Scoparnio. Cic. 2. ad Attic. Ad Octavium dedi
literas: cum ipso nihil sum locutus: neque enim ista tua negotia
provincialia esse putabam, neque te in Tocullionibus habebam: sed
scripsi, ut debui, diligenter.

Todi, sunt aves parvæ: & Todilli. Fest.

Tœcharchus, τοιχαρχός, princeps parietis, seu latræ.

Toga, τογή, vestis communis omnium Romanorum, tam foeminarum,
quam marium: sicut pallium Græcorum. ¶ τογὴ καθένεθ. τοβα-
ροῦ Plutarch, τοβαρα Athenæo. GAL. Vne robe longue. ITAL. Toga,
veste. GERM. Ein stattlicher langer rock, ein erbarer burgerrock. HISP. Ve-
stidura propria de Romanos. ANGL. Agorone. ¶ Dicta toga à tegendo,
quod corpus tegat. Superimponebatur autem tunica, vel po-
tiū tunicis. Hæc laxa erat, & in sinum multis crispulis subtracta
succingebatur. Tibullus lib. 1. Eleg. 7.

Et fluit effuso cui toga laxa sinu.

De Togæ forma, Quintilian. c. ult. lib. 11. Ne crassa toga sit, non se-
rica. Ovid. 6. Fast.

Quid sibi personæ, quid toga longa volent?

Togæ novæ libertas, i. potestas liberius vivendi. Nam togæ virili ac-
sumptâ remotisque pædagogis liberius vivebant. Papinius,

Quem non corrumpit pubes effrana, novaque

Libertas properata toga.

¶ Hinc Romani togati dicuntur, quemadmodum & Græci palliati.
Virg. 1. Æneid.

Romanos rerum dominos gentemque togatum.

Quoniam vero in pace tantum togæ usus erat (nam in bello depo-
sitâ togæ, saga sumebant) factum est, ut toga pro pace, seu attribus
pacis accipiat: sicut arma pro bello, seu re militari. Velleius, Om-
nibus bellî togæ dotibus. Cassius Cicer. Etenim tua toga omnium
armis felicior. Cic. in Pison. Non dixi hanc togam, quæ sum ami-
ctus: nec arma, scutum & gladium unius Imperatoris: sed quod
pacis est insigne & otij, toga: contrâ autem arma, tumultus atque
belli. ¶ Toga olim etiam utebantur tenuiores, qui potentiores, of-
ficij gratiâ per urbem deducebant, ut sportulam consequerentur.
Martialis,

Si matutinos facile est tibi rumpere somnos:

Attrita venies sportula sepe toga.

Idem ,

Heu quæ persatua sunt tibi Roma togæ.

¶ Hinc turbam togatum vocat Iuvenalis Satyr. 2. clientelam illam
comitum, qui togæ induit, potentiores amicos, per urbem ducebant,
& reducebant,

Sportula (inquit) primo

Limine parva sedet turba rapienda togata.

Item opera togata dicitur id ipsum togatorum officium. Martialis,

Exigu à nobis operam sine fine togatum.

¶ Toga candida, erat illa, quam pettores magistratum indu-
bant: unde Candidati dicebantur. Plin. lib. 7. de Nasic. In toga can-
dida bis repulsa notatus à populo. ¶ Pura toga, quam tyrcnuli fo-
renses assumebant tyrcinij die. Lucan. lib. 7.

pura venerabilis aquæ

Quam currus ornante toga,
id est, nec picta, nec triumphali, nec prætexta, inquit Budæus. Puta
enim ideo dicebatur, quod nullo purpura prætextu distincta esset.
Toga virilis. Plutarch. in Anton. Toga virilis erat pura, & sine pur-
pura. Senec. c. 9. de cons. ad Marc. Nos togam (virilem) nostrorum
infantium animo agitamus. Sueton. in Claud. c. 2. Toga virilis
die, circa medianum noctem lectica in Capitolium latus est. Vide
infra. Toga prætexta dicebatur, cuius oræ, & circuitus purpura
erat prætextus. πρεπόφυες. Plutarch: quod ipsum satis indicat
Liv. 4. dec. lib. 4. Purpura viri utimur prætextati in magistratibus,
in sacerdotiis: liberti nostri prætextis purpura togis utuntur. Cic. 3.
Verr. Toga prætexta ornamentum non solum fortunæ, sed etiam in-
genitatis. Ascon. in Verr. 3. Toga prætexta honestorum, Toga sim-
pliciter viliorum, quod etiam circa mulieres servabatur. ¶ To-
ga & penula de chartis, quibus amicitur thus aut piper. Matt.
Epigr. 1. lib. 13. ¶ Togam sumere, & tyrcinium, idem apud Suet. in
Calig. c. 10. ¶ Toga palmata, vestis erat triumphalis, à palma, id est,
victoria ita appellata. Martial. lib. 7.

I comes, & magnos illa merere triumphos,

Palmata que ducem, sed citò reddo togæ.

¶ Toga picta, vestis quæ Imperatores posterioribus temporibus us-
& magistratus. Capitol. de Gord. Palmatam tunicam, & togam pi-
ctam

Etiam primus Romanorum privatus suam, & propriam habuit: quum ante Imperatores, vel de Capitolio acciperent, vel de palatio. Lamprid. in *Alexandro*, Prætextam & togam pictam nunquam, nisi Consul accepit: & eam quidem quam de Iovis templo sumptam alij quoque accipiebant, aut Prætores, aut Consules. *Bud.* Toga pulla, quā in funeribus utebantur, ut nunc atra veste utimur. Alba autem quā in epulo publico. ¶ *Toga rasa*, ut inquit Plin. lib. 8. c. 48. Divi Augusti novissimis temporibus cœpit. ¶ *Toga puerilis*, quæ & Prætexta appellabatur, quam ingenui pueri usque ad septimum decimum annum gerebant: quo anno sumebant aliam, quæ & virilis & pura dicebatur. Gell. lib. 18. c. 4. Quum jam adolescentuli Romæ prætextam, & puerilem togam mutassimus. Cicer. in *Latio*, Ego autem à patre ita eram deductus ad Scævolam sumpta virili toga, &c. ¶ Per translationem ponitur quandoque *Toga* pro officio deducendi, & reducendi potentiores. *Martialis*,

Lu nunquam, toga ra a, mens quiera.

Plin. ad *Avroll-narem*. Altius tibi otium, & pinguis, cōque securius, nulla necessitas togæ, nemo accessit ex proximo. Quod ideo invaluist quia ad officia præstanta togati conveniebant: id est, ad deducendos, comitandosque amicos honoris gratiâ.

Togula, & *Togilla*, diminutiva. { *τογήσις*. GAL. *Petite robe longue*. ITAL. *Picciola toga*. GERM. *Ein burgerröcklin*. HISP. *Pequeña vestidura luenga*. ANGL. *A little gowne*. } *Martial*, lib. 1.

Ignoscet togulam Posthume pluris emo.

Togatī, *Togis* induiti: unde Romani togati dicti sunt, quoniam toga Romanorum propria erat. { *τογεόση*. GAL. *Vestus d'une robe longue*. ITAL. *Vestiti di longo*. GERM. *Mit langen statlichen röcken besleidt*. HISP. *Vestidos de vestidura luenga*. ANGL. *Goroned, that weare a gowne*. } Sic ij qui principes civitatis officij gratiâ in forum deducebant, ac deinde domum reducebant, quoniam togis amicti erant, Togati vocabantur. Cic. apud Non. in *Sagum*, descendit in forum togatus. *Iuvenalis*,

turba rapienda togata.

¶ Hi etiam per diminutionem *Togatuli* dicebantur, quod diminutum est joco formatum. *Martial*. lib. 10. ad *Romam*.

quandiu salutatur

Anteambulones, & Togatulos inter

Centum merebor plumbeos die toto.

¶ *Togati* & *principes* apud Plutarch. in *Lucull. & Velleium*, *Togatus Xerxes*, & *Lucullus*, &c. ¶ *Togatæ Comœdiae*, quæ scriptæ sunt secundum ritus Romanorū, sicut Græcas fabulas ab illorum habitu Palliatas appellamus: nam Græci supra tunicam pallium ferebant. *Togatæ tabernariæ*, dicuntur *Comœdiae*, in quibus non magistratus, sed humiles personæ inducuntur, teste Donato, quales fere sunt qui in tabernis vendunt merces suas. ¶ *Togata opera à Mariale vocatur*, quum Romani togati deducerent & reducerent Magistratus, & eos qui dignitate, vel ætate, vel opibus præcellerent, in domum, in forum, in templo, vel aliò,

Exigu à nobis operam sine fine tegatam:

Non eo, libertum, sed tibi mitto meum. Bayfius,

Togatarius, Suet. in *August.* cap. 48. *Histrionum licentiam adeò compescuit*, ut Stephanionem togatarium cui in puerilem habitum circumtonsam matronam ministraliter comparerat per tria theatra virtus exsum relegaverit. Ita habent *togatarium editiones* ferè omnes. *Hic tamen quidam vir eruditus legendum existimat togatarum*. i. fabularum sup. actorem.

Togatulus, diminut. joco formatum, *Martial*. lib. 10.

Iam parca lasso Roma gratulatori,

Lasso clienti: Quandiu salutator,

Anteambulones, & togatulos inter

Centum merebor plumbeos die toto?

& in eodem,

Hoc quisquam ferat, ut tibi tuorum

Sit melior numerus togatulorum,

Librorum mihi sit minor meorum.

Togiforium, locus ubi scholastici disputant. *Papias*. In *Cathol.* est *Togiferium*, & dicit à ferio.

Togipurum, toga pura. G. Isid.

Tohu Τοῦ, solitudo, vastitas, inanitas.

Tolentum, i. oppidum est Italiz in Picenis: à quo Tolentinates populi, apud Plin. lib. 3. c. 13.

Tolerans, unico'l, Fero, patior, perfuso, sustineo. { *תְּבַדֵּל סָבָל נָעָסָה* Νασά. Κέω, ξερπαινω. GAL. *Endurer, souffrir, porter patientement*. ITAL. *Tollerare, soffrire, patire, sopportare*. GERM. *Erdsden/ertragen/ erleiden*. HISP. *Padecer o sufrir molestias*. ANGL. *To suffer, to abide, to endure, to bear*. } Terent. in *Phorm.* Vnā tecum bona, malaque tolerabimus. Idem in *Hecyra*. Sed quando sese indignam deputat matri mea, Cui concedat, eusque mores toleret sua modestia. Plaut. *Aulul.* sc. 1. a. 4. *Servum æquum est ratem esse amanti hero, ut toleret.* (i. subblevit) ne pessum habeat. ¶ *Tolerare ponitur interdum pro alere & sustentare*. Cornel. Nepos in *vita Pomp.* Attic. Ex quibus agris patrifamilias fructus caperet, quibus se toleraret. Cæsar, Erat summa inopia, adeò ut foliis ex arboribus strictis & teneris arborum radicibus contusis, equos aferent, & cogerentur his rationibus equitatum tolerare. ¶ *In qua significazione etiam dicimus*, *Tolerare vitam*, id est, vivere, nutriti. Tacitus, *Multos militia, quosdam exercendo agros tolerare vitam*. Cæs. 7. de *bell. Gall.* Qui oppida compulsi, ac simili inopia subacti, eorum corporibus, qui ætate ad bellum inutiles videbantur, vitam toleraverunt. Idem 3. de *bell. civil.* *Tolerare equitatum hordeo, semel atque iterum dixit*. Et Tacit. lib. 2. *Quos corpora equorum toleraverant.* (i. aluerant.) ¶ *Accipitur aliquando tolerare pro portare, seu gestare.* Κριτικ. Plaut. in *Merc.* *Tolerat hæc navis metras trecentas, id est, ferre potest.*

Tolerans, nomen ex participio, id est, patiens. { *תְּבַדֵּל סָבָל נָעָסָה* Νασά. Στραχενω. GAL. *Endurant*. ITAL. *Tollerante*. GERM. *Erdsden*. HISP. *El que padece*. ANGL. *Patient, that suffereth*. } ut, *Tolerantissimus penitent*, id est, patientissimus, apud Colum. lib. 7. c. 1.

Tolérantiōr, comparativus. Cornel. Tacitus lib. 12. Clementiamque ac justitiam, quantò ignorantiora barbaris, tantóque toletantoria capesseret.

Tolérantēr, adverbium, Patienter, tolerabiliter. { *τολεμέτως, ἀντρώς*. GAL. *En durant patientement*. ITAL. *Tollerabilmente*. GERM. *Würtig*. HISP. *Sufrida y pacientemente*. ANGL. *Patiently*. } Plin. lib. 8. c. 45. At nunc aniculæ ad fæcunditatem poscuntur, tolerantiūs tamen binæ de bobus. Quintilian. lib. 8. cap. 6. Qui toleranter videte Septentriones videmur.

Tolératio, nis, verbale, Ipse tolerandi actus. { *ἡ ἀρχὴ, ἡ ὑπουργία, ταξηδία*. GAL. *Patience, tolerance, souffrance*. ITAL. *Patienza, tolleranza*. GERM. *Geduld/oder erduldung*. HISP. *Sufriimiento, o paciencia*. ANGL. *An enduring, suffering, abiding*. } Cic. 2. de *finibus*. Quædam alia toleratio est verior, qua uti vos non potestis, qui honestatem ipsam pet se non amat.

Tolérabilis, quod tolerari potest. { *ἀντρώς, φορτώς*. GAL. *Tolerable*. ITAL. *Cosa che si può tollerare*. GERM. *Leidenlich*. das man wohl dulden kan. HISP. *Cosa que se puede sufrir y padecer*. ANGL. *That may be suffered or abiden, tolerable*. } Cic. de *Amic.* Quæ tamen, si tolerabiles erunt, ferendæ sunt.

Tolérabilitēr, adverbium, facile, sine discrimine. { *ἀντρώς, αὐθικός*. GAL. *Tolerablement, passablement*. GERM. *Tollerabilmente*. GERM. *Xing/leidenlich*. HISP. *Podiendo sufrir*. ANGL. *With patience, tolerably*. } Col. lib. 11. c. 2. Adhuc tolerabiliter efficies. Cicet. Gal. lib. 2. Quod tolerabiliū igniculum desiderij tui feramus.

Tolérantiā, { *ἀρχὴ, υπουργία*. GAL. *Patience, tolerance, souffrance*. ITAL. *Patienza, tolleranza*. GERM. *Leidenhaftigkeit*. HISP. *Sufriimiento o paciencia*. ANGL. *Patience, suffrance*. } Cic. in *Parad.* tolerantia rerum humanarum, contemplatione fortunæ. Quintil. lib. 1. c. 2. tolerantia tamen doloris, laude sua non carebit.

Toles, tumor in fauibus, quæ per diminutionem, tonsillæ dicuntur, Fest.

Tolētūm, τῶλης, vulgō. Toledo. Urbs Carpanorum, in tractu Tarracconensis Hispaniæ, apud Ptolem. lib. 2. cap. 6.

Tolistōbīoi, τολισθοίοι Stephano, Galatarum Hesperorum populi, qui ex Galatia in Bithyniam transmigrarunt. Eratosthenes lib. 1. *rerum Galaticarum*, Tolistobogios, τολισθογοις nominat.

Tollēno, nis, genus machinæ, ut ait Festus, quo hauritur aqua, in alteram partem prægravante pondere. Dictus à tollendo, Vide κυλάρειος, in Lexico Constantini. { GAL. *Une grue, une trompe, une bassine à tirer l'eau d'un puits*. ITAL. *Instrumento de cauar' acqua con un contrappeso di pietra*. GERM. *Ein gneßbaum wie man sie in den dörffern beyden sôden hatt/ein roagbaum*. HISP. *Cigoñal para sacar agua*. ANGL. *An engine to dravo up roaster*. Plaut. in *Astraba*, Quasi tollonem, aut Pilum Græcum reciprocæ plana via. Sic enim legend. apud Festum in verbo, Reciprocare. Plin. lib. 19. cap. 4. Vel tollononum haustur rigandos. Liv. 8. bell. Maced. Deinde ut præter spem stare muros videtur, collectis rursus animis in arietate tollononibus libramenta plumbi, aut saxorum, stipitesve robustos incutiebant.

Tolles, tumor in fauibus, Laurenb. V. Toles.

Tollo, nis, à Plauto in *Rudente* videtur positum pro eo, qui ex puto aquam haurit, Heus (inquit) sic tolloni gratia?

Tollo, is, sustuli, & secundum antiquos tetuli, Gell. cap. 6. lib. 7. sublatum, Elevo, attollo, sursum erigo. { *נָשָׁא* nasā. עֲגֹז, עַבְדִּים, עַיְנָה. GAL. Eslever en haut, hauffer, emporter, éster. ITAL. Levare, inalzare, torre, togliere. GERM. Aufheben/erheben. HISP. Alçar o guitar. ANGL. To lift or sett up, to tak avoy. } Ulpianus præterito usus est tolli, l. 13. §. 4. D. de acceptil. Julianus scripsit, acceptilationem aliquid egisse, tollisseque totam obligationem. Plautus, Tolle caput. Cicet. 4. Acad. Hortensius autem vehementer admirans, quod quidem perpetuò Lucullo loquente fecerat, ut etiam manus sape tolleret. Ovid. Epist. 14.

— ter acutum sustulit ensim,

Ter male sublato decidit ense manus.

Idem 13. Metam.

— oculos tellure muratos

Sustulit ad proceres.

Plaut. Pseud. sc. 1. a. 5. Voltis, ut me jacentem hic aliquis tollat. Ovid. 5. Fast.

Voverat hoc juvente tunc cum pia sustulit arma. (pro sumpsit, movit.

Plaut. Men. sc. 1. a. 5. Ibo, adducam qui hunc hinc tollant, & domi devinciant. Catull. de com. Beren.

Iisque per aetherias me tollens (comam) advolat auras.

Liv. 4. bell. Maced. Sublati deinde supra capita scutis, continuatisque &c. Vlpian. Ius vicino non esse altius ædes tollere. Aliquando tollere, est capere. { *נָקַח* lakach. λαβέσθαι. } Virg. lib. 4. Georg.

— & sape lapillos,

Vt cymba instabiles fluctu jactante suburram

Tollunt, his sepe per inania nubila librant.

¶ Aliquando suscipere, απαρτός. Sueton. de Neronis parente, Decesitque Pyrgis morbo aquæ intercutis, sublati filio Neroni ex Agrippina Germanico genita. ¶ Aliquando nutritre. { *רְכַב ribbâh* חַלְבֶּל ghidhâl. τρίφα, ἀντριφα. } Terent. in Andr. Quicquid peperisset decreverunt tollere, Plaut. Amph. sc. 3. a. 1. Quod erit natum tollito. (i. educato.) Tollere autem liberos est expositos educare, ut appareat ex declam. Quint. 178. ¶ Pro evertere, excide, subvertere, Velleius, Funditus sustulit Carthaginem Scipio. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 2. Si miles hoc sciat, credo hercle tollat has ædes totas, atque hanc in crucem. Ubi tollere est excidere, subvertere. Item, Tollere hominem in crucem. ¶ Pro vulgare, idem in Mil. sc. 3. a. 2. Ne tollas istam fabulam. (i. ne vulges aut feras ad herum.)

¶ Ornandum tollendumque ambigu. Cic. lib. 15. ad Attic. epist. 5. & epist. 20. lib. 11. ad famil. & Suet. in Aug. c. 12. ¶ Tollere pedem obsecnē. Martial. Epigr. 80. lib. 10. ¶ Aliquando aufero. { *פָּנַח lakach. ἀφωνία, ἀφούνα*. Cicer. in Lal. Solem enim de mundo tollere videntur, qui amicitiam è vita tollunt. Plaut. Asin. sc. 1. a. 4. Demistuc.

istuc. (de scriptis.) P. tollam. Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist.

— vel toto toller libellos.

Idem Eleg. 3. lib. 4.

Caputque

Conspicuum pietas quo tua tollat habet.

¶ Tollere de medio, id est, intertimere. { *הַמִּתְהָרֵךְ hemith* *הַרְגֵּחַ haragh.* ANGL. To kill. } Cicer. pro Rosc. Amer. Per facilè hunc hominem incautum & rusticum, & Romæ ignotum de medio tolli posse. ¶ Aliquando differre. { *מְשֻׁבֶּחַ meschubéch.* ANGL. Plaut. Omnes tollo ex hoc die in alium diem. ¶ Aliquando inferre. *מְבֹאַת heti.* Virg. 3. Georg.

Tollent émique minas, & sibila colla tumentem.

Nam tollere minas, est minari, timorem incutere, inferre. ¶ Tollere gradum, ambulare *לָל halach.* Plaut. Bacch. Is est, abibo contra, & tollam gradum. ¶ Tollere se altius à terra, est crescere: ac de herbis, & arboribus dicitur. ¶ Tollere animos, est superbire, audaciorem esse. Propert. lib. 3. Eleg. 1. 8.

In nunc tolle animos, & tecum finge triumphos.

Terent. in Heceyr. Quia paululum vobis accessit pecuniae, Sublati animi sunt. ¶ Tollere animos dictis, id est, erigere & confirmare. Virg. 9. Eneid.

Ultrò animos tollit dictis, atque increpat ultrò.

¶ Tollere cachinnum, est in clarum, & immoderatum risum solvi. ¶ Tollere clamorem, est clara & magna voce clamare. Cic. 7. Verr. Clamor à fani custodibus tollitur. ¶ Tollere aliquem in cælum humeris, est illum laudibus celebrare, & quantum fieri potest diis immortalibus æqualem facere. In qua significazione etiam dicimus, Tollere in cælum fama aliquem, & tollere laudes alicujus in astra. Cic. ad Att. lib. 2. At hercule alter tuus familiaris Horrensius, quām plena manu, quām ingenuè, quām ornatè nostras laudes in astra tulit? Virg. 5. Eclog.

Daphnimeque tuum tollemus ad astra.

¶ Tollere manus, lætitiae signum est, & gratias agentis. Cic. ad Cas. lib. 7. Sustulimus manus & ego, & Balbus. ¶ Tollere aliquem ab officio, est privare. Tollere aliquem de oratione sua, est eum non amplius nominare. Tollere aliquem è numero, est eum excipere. Tollere aliquem de medio, è medio, vel ex rerum natura, idem. Tollere legem, abrogare, antiquare. Tollere moram, festinare. Tollere metum, timorem adimere. Tollere spem, auferre. ¶ Tollere aliquem testimonio, testimentiis ita convincere, ut condemnatur, & puniatur. Tollere aliquem fetro, aut veneno, est interficere. ¶ In crucem tollere. Cic. ad Attic. lib. 7. Sed ego hoc ipsum velle, miseriū esse duco, quām in crucem tolli. ¶ Risum tollere, pro Ridere, Horat. de Arte,

Indotusque pila, discive, trochive quiescit:

Ne spissa risum tollant impune corona.

¶ Aliquem tollere, pro assumere socium itineris. Cic. ad Quint. fratr. lib. 1. Mea factum est infusa verecundia, ut te proficisciens non tollerem. Et paulo post, Tunc, ut dico, certè sustulisse, ut aliquando subtilitatem veteris urbanitatis & humanissimi sermonis attingerem: sed hominem infirmum in villam apertam, ac ne rudem quidem etiam nunc invitare volui. Sic! Liv. 3. bell. Maced. ¶ Tollere ès alienum, pro Dissolvere. Plin. de viris illustr. Hic quum ingens multitudo ære alieno oppressa, Capuam occupare tentasset, & dum sibi Quintum necessitate compulsum fecisset, sublati ære alieno compressit. ¶ Sublatus, a, um, particip. Elevatus, ablatus, &c. secundum significationem sui verbi. { *καταναστάτως καρπεῖται.* GAL. Estrevé en haut, haussé. ITAL. Alzato. GERM. Erhebt. HISp. Alzado. ANGL. Lifted up, taken away. } Virg. 2. Eneid.

& sublatus ad athena clamor.

Velleius, Sublati signis se ad Cæsarem ex legiones contulerunt, ¶ Sublatior & sublatius, comparativus, quo usus est. Cic. Orat. pro domo sua, Superlativus, Sublatissimus, a, um, Gell. cap. 19. lib. 16 Carmen, quod Orthium dicitur, sublatissima voce cantavit. (Arion sup.) ¶ Ponitur aliquando pro superbo, elato, & arrogante. { *χαβέατος ghééto.* } Cæsar 1. belli Gall. Quo prælio sublati Helvetii, quod quingentis equitibus tantam multitudinem equitum propulerant, audacius subsistere. Composita hujus verbi sunt, Atollo, extollo protollo, & sustollo, quorum significata explicantur suis locis. ¶ Sublatio, verbale. { *καταναστάτως καρπεῖται.* GAL. Elevation, haussement. ITAL. Esso inalzare. GERM. Erhebung. HISp. Alzamiento. ANGL. A lifting up. } ut, Sublatio animi id est, elatio, superbia. Cic. 2. de finib. Voluptatem Stoici sic definunt, Sublationem animi sine ratione opinantis se magno frui, &c. ¶ Sublatè, adverbium. { *καταναστάτως καρπεῖται.* GAL. Haument. ITAL. & HISp. Altamente. GERM. Hochtragenlich / hochsinniglich. ANGL. Highly. } Cic. de clar. Orat. Sublatè, amplèque dicere. Idem pro domo sua, Nihil unquam de me dixi sublatius adscendæ laudis causâ.

Tolatum, sublatum. Gloss. vet.

Tolophōn, πλοφόν, Locrorum civitas, apud Thucyd. rerum Peloponnesiacarum, lib. 3.

Tolosā, τολωστα. GAL. Tolouse. } Vrbs rectosagum in ea parte Narbonensis Galliæ, quæ in Pyrenæos montes vergit: cuius incolæ dicuntur tolosani. ¶ Aurum tolosanum habere, proverbio dicuntur, qui magnis & fatalibus afficiuntur malis, novoque ac miserando pereunt exitio. Sumpturn à Qu. Cepionis Consulis exercitu (ut indicat Gellius) qui quum tolosam diripiuerit, multumque auri ex templis abstulisset, subito magna lues exercitum invasit, quæ eos omnes qui aliquid ex sacro auro attigerant, miserando lethi genere absumperit. Vide Erasm. Adag.

Tolatarii, sive tolatares equi, dicuntur qui alio nomine ab Asturia Hispaniæ regione Asturones dicuntur, à nonnullis etiam Gradati, propterea quod gradu non vulgari incedant, sed alternis crura molliter explicantes commodam sessori præbeant vestationem extra ultimam succussionis molestiam. { *πτυχοφορεῖς, ωδημογι.* GAL. Chevaux de course, vites & legers, qui vont les ambles. ITAL. Cavalli che va-

no à portante. GERM. Zelter. HISp. Cavallos ambladores. ANGL. Ambling horses. } Tolatares dicti, sive à tollendis alterno glomeratu pedibus, sive (ut alij malunt) à pedum volubilitate, quasi volutarij, Senec. in Epist. 88. Mannos tolatares appellat.

Tolatum, volubiliter. { *ταχύδινος, ωδημογι.* GAL. Vistement & legement, aux ambles. ITAL. Di portante. GERM. In zelten weis. HISp. Ligeramente, amblando. ANGL. Ambling rosi. } Id est, volubiliter, & molliter, proprièque ad asturorum, sive gladiatorum incessum attiner, qui alternis crura molliter explicantes, commodissimam sessori præbeant vestationem: quod genus equorum à tolluce ωδημογι appellatur. Tolatum (inquit Nonius) quasi volutum, vel volubiliter. επιτοχώσθω. Plaut. Ajnar. Demam herclo jam de hordeo, tolutum ni badizas. Varr. Ut equus qui ad vehendum est natus, tam men traditur magistro, ut equo doceat tolutum incedere. Plin. lib. 8. cap. 41. In eadem Hispania Callaica gens, & Asturica, equini generis, quos thieldones vocamus, minori forma appellatos asturones gignunt: quibus non vulgaris in cursu gradus, sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio: unde equis tolutum carpe incursus traditur arte.

Tolütilloquentiā, volubilis sermo: ut interpretatur Nonius, citans locum Navij vetusti Poëtæ ex Gallinaria,

O pestifera, sonica, fera, trux, tolutiloquentia.

ιπτίχοντο λόγον.

Tomacula, vel per syncopen tomacla, edulia sunt, quæ ferè ex jecore porcino minutatim conciso, & jam semicocto, infusis ovis crudis, & caseo opimo, & liquamine, pipere, aniso, zingibere fieri consueverunt, tegunturque omento suillo. { *επιάτης.* GAL. Sausisson. ITAL. Tomasella, alibi mortadelle. GERM. Ein laberrouste füllrouste. HISp. Assadura del animal guisado, salssixa. ANGL. Puddings called sausages. } Dicta tomacula, διπλή τε τριπλή, quod est incidere. Iuvén. Satyr. 10.

candidus divina tomacula porci.

& ejus interpres, Ibid.

Tomacina, edulia ex jecore porcino minutum conciso, quæ & tomacula dicuntur. επιάτης. Varro lib. 2. c. 4. Quotannis è Gallia appontantur Romam pernae, tomacinae, & perasones. Plin. Tomacinae appellantur, quæ tomacula Insubres vocant, Galli nostris temporibus tomacellas.

Tomæus, mons, τομαῖον ὄπος, in Peloponneso est, juxta Coryphasium promontorium. Steph.

Tomæus, τομαῖον. Straboni & Stephano, mons est Thesprotiorum, Dodonæo oraculo imminentem centum fontibus inclytus, qui & Timarus dicitur per concisionem. Vide Plin. in Proæm. lib. 4. & Strab. lib. 7.

Tomentum, i, lana brevis ac concisa, quæ ex vestibus à fullone paliendo detrahitur; & quicquid sarcininis ex quacunque re, sive ex foeno, aut palea, sive ex pluma fuerit, quo culcitrae farciuntur. { *μαδαρος.* GAL. Bourre, laine, ou ce qu'on met dans un matelæ. ITAL. Stoppa grossa, stoppacci. GERM. Kürze wollen / schäericollen. HISp. A quello que se enfunda, como juncos, lana, pluma para enfundar co chon coledra. ANGL. Flockes, lockes clipped of wool. } Varr. de lingua Latina, lib. 4. Postquam transferunt ad culcitras, quod in eas sagos, aut tomentum, aliudve quid calcabant ab inculcando culcitra dicta. Videtur autem tomentum deduci à τιμόνῃ, quod significat incido. Suet. in Tiber. cap. 54. Adeò alimenta Druso subducta, ut tomentum ex culcitra tentayerit mandere. ¶ Tomentorum autem aliud leuconium dicebatur, quod siebat ex lana alba concisa. Aliud Circense ex arundinibus concisis factum: Idque stramentum habebatur plebeiorum. Dictum Circense, quod in Circio Romano stetebatur, illicque ezeni quiescebant. Seneca lib. de beata vita, Nihilo miserius ero, si laffa cervix mea in manipulo. ferri acquiescat, si super circense tomentum per sarcinas veteris linteii affluens incubabo. Martial. lib. 4.

Tomentum concisa palus circense vocatur:

Hec pro leuconio stramina pauper emit.

Tomicæs, sive (ut quibusdam placet) Tomis, icis. { *Τομίς.* GAL. Vne sorte de corde faite de chanvre qui n'est point accoutré, ou de genest, un cable. ITAL. Fune di canape, o di sparto. GERM. Ein grob vngesetztes hanfseil. HISp. Tomiza de cañamo, o esparto. ANGL. A cable rope à coller put on horses necks for hurting them. } Greco nomine appellatur ex cannabis impolita, & sparto leviter totta restis, ex qua funes fiunt. Plin. lib. 17. c. 10. Tomice moris spinarum circumlitata. Pallad. lib. 1. c. 13. Tunc eos catenis ligneis ex juniper, aut oliva, aut buxo, aut cupresso factis, ad contignationem suspendemus, & binas inter eas perticas exigemus tomicibus alligatis. Vitruv. lib. 7. docet asperes tomice religandos. Pulvilli quoque quos in collo habent animalia, ne teste lardantur, tomices vocantur.

Tomicus, a, um, τομίκος, ή, ον, incidendi vim habens. Tomici dentes, primores, incisores, à τιμόνῃ sectio.

Tomüs, τομη. Straboni, Civitas in Ponto, Ovidij exilio nota: ab eo dicta, quod illuc Medea Absyrti fratris membra frustulatim conciderit, ut patrem in sequentem commemoraretur. Ovid. 3. Trist.

Iude Tomos dictus locus hic, quia feruntur in illo

Membra soror fratri consecuisse sui.

Conditam appetit à Milesiis: quod & ipsum testatur idem Ovid. lib. 1. Trist.

A quibus adveniat Miletida sposas ad urbem,

Offensi quo me contulit ira dei.

¶ Hinc adjективum Tomitanus: ut, Humus Tomitana. Idem 3. de Pont. Eleg.

Inque Tomitana condar oportet humus?

Tomüs, i, male. gen. { *Τομής τομής μεγιλλάς σέφερ.* GAL. Tomes, volume, partie d'un ouvrage. ITAL. Piezzo, parte, volume, tomo. GERM. Ein stuck oder theil HISp. Tomo. ANGL. A cutting, a volume, a piece. Fragmentum vel pars operis, quam Latinæ sectionem, vocamus. Mart. lib. 1.

Scriptura quanti constet, & tomus vilis.

Unde Origenes tertium librorum suorum genus Tomos inscripsit quos

quos (ut ait Hieronymus) nos possumus appellare Volumina. Idem alibi de eodem, Edidit innumerabiles commentarios quos ipse appellat Tomos.

Tōmyrīs, *rōμηρις*, fuit regina nobilis Massageterum in Scythia, quæ potentissimo Persarum regi Cyro bello congressa est, ipsūmque, & vitā & castris spoliavit ad ulciscendam filij mortem, quem ille prius à matre obviam missum cum suis per insidias interfecerat. Nec tamen hoc eventu victoria contenta fuit, aut emollita animi rabies: mortui enim caput in utrem humano cruro plenum demisit, his verbis insultans, Filij mei sanguinem hausisti, & meum sitisti Cyre: at ego cruro te saturabo. Vide Herodot. lib. 1.

Tonarium, *τωνάριον*, fistula, quā rō, tonus traditur, ne altior, vel remissior sit vox loquentis, aut canentis.

Tōndēo, es, torondi, tonsum, Lanam, sive capillos, & hujusmodi incido. *{ 113 għaż-żu. }* **GAL.** **Tondre.** **ITAL.** **Tosare.** **GERM.** **Schären.** **HISP.** **Tresquilar.** **ANGL.** To clipp, to shere, to ripe or mow. *{ 3 }* Plin. lib. 8. cap. 48. Oves non ubique tondentur. Cic. 5. Tusc. quest. Regiae virginēs, ut tonstriculæ, tondebant barbam, & capillum patris. Mart. lib. 2.

Non tondet, inquam: quid ergo facit rō radit.

Virg. lib. 3. **Georg.**

Nec minus interea barbas, incanāque mentia
Cinphij tondent hirci, etāsque comantes.

¶ Interdum pascere, vel pascendo absumere. *{ τύπον τοῦτον. }* **Virg.** lib. 1. **Georg.**

T r centum nivei tondent dumeta juventi.

¶ Aliquando resecate, vel demere. *{ τύπον τοῦτον. }* **Idem** lib. 1. **Georg.**

— nocte arida prata Tondentur, id est, secantur.

Tibull. lib. 4.

Tondeturque seges maturos annua partus.

Tondere aliquem auro, id est, emungere, technā aliquā spoliare. Plaut. in Bacchid. Tondebo auro, usque ad vivam cutem. ¶ Hujus verbi composita sunt Attoneo, & detoneo: quorum significata explicantur suis locis.

Tōnō, as, frequentativum: unde & detenso. *{ δανείζειν. }* **Gell.** Capillos dialis, nisi qui liber homo est, non detonsit.

Tōnsito, as, aliud frequentativum. Plaut. in Bacchid. Ter in anno tu has tonsitas?

Tonsus, us, nomen substantivum, idem quod tonsura significans: ut docet Nonius ex Plaut. *Amphit. sc. 1. a. 1. sub finem:* Tam consimilis est atque ego: Sura, pes, statura, tonsus, oculi, nasus, & labra, &c. Item ex Accio. sed quānam hæc est, inquit, mulier funesta veste, tonsu lugubris?

Tōnsūs, a, um, participium, Lana, crinēve spoliatus. *{ τύπον τοῦτον. }* **GAL.** **Tondu.** **ITAL.** **Tosato.** **GERM.** **Beschören.** **HISP.** **Tresquillado.** **ANGL.** Clipped or shorne. *{ 3 }* **Cic.** in Pisonem, Cum illa saltatrice tonsa. Mart. lib. 11.

— **tonso** pura ministro.

Ibidem,

Iam mihi nigrescunt tonsa sudaria barba.

Tonsæ valles, quæ arboribus & sylvis veluti comis suis spoliatae sunt. **Virg.** 4. **Georg.**

— **tonsis in vallibus illum**

Pastores, &c.

¶ Contrà, Intonsi montes, id est, sylvosi. **Varro**, Intonsi montes, & feris pleni. Villi tonsi. **Virg.** 1. **Eneid.**

— **tonsisque ferunt mantilia villis.**

Tonsa oliva. **Idem** 5. **Eneid.**

Ise caput tonsa folii evinctus oliva.

Et Quintilian. Tonsæ myrti.

Tōnsæ, dicuntur remi, à diverberandis fluctibus. *{ τύπον τοῦτον. }* mischschotim. *{ 1 πτεργή. }* **GAL.** **Aurrons.** **ITAL.** Pale de remi. **GERM.** Ruder. **HISP.** Palas de los remos. **ANG.** Owers. *{ 3 }* **Virg.** lib. 7.

— **in leno luctantur marmore tonsa.**

Tōnsōr, is, qui barbam, aut aliud quippiam tondet. *{ 113 għożex. }* **GAL.** **Barbier.** **ITAL.** Ba biere. **GERM.** Ein schärfen. Barbero, & tresquilar. **ANGL.** A clipper or poller of heads and beards, a barbour. *{ 3 }* **Varr.** lib. 2. de re rust. cap. 11. Omnino tonsores in Italia primū venisse ex Sicilia dicuntur, post Romanum conditam anno quadringentesimo quinquagesimo quarto, ut scriptum in publico Arde in litteris extat, eoque adduxisse P. Ticinium Menam. **Ibidem.** Olim tonsores non fuissent adsignificant antiquorum statuæ, quod plerisque habent capillum, & barbam magnam. **Horat.** lib. 1. **Serm.** Sa. yr. 7.

Omnibus & lippis nostrum, & tonsoribus esse.

Cic. 1. **Tusc.** Dionysius ne tonsori collum committeret, tondere filias suas docuit. Plaut. in Asin. Ad tonsorem ire dixit. **Idem** Aul. sc. 1. 4. 2. Ei tonsor ungues demperat.

Tōnsōriūs, a, um, quod ad tondendum pertinet. *{ τέκνον. }* **GAL.** Appartenant à tondre. **ITAL.** Pertinente à tonsore. **GERM.** Das zu den schärfern gehört. **HISP.** Perteneiente à tresquilar. **ANGL.** Belonging to clipping or polling. *{ 3 }* ut, Culter tonsorius, hoc est, novacula. **Cic.** 2. **Offic.** Qui cultros metuens tonsorios, candente carbone sibi adurebat capillum. Apud Mart. lib. 14. titulus est de tonsoris ferramentis.

Tōnsūrā, æ, est ipse tondendi actus. Alio nomine veteribus dictus Tonsus, hujus tonsus, ut modò dictum est suprà. *{ 13 għex. }* **GAL.** **Tonsure**, eu tonsure. **ITAL.** **Tosatura.** **GERM.** **Beschärfung.** **HISP.** **Tresquilar**, obra de tresquilar. **ANGL.** Clipping, polling, shearing. *{ 3 }* **Col.** lib. 7. c. 4. Tonsuræ certum anni tempus per omnes regiones servari non potest. **Idem** lib. 11. cap. 2. Oves Tarentinæ radice lanaria lavari debent, ut tonsuræ præparentur. ¶ Tonsura dicitur quoque de vitibus & arboribus. Plin. lib. 17. c. 27. Vitis tantum tonsuram annuam querit: alternam myrtus, punicæ, oleæ, quia celeriter fructescunt. Legitur quoque apud veteres tonsus, pro tonsura. Plaut. in Amph. Sura, pes, statura, tonsus, oculi, nasus, labra. **Accius.** Sed quānam hæc est mulier funesta veste, tonsu lugubri. **Ex Nonio.**

Tonstrix, icis, mulier tonsoris officio fungens. *{ τύπον τοῦτον. }* **ghożexeth.** *{ 1 πτεργή. }* **GAL.** **Barbiero.** **ITAL.** **Tonditrice.** **GERM.** Ein schärferin. **HISP.** Barbera, & tresquilara. **ANGL.** She that doeth the office of barbouir. *{ 3 }* Plaut. Truc. Tonstricem Syram novisti nostram.

Tonstricula, diminut. *{ τόντοντος λίγος. }* **Cic.** 5. **Tusc.** Regiæ virginēs, ut tonstriculæ, tondebant barbam.

Tōnsillæ, e, quod tonsum est, ac in orbem & comam putatum. *{ τέκνον. }* **GAL.** **Tonda.** **ITAL.** **Tosato.** **GERM.** Beschören. **HISP.** Tresquillado. **ANGL.** That may be shorn or clipped. *{ 3 }* ut, Tonsiles oleæ, Tonsilis buxus. Plin. lib. 12. cap. 2. Primus Cn. Marius nemora tonsilia inventit. **Idem** lib. 18. c. 50. Villo tonsili vestiuntur. Tonsiles sylvæ, Senec. in Quæst. natur. in Procœm.

Tōnsillæ, extremæ faueum partes circa radicem linguæ, gulam utrinque attingentes. *{ τέκνον. }* **GAL.** Les glandes au bout du gros de la langue, les amygdales. **ITAL.** Fallo. **GER.** Die eüsserstenheil des schlunds vmb das zähflein. **HISP.** Agalla en la garganta del hombre. **ANGL.** Kernels about she mouth. *{ 3 }* Cicer. 1. de natura deorum, Linguan autem ad radices ejus hærens excipit stomachus, quò primum illabuntur ea quæ accepta sunt oris utraque ex parte tonsillas attingens, palato extremito atque intimo terminatur. ¶ Tonsillas item Medici vocant faucium inflammations cum tumore, quas & Græci *{ τέκνον. }* appellant. ¶ Tonsilla, Palus dolatus in acumen, & cuspidate præferatus, qui navis religandæ causâ in littore pangitur. Accius, Tacte, & tonsillas in littore edite. Festus.

Tōnstrinæ, æ, Officina tonsoris. *{ τέκνον. }* **GAL.** L'ouvroir, ou boutique d'un barbier, barberie. **ITAL.** Barberia. **GERM.** Ein schärfstab, schärfstab. **HISP.** Barberia, la tienda del barbero. **ANGL.** A barbours shop. *{ 3 }* Plautus in Asin. **Idem** Amphit. In medicinis in tonstrinæ apud omnes ædes sacras. **Idem** Asin. sc. 2. a. 2. In tonstrina ut sedebam, **Idem** Capt. sc. 2. a. 2. Nunc jam senex in tonstrina est. Metaph. Libanum in tonstrinam, ut jussoram venire, is nullus venit. Terent. in Phorm. Ex adorium ei loco tonstrina erat quædam.

Tōnsa. Remus. Laurenberg. Tonus, pro tonsura. **Idem** ibidem.

Tongillatim, singillatim. **Gloss.** Isid.

Tongo, nosco. Fest. Ennius lib. 17. Alij Rhetoria tongent.

Tongri, sive potius Tungri, *{ τύπον τοῦτον. }* populi inter Belgas, quos Ptolemaeus lib. 2. c. 9. post Tabullam fluvium collocat, capitque eorum facit Arvacutum.

Tōnimūs, veteres pro sonamus usurparunt. Varro in Eumenidibus, ut citatur à Nonio, Tibi tympana non inaneis sonitus matris déum tonimus.

Tōnitrūs, Tonitrum, Vide Tono.

Tōnō, as, avi, atum, & aliquando tonui, tonitrum, tonare. *{ τύπον τοῦτον. }* **herbim.** **georūs.** **GAL.** **Tonner.** **ITAL.** **Tuonare.** **GERM.** **Tondren.** **HISP.** **Tronar el cielo.** **ANGL.** To thunder. *{ 3 }* Plaut. Amph. Ut subito, ut properè, ut validè tonuit! Ovidius Eleg. 1. lib. 1.

Me reor infesto cum tonat igne peti.

Cic. 2. de divin.

Quum tonuit levum bene tempestate serena.

Idem ibidem, Iove tonante, fulgurante, comitia haberi nefas. ¶ Tonantis Iovis ædes, Sueton. in August. c. 91. ¶ Apud vetustissimos legitur Tono, is per tertiam conjugationem. Varr. in Eumenidibus, ut citatur à Nonio, Tympana tibi: non inaneis sonitus matris déum tonimus tibi semiviri. Et, Plaut. Amph. Sed quid hoc? quām validè tonit! ¶ Tonare laudes alicujus, est magnoperè effere. Plinius in Praefat. lib. 3. Quanto tu ore patris laudes tonas? ¶ Tonare murmur, & verberibus, est resonare. Martial. lib. 9.

Murmure jam seruo, uberibusque tonas.

¶ Hujus composita sunt Attono, contono, circuntono, detono, intono, pertono, quorum significata explicantur suis locis.

Tōnēscit, Tonat. *{ τύπον τοῦτον. }* **herbim.** **georūs.** **GAL.** **Il toner.** **ANGL.** Is hundred. *{ 3 }* Varr. Bimargo, ut citatur à Nonio, Tunc repte cælitum altum tonitribus templum tonescit.

Tōnitrūs, us, mascul. gener. & tonitru, neutrum indeclinabile in singular. in plurali tonitrua, Fragor nubis, qui fit erumpente fulmine. *{ τύπον τοῦτον. }* **GAL.** **Tonnerre.** **ITAL.** **Tono.** **GERM.** **Der toner.** **HISP.** **Tronido.** **ANGL.** Thunder. *{ 3 }* Ovid. 2. Metam.

Vnde solet tonitrus, & fulmina mittere terris.

Idem Eleg. 8. lib. 1. Trist.

Hoc mihi non ovium fibra, tonitrusque sinistri.

Plaut. Amph. Streptitus, crepitus, sonitus, tonitus. Senec. c. 17. de cons. ad Helv. Inter cælum, terrâsque tonitribus, fulminibus, ventorum flatibus interjacet hoc tumultuosum spatium, &c. Iuven. Sat. 5.

— Et facient optata tonitrua cænas.

Cic. 2. de divin. Nónne perspicuum est, ex prima admiratione hominum, quod tonitrua, jactûsque fulminum extimuerint, credidisse ea efficere rerum omnium autorem Iovem?

Tōnitrūm, i. idem. Cælius Cic. lib. 8. Hic tibi streptitus, fremitus, clamor, tonitruum.

Tōnatlo, nis, verbale, apud Senec. 2. natur. Quæst. illa, ut ita dicam, cominatio est, & quasi sine iactu tonatio.

Tōnsillæ, Tonsor, Tonstrix, Tonsus, Vide Tondeo.

Tōnūs, *{ τόντος. }* **GAL.** Son, ton, accent. **ITAL.** Suono, suono, accento. **GERM.** Ein ton / lautung **HISP.** El cono en el arte de la musica, acento de cada palabra. **ANGL.** A sound, tone, or accent. *{ 3 }* Vocabulatio, fivo accentus: à verbo *tonus*, quod est intendere, quasi *tonus* *tonus*.

¶ Gell. cap. 2. 5. lib. 13. Summus tonus & superior, (loquitur de accentu & prosodia.) ¶ De tonis musicis vide Censorinum de die natali, ubi agit de Musica. ¶ Toni item dicuntur nervi in stomachi lateribus. ¶ Præterea tonum appellant spatium interjectum inter terram & citimum cæli circulum, hoc est, lunarem, quod est centum viginti sex millium stadiorum, ut inquit Martianus, quoniam ut in sonis intervallum cum legitima quantitate minimum ex duabus sonis inter se diversis, ita in ex alto minimum à terra spatium ad Lunam Tonum appellare placuit. ¶ Hujus mensuræ dimidium hemitonum dicitur, *{ μεσοντος. }* Tonus vero cum hemitonio proportionem facit sesquiplam, hoc est, sesquialtera.

¶ In picturis item splendor

splendor inter lumen & umbram, Tonus dicitur. Plin. lib. 35. c. 5. Deinde adjectus est splendor alius hic quam lumen: quem quia inter hoc & umbram esset, appellaverunt tonon: commisuras vero colorum & transitus, Armogen. ¶ Antiqui tonitruum dixerunt tonum. Senec. quæst. natur. lib. 2. c. 56. Antiqui autem tonitruum dixerunt, aut tonum: Hoc apud Cæcinnam invenio.

Tōpāziūs, iij. fæmin. genet. { τοπάζιος. GAL. Topasse. ITAL. Topazio. GERM. Ein topas/ist ein edelstein. HISP. Topacio. ANGL. A precious stone green coloured. } Gemma est viridis coloris, τόπαζον, hoc est, à querendo dicta, sive quod Troglodytæ prædones quum diutius fame & tempestate pressi, herbas, radicæsque effoderent, hanc gemmam primi eruerunt: sive à Topazio insula Maris rubri, in qua hic lapis mirè pellucidus invenitur. Insulæ autem huic idcirco Topazio nomen factum putant, eò quod nebulosa sit, sæpèque à navigantibus fuerit quæsita antequam inveniretur. Utique nominis causam refert Plin. lib. 37. c. 8. & lib. 6. c. 29. & Strab. lib. 6.

Tōpāzōs, vel Topazus, τόπαζος, insula est in mari rubro ecc. passus à continente distans, in qua topazius gemma invenitur mirè pellucida. Vide Topazius.

Tōphv̄s, masc. gen. Genus lapidis asperi, qui facilè in arenam resolvitur. τόφης. Plin. lib. 17. cap. 4. Nam tophus scaber natura. Virg. 2. Georg.

Et tophus scaber, & nigris exesa chelydri.

Tōphīnūs, & Tophaceus, adjectiva, quod ex topho est. τόφηνος. Suet. in Claud. c. 21. Quæ tophina, ac linea antea erant. Plin. lib. 17. c. 7. Est alba, rufa, columbina, argillacea, tophacea, arenacea.

Tōpīariūm, ij, { τόπιον. GAL. Ouvrage de verdure qu'on fait es jardins en forme de bestes, ou autre chose. ITAL. Figura di verdure o d'alberi come di bosso. GERM. Ein garten geheld / oder etwas das man aus bäumen / freutern / blumen in den garten zur zierd oder ymb des schattens wüllen macht. HISP. Jardin, lugar delectable, obrado en diversas figuræ. ANGL. The making of images of beastes or other shinges in gardens. } Opus ex arbore, aut frutice, aut herba; ornatus, aut vitanus, & cæstus causâ factum: ut sunt testudines, camere, naves, aviculae, & hujusmodi, quæ ex buxo, vel hedera, vel lauro, & hujusmodi, quarum natura sequax est, & flexibilis, fieri consueverunt. Dictum topiarium τόπιον. hoc est, à locis quæ in his varia constituantur: quæ & topida ab idoneis Scriptoribus nuncupantur. τόπια. Vitruv. lib. 7. Habentem deorum simulacra; seu fabularum dispositas explications, non minus Trojanas pugnas seu Ulyssis errationes per topia, cæteraque, quæ sunt eorum similibus rationibus ab rerum natura procreata. Quidam inde Topiarij appellationem deductam existimant, quod plantæ funium modo flexibiles & sequaces, in quilibet formas ducantur. Græci enim funes in navibus τόπια, τόπης appellant. Opus topiarium. Plin. lib. 15. cap. 30. Accedit in topario opere lauri genus, quæ taxa dicitur: ramos spargit à radice topiarij ac coronarij operis. Hinc Topiarij dicuntur, qui toparia faciunt: sicut coronarij, qui faciunt coronas. { οἱ τὸν τόπον μορφὴν ποιῶντες. GAL. Jardiniers qui font ouvrages de verdure es jardins. ITAL. Chi fanno tali figure. GERM. Ein geheldmacher/der lustig gesetzd in den garten macht. HISP. Jardineros que asestan assi los jardinos. } Idem Plin. lib. 15. c. 29. Sativæ myrti genera topiarij faciunt. Plin. jun. Epist. 6. Inest huic computationi sumptus supellectilis, sumptus arriensum topiariorum. { Ars item ipsa, Toparia dicitur, ut argentaria. } η εἰς τὸν τόπον αὐτούς στρέψαντες seu μυρτοί. GAL. L'art & mestier de faire verdure es jardins. ITAL. Arte di fare tali figure. GERM. Die Kunst lustgeheld/ oder andere gartengezied zumachen. HISP. Arte para asestar assi los jardinos. } Cicer. ad Quint. fratr. lib. 3. Ut denique illi palliati topiariam facere videantur, id est, artem exercere topiarij operis. ¶ Toparia opera, in pictura, dixit Plin. cap. 10. lib. 35. Vide Turn. cap. 23. lib. 18.

Tōpūs, locus. { τόπος. GAL. Lieu. ITAL. Luogo. GERM. Ein ort. HISP. Luga. ANGL. A place. }

Tōpārchiā, τόπεχος, loci alicuius præses, τόπως ἀρχεύς.

Toparchia, imperium toparchæ. Gloss. τόπως, κῆρα, pagus.

Tōpīcūs, a, um. { τόπικός, ὁ. GAL. De lieu. ITAL. Cosa di luogo. GER. Des ort. HISP. Cosa de lugar. ANGL. Of a place. } Localis. Unde Aristoteles, & Cicero libros suos, quos de inventione argumentorum conscripserunt, Topica appellavit, quod in iis doceatur, quemadmodum ex certis locis argumenta eruantur. Cic. Trebatio lib. 7. Instituit Topica Aristotelica conscribere.

Tōpīcēs, τόπης, ars ipsa inventiendorum argumentorum. Cicer. in Top. Inveniendi vero artem, quæ Topice dicitur, quæ ad usum posterior erat, & ordine naturæ certè potior, totam reliquerunt.

Topium, τόπιον, τόπος, & τόπης, funis quo lignum alligatur, ut olearij torcularis, navis rudens, &c. Hinc

Toparius, a, um, topiis structum: sic opus topiarium: ars topiaria, quæ topiis convinciunt: toparius servus, artis ejus peritus.

TOPOGRAPHVS, τοπογράφος, qui loca χάραξ, describit.

Tōpōgrāphiā, τοπογραφia, loci descriptio, Topographia ripulæ, Cic. ad Attic. lib. 1. Itaque me referunt pedes in Tusculanum, & tamen hæc topographia ripulæ videtur habitura celerem satietatem.

Topoteres, Locum tenens, Vicarius. Buleng.

Topoteresia, copiæ militares. Idem.

Tōpōthēsia, τοποθεσia, Situs loci, vel descriptio.

Tōppēr, obsoleta dictio, quæ antiquissimi utebantur pro celeriter, seu confestim, statim. αὐτίπα. Nævies apud Festum, Capesset flammam Vulcani toppe vel pro fortasse. Vid. Laurenburg.

Toragium ornatus inimicus. Pap. lege Choragium, ornatus ipimicus.

Tōralē, vel Toral, is: quodvis lecti strigulum. Nonius, Toral, vel Toralium: Quod est ante torum Varr. de ling. Latin. sive involucrum tori. Laurenberg. { τοράλιον, τοράλιον, τοράλιον. GAL. Couverture de lit, ou londier. ITAL. Coperto da letto. GERM. Ein bedeckte. HISP. Los manteles, cobertor de cama. ANGL. Any couvertelet or covering of bed. } Horat. lib. 1. Epist. 5.

— ne turpe toral, ne sordida mappa.

Corriget nares.

Idem in Serm. lib. 2. Satyr. 4.

Et Tyrias dare circum illota toralia vestes.

Duo toralium fuisse genera Paulus significat I. 3. de supel. leg. unum quod straguli nomine contineretur, alterum quod non contineretur. Hoc autem plagam appellatum Non. testatur, grande scilicet linteum tegmen. Ob eam forte causam ita dictum, quod plagi, id est, foraminibus, pervium ac pellucidum esset. Horom.

Tōrāniūs, Mangonis nomen est, apud Plin. lib. 7. c. 12. qui M. Antonio jam Triumviro duos insigni formâ pueros pro geminis vendidit, quorum tamen alter in Asia genitus erat, alter trans Alpes. Deterret deinde fraude puerorum sermone, quim ab Antonio increpareret venditor, respondit se ob id ipsum tanti vendidisse, quod gemini non essent, quoniam in iis qui eodem utero sint editi, mira non debeat videri similitudo: sed in tam diversis regionibus usque adeò concordi figurâ reperiri, supra omnem esse taxationem. Quo tam opportuno responso versatus mango, tantam Antonio admirationem injectit, ut aliud in censu suo nihil haberet charius.

Tōrcūlārū, is, vel Torcular per apocopen, Machina est premeditis vinis olivisque accommodata, à torquendo dicta. { תְּרָכֶלֶרֶת purah בְּגִי jekeb. λύρας. GAL. Un pressoir. ITAL. Torcolo. GERM. Ein trocken. HIS. Torno de husillo. ANGL. A presser for wine, sider, or verjuice. } Colum. lib. 12. cap. 50. de olci loquens factura, Tum diligenter mundatam protinus in torcular deferrit, & integrum in fiscinis novis includit, præloque subjici, ut quantum possit, paulatim exprimatur. Quo in loco Columella aperte distinguit torcular à prælo. Est enim torcular (ut diximus) tota illa machina, vino oleoque exprimendo inventa. Prælum autem ipsa trabs, qua uva oleæve premuntur. Lucas autem, in quem defluit mustum, ex vinaceis expressum. Præcianus secundam dictio hujus syllabam præcipit esse producentam: alij tamen contraria corripiendam contendunt, analogiam sequentes, quod in dictione Specular, quæ huic per omnia similis videtur, medium syllabam constet coripi: & quia torculum, secundam corripit.

Tōrcūlārū, ij, Torcular. Cato c. 18. Torcularium si ædificare velis.

Tōrcūlū, i, Torcular. Cato de re rustic. c. 1. Ad villam quum venias, videto vasa torcula, dolia, multâne sint. Plin. lib. 18 cap. 33. Viginti jugeribus sufficit unum torculum. Varr. lib. 1. c. 55. ē torculis oleariis fluit.

Tōrcūlārū, a, um, adjectiv. quod ad torcular pertinet. { תְּרָכֶלֶרֶת GAL. Appartenant à pressoir. ITAL. Pertinente à torcollo. GERM. 30 der trocken gehört. HISP. Perteneiente à torno de husillo. ANGL. Belonging to a press. } Varro de rerustic. lib. 1. cap. 22. Si sit centum jugerum, habere oportet vasa torcularia instructa tria. Colum. lib. 12. c. 18. Tum lacus vinarij torcularij, & foræ, omniâque vasa, &c. Torcularia cella, idem lib. 1. cap. 6.

Tōrcūlārū, ij, subst. qui torculari premit uvas. { ὁ τρυγόντης, ὁ τάσσεις τρυπαδεῖς ή τριβαῖς. GAL. Celui qui presse. IT. Chi preme con torcolo. GERM. Ein trocken / trockenfeste. HISP. El que apreta con torno. ANGL. A presser or he that presseth. } Col. lib. 12. c. 50. Quia interdum multitudo bacca torculariorum vincit laborem.

Tōrcūlū, a, um, adjectivum, quod ad torculum pertinet. { ὁ λυτός τριλύτης, vel τριλήνιος. GAL. De pressoir, servant à pressoir. ITAL. Che serve al trocolo. GERM. Zu der trocken dienstlich. HISP. Cosa que sirve a torno de husillo. ANGL. Of or serving to à press. } ut, Torculus fuisse, Cato c. 135. Funem torculum si quis faciet, &c.

Tores, pro torques antiqui dixerunt, quemadmodum ex Servilio Flavius Pomponianus notat. Sosipater. lib. 1. Aureus Tores.

Tōrēvā, atis, & Toreumatum, i. { תְּרֵבָה miklāhat, τόρεψη. GAL. Ouvrage de taille en bosse, piece d'ouvrage taillée. ITAL. Opera facta al tornio, sculpita, o di relieve. GERM. Ein getrayete oder aufsgegrabe gechärtigte arbeit. HISP. Vaso torneado o esculpido. ANGL. Plate chas. d'or ingravet, work imbossed. } Vas aliudve opus tornio factum, aut aliqui artificiosè celatum. Est enim τορστεν, tornare, sive sculpere. Unde & ars ipsa Toreutice dicitur. { τορστην. GAL. L'art de tailler ou graver en bosse, ou en leveure, ou de relie. ITAL. Arte di lavorare al tornio, o di relieve. GERM. Die kunst des trahens oder austechens vñ zuschmitzeln. HISP. Arte de tornear, o esculpir. } Plin. lib. 34. cap. 84. primum à Phidio inventam scribit, sed à Polycleto Sicyonio consummatam. Martial. lib. 3.

Artis Phidiaca toreuma clarum.

Salust. in Jugurth. Tabulas signa, toreuma emunt. in plur. Toreumata; vulgo dicuntur, Vases, ou autres pieces taillées en bosse.

Tōreutā, τορεύειν, tornator, tornio.

Tōrmentū, i, Cruciatus, qui aut eructa veritatis, aut criminis puniendo causâ fieri solet. { דְּאַכְרָתָה דְּאַכְרָתָה daabón. βασανός. GAL. Gehenne, torture, tourment, supplice. ITAL. Tormento, pena, supplicio. GERM. Ein peinigung-folterung. HISP. La question de tormento, tormento. ANGL. A torment or rack made with cordes to trye the threuth of one. } à torqueo, quod inter cetera significat crucio. βασανίζειν. Sueton. in Tiber. cap. 19. Tormentis expressa confessio est cogitati facinoris. Idem in Calig. cap. 32. Sæpè in conspectu prandientis vel comedientis seriatæ quæstiones per tormenta habebantur. Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist.

Exigit ut nulli gemitus tormenta sequantur.

Cicer. 3. de finib. Vtque in omnibus tormentis conservetur vita beata. Horat. 1. Epist. 2.

Invidiā Siculi non invenere tyranni

Maius tormentum.

Cicer. 1. de nat. deor. Anaxarchum Democritum à Cypro tyranno excarneficatum accepimus, & Zenonem Eleatem in tormentis necatum. ¶ Tormentum simpliciter pro cruciato ac dolore. Cels. lib. 7. cap. 7. Cum toties acus transuet, necesse est longum tormentum magnam inflammationem moveat. ¶ De luctu. Senec. cap. 3. de consol. ad Mari. Non eris in exhumis, nec te tormentis macerabis. ¶ Præterea tormentum generale vocabulum est omnium machinarum, saxa, tela, & id genus varia torquentium. { τον μετέ. μηχανή. GAL. Instrument de guerre à jetter loin, comme pierres, boulets,

Totus tolle libellos.

Plautus *Pseud.* sc. 7. a. 4. Memento dare dimidium. Quid malum, id totum tuum est. Idem *Afin.* sc. 2. a. 5. Totus perij. Idem *Milit.* sc. 4. a. 2. Dorsus totus prurit. Idem *Amphitr.* sc. 1. a. 1. Totus torpeo. Ibidem sc. 1. a. 5. Totus timeo. Idem *Cure.* sc. 3. a. 1. Pauxillum amare sancè bonum est: Insanè, non bonum: verum totum insanum amare, hoc herus meus facit. Idem *Afin.* sc. 3. a. 3. Ut me quoquam mitteret hunc annum totum. (alibi, perpetuum.) Idem *Aulul.* sc. 1. a. 2. Si quòd me totum ire vis operam dabo. Ibidem sc. 1. a. 3. Totus dolco atque oppidò peri. Ibidem sc. 5. a. 3. Argus, qui oculus totus fuit. Ibidem. Ossa atque pellis totus est. Tibull. lib. 4.

Quod tibi si versus noster totus ve minisue, Vel bene si totus.

Idem lib. 3.

Et quinque in partes totus disponitur orbis, &c.

Totus in amore vel in studiis esse dicitur, qui ita amar, vel studet, ut nullam temporis portionem alteri rei decidat. ¶ Toto in Dat. contra superstitionem Grammaticorum rationem. Cels. lib. 4. c. 12. Cataplasma toto vtri imponere.

Toxicum, i. Venenum, quasi taxicum: quoniam taxos arbor est veneni praesentissimi, adeò ut si jumenta ejus folia comedenter, emortiantur. ¶ שְׁנִיר וְשָׁרֶר rosch ḥemāth, τόξικος, δηλητήριος φάρμακος. GAL. Poison. ITAL. Tossico, una sorte di veneno. GERM. Ein gift. HISP. Ponçona del quem del texo arbol. ANGL. Venin, poissone. ¶ Plin. lib. 16. lib. 10. de taxo agens, Hanc Sestius similacem vocari dixit, & esse in Arcadia tam praesentis veneni, ut si quis sub ea dormiat, cibumve capiat, moriatur. Sunt qui & taxica hinc appellata dicunt venena, quæ toxica dicimus, quibus sagittæ tingantur. Hæc ille. Ovid. 4. de Pont. Eleg. 7.

Aspicis & mitti sub adunco toxica ferro,
Et telum causa mortis habere duas.

Idem 2. Amor. Eleg. 2.

Non scelus aggredimur, non admiscenda coimus

Toxica.

Plaut. in Merc. Ibo ad medicum, atque ibi me toxicum morti dabo.

T R

Trabalis, τραβαλίς, nomen Poëtz, cui inter Comicos octavus locus assignatur. Hujus meminit Cic. lib. 4. Tusc. & de fin. ¶ Est & trabea, genus vestis. αὐγῆς. GAL. Vne robe ancienne de quoy usoient les Roys & Anglures. ITAL. Habito antico usato dai Rei. GERM. Ein kleydung vor zeiten den Römgen oder sunst hoch geachten leuten, als den vögelschäfern breuchig. HISP. Vestitura que era proprio de Reyes. ANGL. A robe which the ancient kings and sooth sayes did arraye. Cujus tria sunt genera, ut Suet. lib. de vestium generibus, inquit, Vnum, quod diis sacratur tantum de purpura: aliud quod est regum, purpurae aliquid albi habens admistum: tertium augurale, ex purpura & coco mistum. Erat autem vestis rogata purpura circumducta sub tegmine puniceo, quam aureæ fibulae anneclabant. Trabeæ regalis meminit Virg. 7. Æneid.

Ipse Quirinali lituo, parvaque sedebat
Succinctus trabea, levaque ancile gerebat,
Picus equum dominor,

Ovid. 2. Fastor.

Pulchrit & humano major trabeaque decorus

Romulus.

Trabea, vestis Senatoria, vel Regia purpura, vel Toga purpurea. De trabea veste senatoria videndus Sidonius lib. 1. ep. 6. ibi: *Trabeatu imaginibus.*

¶ De Trabea veste legendus Auson. in grat. att. In funebri pompa utebant & Equites trabea, si Tacito credimus, qui lib. 3. de funere Germanici sic ait, Igitur Tribunorum centurionumque humeris cineres portabantur, præcedebant incompta signa, versi fasces: atque ubi colonias transgredierentur, atrata plebs, trabeati Equites, pro opibus loci, vestem, odores, aliisque funerum solemnia cremabant.

Trabæti, qui trabæ sunt induiti. οἱ ἀλεπύδες ἀποκυνόδοι, ἀλεπύδες κυνόδοι, τραβæti κυνόδοι. Ovid. lib. 1. Fastrorum,

Hoc igitur vidit trabæti cura Quirini,

Quum rudibus populis annua jura daret.

Trabs, abis, & Trabes, is, Lignum duplex (inquit Festus) ex duobus compactum tignis ædificij gratiâ. ¶ τραβὴ κοράλλιον. GAL. Vne poultre, ou un tref de maison. ITAL. Trave. GERM. Ein trom/Balet. HISP. La viga. ANGL. A beam of an house. ¶ Virg. 2. Æneid.

— quum jam hic trabibus contextus acernus

Staret equus.

Et paulo post,
Auratasque trabes, veterum decora alta parentum
Devolvunt.

Plaut. *Afin.* sc. 2. a. 2. Manus manicæ complexæ atque adductæ ad trabem, Ovid. Eleg. 5. lib. 1. Trist.

Te mea supposita est veluti trabe fulta ruina.

¶ Interdum trabes legimus pro ipsis arboribus. Virg. 9. Æneid.

Lucus in arce fuit summa, quo sacra ferebant,

Nigranti picea, trabibusque obscurus acernus.

Autor ad Herennium lib. 1. Nisi enim cecidissent ad terram abiegiæ trabes, Argo illa facta non esset. ¶ Trabes etiam de ære dicuntur ab Horatio, Ode 1. lib. 4. Et de marmore, ibid. Ode penult. ¶ Non nunquam etiam pro navi ex trabibus contexta. Horat. lib. 1. Carm.

— ut trabe Cypræ

Myrtorum pavida nauta fecerit mare.

Virg. lib. 3. Æneid.

— *Vastumque cava trabe currimus aquor.*

¶ Plana trabs, Trabium contextus Planus. Cato c. 18. Item alterum stipitem statuit, insuper arbores stipitesque trabem planam impunito. Festus, Trabs propriæ dicitur duo ligna compacta: inde fit Trabecula. Cato, c. 18.

Trabæca, (inquit Festus) dicta est navis, quod sit trabibus confecta. Pacuv. Labitur trabæca in alveos.

Calepini Pars II.

Trabælis, e. Magnus, sive ingens, instat trabis. ¶ תַּרְבָּלִיס, מְגַנֵּס, אֲגִינֵס. GAL. De la grosseur d'une poultre, ou qui sert à tenir au lieu d'une posière. ITAL. Della grossezza di un trave, o che serve à trave. GERM. Trämig/trommässig. HISP. De la grossura de una viga o que sirve à viga. ANGL. Porteaning to beams or that is lik a beam. ¶ ut, Telum trabale. Virg. 12. Æneid.

— at servidus ad volas hasta

Messapus, teloque orantem multa trabali

Desuper altus equo graviter ferit.

Hasta trabalis. Statius 4. Theb.

— dextrâque trabæns

Hasta intorsus agens: liquido que stridula calo

Fugit, & adverso celsa sterit agmine Dirces.

Clavus trabalis. τραχωδεῖς κλέψ. Cic. 7. Verr. Ut hoc beneficium, quem admodum dicitur, trabali clavo figeret, cum consilio caufam Martinorum cognoscit. Ubi trabali clavo figere beneficium proverbialiter dictum est, in eodem fere sensu quo dicimus, Hesculando nodo aliquid ligare, vel immortalis, & inextinguibili memorie commendare. Tractum à consuetudine veterum, qui ad clavum figendum Dictatorem solerent creare, & ex clavis fixis, quod raro apud eos essent literæ, numerum annorum obseruare. Vide Liv. lib. 7. ab Urbe. Apud Hor. lib. 1. Carm. Trabalis clavus accipi videtur pro tempore quodam genere, quum ait,

Te semper anteit seva necessitas,

Clavos trabales: & cuneos manus

Gestans ahena: nec severus

Vnus abest, liquidumve plumbum.

Trabuchus, machina lithobola, qua vasti molares in hostes jaciebantur. Vide Hier. Mag. Miscell. lib. 1.

Tracada, strues lignorum. L. g. b.

Trachæli, appellantur muricatum, ac purpuræ superiores partes. Unde Ariminenses maritimis cognomen traxerunt. Festus.

Trachalus, Orator fuit Domitianus temporibus, magna vocis, pronunciationisque felicitate: de quo Quint. lib. 10. c. 1. & lib. 12. c. 5.

Trachæa, τραχαια, Regio Asiae inter Ciliciam & Pamphyliam, quæ nomine nomine dicitur Isauria. Autor Stephanus. Eodem item nomine dicitur Ciliciæ pars altera & montana & aspera, cujus etiam incolæ dicuntur Tracheotæ, Τραχωτæ. Vide Strab. lib. 12.

Trachæa, sive Trachia, τραχαια. GAL. Le gosier, l'artère des poumons, trachée. ITAL. Arteria del polmone. GERM. Die lufttröhre/lungenröhre. HIS. El garguero, arteria del pulmone. ANGL. The throat, or wind pipe. ¶ Fistula quæ spiritus ab ore fertur ad pulmonem. Latini Græcorum imitatione asperam arteriam vocant. Vide Gell. lib. 17. cap. 2.

Trachælus, τραχαλος, à Græcis appellatur collum, atque adeò tota spina à veritate usque ad os factum. παγά τραχυματος, hoc est, ab asperitate.

Trachis, sive Trachin inis, τραχη, civitas Phthiotidis sub Oeta monte, alio nomine ab Hercule conditore Heraclea dicta, teste Plin. lib. 4. c. 7. In hac regnavit Ceyx, Alciones maritus, qui inde Trachinius cognominatur ab Ovid. lib. 1. Metam.

Trachoma, τραχαια. Dicitur scabrities palpebraum interior, sicut in eadem parte glabritas, hoc est, desfluum pilorum, maradosis, & milphosis.

Trachonitis, τραχαινης. Una regione de la Judée. ¶ Tetrarchia fuit in Decapoli Syriae, teste Plin. lib. 5. c. 18. inter Libanum & lacum Tyberiadis sira. Hujus terrarcha fuit Philipus, juxta Evangelium Lucas. ¶ Est & regio (ut Hieronymus inquit) trans Bosram Arabiæ civitatem in deserto, contra australē plágam, quasi ad Damascum resipiens. Hanc gentem instituit Cis filius Atam, ut scribit Iosephus lib. 1. Antiquit. Vide Plinium, ubi supra.

Trachurus, pisces marinus. Rond.

Tractatus, Tractim, Tracto, as, Tractus, Vide Traho.

Trado, is, idi, tum, in potestatem do, dedo, mancipio, à Trass, & do, duabus postremis præpositionis literis abjectis. ¶ יְנָהָנָתָן ma-ṣār ־־־ sighhar. naqash, daupi, meledimpi. GAL. Bailler, donner & monstre. ITAL. Dare, dar tra le mani. GERM. Geben, überantworten, übergeben. HISP. Dar trapasar. ANGL. To give, to deliver into ones custodie or hand. ¶ Plaut. Merc. p̄t̄xto ipsi faciro coram ut tradas in manum. Terentius in Phorm. — Verum scientem, tacitum, causam tradere adversariis, etiamne id lex coegerit? Idem Menach. 4. a. 2. Regnum ille Hieroni tradidit. Cæsar lib. 2. de bell. civil. Tradere sermones alias aliis. Plaut. Amphitr. Raptæ & raptore tradere, (id est, dedere.) Idem Milit. sc. 3. a. 2. Custodem me illi miles tradidit Senec. Epist. 62. Rebus non me tradoo, sed commodo, &c. ¶ Tradere etiam est docere. ¶ תַּרְבָּה horab. didomen. ¶ Cæsar 6. bell. Gall. De deotum immortalium vi, ac potestate disputant, & juventutem tradunt. ¶ Aliis tradere præcepta quomodo dicimus, vide apud Senec. Epist. 62. Tradendi inscitia, (de præceptoribus.) Quintilian. ¶ Hinc traditio, pro doctrina, vide infra. ¶ Interdum referre, scribere, scriptis seu posteritati mandare. Gell. lib. 1. cap. 5. Demosthenem tradunt & vestitu ceteroque cultu corporis nitido, venusto, nimisque accurato fuisse. Hinc Tradentes, pro scriptoribus. Sueton. in Calig. cap. 8. Ubi natus sit, incertum tradentium diversitas facit.

¶ Nonnunquam additut datus Memoriae. Livius 2. ab Urbe, Quicum captus omnibus membris, delatus in cutiam esset, cum functum officio, pedibus suis domum rediisse memoria traditum est.

Aliquando tamen tradere memoria, est rem ita in animo figere, ut ejus nunquam nobis obtepat oblivio. Cicer. in somn. Scip. Et quæ dicam, trade memoria. Item, fidei alicuius committo. ¶ תַּרְבָּה hi-phikkud. Elegia. ¶ Virg. Eelog. 3.

— nuper mihi tradidit Ægon.

¶ Ponitur aliquando pro dare, portigere. Cæs. 2. bell. civil. Pecuniæ ex publico tradunt. ¶ Præter suum accusativum, aliquando alterum habet cum præpositione Ad, sive In: ut, Traducere aliquem ad suppli- cium, Tradere se ad Scientiam rei militaris. Cicer. pro Pompeio. Cujus adolescentia ad Scientiam rei militaris, non alienis præceptis, sed suis imperiis est tradita. Quintilian. Tradere ad posteros gloriam.

AA a

Idem

Idem Quintil. Multa in posteros tradiderunt. Plaut. *Mostell.* sc. 1. a. 2. Me & meas spes trado in tuam custodiam. Tradere se in studium aliquod quietum, apud Cicet. *de Inventione.* Tradere se in servitatem alicui, apud eundem *de provinciis Cons.* Non rato tamen posterior accusativus commutatur in dativum: ut, Tradere se lacrymis, & tristitia, apud Ciceronem lib. 4. *Epistol.* Tradere se quieti, 2. *de divinis.* Tradere per manus, est de manu in manum tradere. *Cæs.* 1. *bell. civ.* Saxe multis locis prærupta iter impediabant, ut arma per manus necessariò traderentur. Sic & morbos per successiones tradi dicimus. Plin. *Epistol.* 22. Nam plerunque morbi quoque per successiones quasdam, ut alia traduntur. Tales enim sunt, quos hæreditarios morbos vocamus. Confuetudini Latinæ trade. Columell. *in Proœm.* lib. 12. Hæc in Oeconomico Xenophon, deinde Cicero, qui eum confuetudini Latinæ tradidit, non inutiliter disseruerunt, hoc est, in Latinum sermonem vertit. Se totum tradere, pro Accommodare & parere. Cicet. *ad T. ronem* lib. 16. Ei te totum trade: malo paulò post valentem, quā statim imbecilem videre. Tradere aliquem in pistrinum, quod & trudere dicitur. Plautus *Mostell.* Quod scis actutum te in pistrinum tradier. Traditur, vel traditum est, hoc est, dicitur, vel memoriae mandatum est. Plin. lib. 8. cap. 36. Quum pro catulis dimidicat foeta, oculorum aciem traditur defigere in terram, ne venabula expavellet. Cicet. 5. *Tuscul.* Traditum est etiam Homerum cæcum fuisse. Tradituiri vetustè pro traditum iri, frequens apud Iurisconsultos, quemadmodum praestituiri, reddituiri, & similia.

Traditio, verbale. *תְּנוּתָה mattanah* *תְּנוּתָה mattanah* *תְּנוּתָה mattath.* *תְּנוּתָה, דִּיאַדּוֹתָה, אֲנָלָגּוֹזָה* GAL. Tradition, deliverance & transport de l'un à l'autre ITAL. Effo dare. GERM. Übergebung. HISp. Obra de dar. ANGL. A giving or de delivering in to the and. Cicer. in Topic. Abalienatio est ejus rei, quæ mancipi est, aut traditio alteri nexus, aut in jure cessio inter quos ea jure civili fieri possunt. Traditio, pro doctrina. *תְּנוּתָה lekha. דִּיאַדּוֹתָה.* GAL. Enseignement. ITAL. Lo insegnare. GERM. Angebung/ lehr. HISp. Enseñanza. Gell. lib. 13. cap. 21. Per quod apparer non esse id poëticæ à Plauto dictum, sed eam quoque traditionem fuisse, ut Nerio, &c. Quintilianus de præceptis Doctorum nomen Traditionis etiam usurpavit.

Traditor, is, proditor, *προδότης* Corn. Tacit. lib. 20. Quin potius interfecto traditore, fortunâ virtutemque suâ malo omne exsolvent. RADVO, is, xi, etum. Per locum aliquem duco, vel de loco in locum duco, transfero, à Trans & duco, adjectis duobus postremis præpositionis elementis. *חַרְכָּה hilléch* *בְּנֵי nihégh.* *μεταποιεῖν, διάχω,* *μετα-*
φέγειν, μεταβάσθαι, μετατόπεδα. GAL. Traduire, mener d'un lieu en autre, faire passer, transporter. ITAL. Tradurre, trasportare. GERM. Überhinfür/en/hindurch führen. HISp. Traspasar guiando. ANGL. To convey from one place to another to passe over the tyme or life. Cæs. 1. Comment. Helvetii per angustias, & fines Sequanorum suas copias traduxerant, & in Heduorum fines pervenerant. Quintil. Traducere equum cum Censor passus est. Traducere se, pro fidendum se præbere. Juven. Sat. 11.

— in qua se traducebat Ulysses.

Item, Aliquem Traducere à Patribus ad plebem, Suet. in *Cæs.* c. 20. & ab Auguratu ad Pontificatum aliquem traducere. Idem Suet. in *Calignl.* c. 15. Interdum idem quod trajicio, hoc est, in littus, vel ripam ultrairem transveho. *חַרְכָּה yhabar.* *μεταποιεῖν.* Cic. 2. *de Invent.* Fluvius erat ita magnus, ut eo victimæ traduci non possent. Traduci in pompa. (id est, transvehī.) Sueton. in *Calig.* c. 15. Aliquando extendo, produco. *חַרְכָּה heerich.* *μεταποιεῖν.* *μεταποτείνειν.* Plaut. Traducere adhuc lineam plusculam. Aliquando ponitur pro transferre, interpretari & ex una lingua in aliam convertere. *חַרְכָּה hebetik.* *μεταφέρειν.* Traducere vitam, vel Traducere tempus, est consumere, terere, transfigere. Cic. *de senect.* Ut vitam otiolam & quietam, sine ullo labore, & contentione traducamus. Idem Servio Sulp. Qua ratione nobis traducendum sit hoc tempus. Aliquando sinistram famam de aliquo spargere. GAL. Diffamer, ANGL. To defame. Martial. lib. 8.

Multoque magis traduceris Aphor.

Liv. lib. 2. ab Urbe, de Volscis loquens publico consilio, ac voce præconis à spectaculis exactis, vos, inquit, omnibus civibus, peregrinis populis spectaculo abeuntes fuisse, vestras conjuges, vestros liberos traductos per ora hominum. Aliquando traduces facere. Paul. in *I. si duo. ff. uti possid.* Si vicinus vites ex fundo tuo in suas arbores traduxit. Aliquando accipitur pro transmittere, & de loco, in quo quid natum est, aliò mittere. Juven. *Satyr.* 7.

Quanquam & Cappadoces faciant equitésque Bithyni.

Altera quos nudo traducit Gallia talo.

hoc est, quos mittit Gallia nudo pede. Traductus, a. um. Liv. lib. 7. bell. Pun. Inde ē curia traducti in concionem legati, &c. Cæs. lib. 3. de bell. civ. Traducto flumen exercitu.

Traductio, nis, verbale, ipse traducendi actus: ut, Traductio temporis, pro Exactione. Cicet. 1. *de divin.* Non enim illa quæ futura sunt, subito existunt: sed est quasi rudentis explicatio, sic traductio temporis nihil novi efficientis, & primum quidque replicantis. Item pro infamia. Senec. lib. 1. *de Ira.* Hic damnato cum dederore & traductione vitam exigit.

Traductor, aliud verbale, qui traducit. Cicet. *ad Attic.* lib. 2. Ut sciat hic noster Hierosolymitius traductor ad plebem, quam bonam mei purissimis orationibus gratiam retulerit.

Tradiçēs, qui & Kumpi dicuntur, sunt brachia vitium, quibus illæ ex arboreis in arboreis traducuntur, & sibi mutuo connectuntur. *Σοὶ ριζογόνοι εἰ ἀρχαί* GAL. Avantins de vine. ITAL. Rampolli. GERM. Lange Räbgerden die man übersich von einem baum zu dem andern zeugt. HISp. Los mugrones o provenas de la vid. ANGL. To boughes or twiggs of vines, whereby they be conveyed from tree to tree. Varr. 1. *de re rustic.* cap. 8. Quartū pedamētum est nativū ejus generis, ubi ex arboreis in arboreis traductis vinea sit: quos traduces, quidam rumpos appellant. Columell. lib. 5. cap. 6. Cætera simili ratione atque in arbusto Italico administrantur, ut vites longis scribibus

deponantur, ut eadem diligentia currentur, atque in ramos diducantur, ut novi traduces omnibus annis inter se ex arboribus proximis connestantur, & veteres decidantur. Si tradux traducē non contingit, media virga inter eas diligetur. Quum deinde fructus pondere urget, subjectis adminiculis sustineatur. Per translationem accipiatur pro omni eo, quod de re aliqua in alteram transfunditur, atque ita veluti in infinitū propagatur. Sic hominis genitaram, humani generis traducem nonnulli appellant. Famam quoque Tertullianus in aurium & linguarū traduces ait prospere, quod aurium linguarūque instrumentis propagetur, & brevi temporis spatio infinitum propemodum capiat incrementum.

Tragacantha, *τραγάκανθα*, frutex est spinæ candidæ non dissimilis, surculis humilibus, robustis, latè se diffundentibus, inter quos frequens coma, sed brevis, cæcis spinis intercurrentibus horrida, quæ sua fronde conteguntur: radice lata, surculosa, supra terram emer gente: qua discilla distillat è vulnere succus, qui coalescit in lacrimam: quæ & ipsa Tragacantha appellatur Officinæ vulgo *Dragancanthum gummi* nominant.

Trigelapus, *τραγελαπός*. Animal est ad Phasim amnem nascens barbam & armorum villos hirci habens, reliqua cervo simili: unde & commixtum ex cervo & hirco nomen invenit. Nos Hircocervum vertere possumus. Vide Plin. lib. 8. c. 32.

Tragæa, *τραγαία*. Steph. insula est, una Sporadum, patria Thegiotomis Peripateticis Aristotelis familiaris. Apud Plin. lib. 4. c. 12. legitur Tragia. Est item ejusdem nominis oppidum in naxo insula, quo Apollo Tragius colebatur, Autor Steph.

Tragæa, *τραγαία*, Epiri regio, teste Steph. in qua sal provenit, in igne nec crepitans, nec exiliens, ut testif. Plin. lib. 31. c. 7.

Tragelaphus, *cervus major, pilo densior, & colore nigrior*: unde GERM. Brandhirsch à semiuisti ligni colore.

Tragemara, *τραγημαρα*. GAL. Dessert de table. ITAL. Seconde vivande. GERM. Die speisen des nachtischs als fress ob. HISp. Frugas, o postre de la mesa. ANGL. Banketting dishes, unkettes. Quæ Latini bellaria vocant, sive secundas mensas. A Græco verbo *τράζω*, quod est comedere: cuius aoristus secundus est *τρέζων*.

Tragion, *τράγιο*, sive Tragonis, frutex non nisi in Creta nascens, jupiteri similis: ita dicta, quod autumni tempore ejus folia hircinum virus oleant. Plinius lib. 27. c. 13. Est & alterum tragij genus, quod & tragocerota nonnulli appellant, multis in locis nascens: folia habens scolopendrii, & radicem sylvestris raphani tenuem, & candidam: denique cum superiore nihil præter nomen & hircinum virus habens commune.

TRAGOEDIA, quamvis apud Græcos accentum habeat in penultima *τραγῳδία*. GAL. Tragedie. ITAL. & HISp. Tragedia. GERM. Ein Tragedi ein schauspiel in dem herrliche personen eingefürt werden/ sunt aber ein kläglichen aufgang hatt. ANGL. A tragedie. Poëmatis gravissimi genus, quo regum principumque, aut eorum qui in aulis regum versantur calamitates depinguntur, tristissimum ferè habens exitum. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Omne genus scripti gravitate tragœdia vincit.

Ibid. Est & in obscenos deflexa tragœdia risus.

Multaque præteriti verba pudoris habet.

Dicta tragœdia (ut quidam volunt) ab eo quod primum ejus poëmatis præmium hircus fuerit, aut certè uter hircinus vino plenus. Quod & ipsum non obscurè indicat Horatius de Arte,

Carmine qui tragico viles certavit ob hircum.

Alia à face putant, quam Græci *τραγῳδεῖον* vocant, Tragœdiā appellatam, quod ora sua fæcibus perlinebant scenici, ante usum personarum ab Æschilo repertum. Quam sententiam etiam tangens Horatius dicit Tragœdiā à Thespide repartam. Ibid.

Ignotum Tragœdia genus invenisse Camena.

Dicitur, & plaustris vexisse poëmata Thespis,

Quæ canerent, agerentque per undis facibus ora.

Differit autem Tragœdia à Comœdia, quod in hac humiles & privatae personæ introducuntur: in Tragœdia reges, & principes, non nunquam etiam heroes & dii. Ad hæc Comœdia à turbulentioribus ferè rebus initium sumens, tranquillum lætumque sortitur exitum. Tragœdia autem totum quidem argumentum habet luctuosum, exitum autem tristissimum. Tristitia námque Tragœdiæ propria est. Propter quod Euripides Archelao rege petente, ut de se Tragœdiā scriberet, abnuit, ac precatus est ne illi accideret aliquid Tragœdiæ proprium. Ovid. 3. Amor. Eleg. 1.

Venit & ingenti violencia Tragœdia passu.

Horat. 2. Carm. Ode 1.

Paulum severa musa Tragœdia.

Dicitur theatris.

Tragœdiis perturbari. Cicet. 1. *de Orat.* Neque vero istis Tragœdiis tuis, quibus uti Philosophi maximè solent, Crasse, perturbor. Sueton. in Neron. cap. 21. Cantabant Tragœdias personati. Tragœdias agere, & Tragœdias excitare, proverbii speciem habet, pro eo quod est, tumultum commovere. Cicet. 2. *de Orat.* Ne aut irratione, aut odio digni putemur, si aut Tragœdias agamus in nugis, &c. Quintil. lib. 6. cap. *de Peroratione*, Nam in parvis litibus has Tragœdias movere, tale est, quasi si personam Herculis, & cothurnos aptare infantibus velis. Vide Chiliad. Erasm.

Tragœcius, substantivum. *τραγῳδεῖος*. GAL. Loueur ou faiseur de tragœdies. ITAL. Rappresentatore di tragedie. GERM. Ein tragediedichter oder macher. HISp. Representador de tragedias. ANGL. A player or maker of tragedies. Qui tragœdiā scribit. Horat. de Arte.

Et tragicus plerunque dolet sermone pedestri.

Tragœcius, a. um. *τραγῳδεῖος*. Tragique, funeste. ITAL. Pertinente à tragœdie. GERM. Das zu einem solchen ernstlichen schauspiel gehört. HISp. Cosa perteneciente à tragedias. ANGL. Tragical, belonging to a tragedie. Quod ad tragœdiā spectat, ut Cothurni tragici, Poëta tragicus. Horat. 1. Serm. Satyr. 5.

Nil illi larva, aut tragicis opia offe cothurnis.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Tempore

Tempore deficit tragicos si perseguant ignes.

Idem in Prolog. Amphit. Cicer. i. de nat. deor. Quod quemadmodum natura efficere sine aliqua mente possit, non videris ut tragicorum Poëtae, quum explicare argumenti exitum non potestis, configuratis ad Deum. ¶ Aliquando accipitur pro tristi, crudeli & scelerato, qualia ferè solent esse tragœdiarum argumenta. Liv. i. ab Urbe, Tullit enim & Romana regia sceleris tragicorum exemplum, ut tædio regum matutinior veniret libertas. Tragicus, substantivum, Qui tragicæ autor est, teste Valla. Horat. de Arte,

Et tragicus plerumque dolet sermone pedestri.

Tragico-comœdia quid, & unde dicta, Plaut. docet Prolog. Amph.

Tragice, adverb. { τραγικῶς. GAL. Tragiquement, gravement. ITAL. Aspremente, tragicamente, crudelmente. GERM. Ernstlich, prächtlich. HISP. Aperamente, cruelmente. ANGL. Tragically, gravely. } Moltè, graviter, sublimiter, crudeliter, & more tragic. Cicer. de clar. Orat. Hanc enim mortem Rhetoricè & tragicè ornare potuerunt.

Tragœdus, { τραγῳδος. GAL. Un Poète, un joueur de tragedies. ITAL. Tragedo, colui che recita le tragedie. GERM. Ein tragedijspieler. HISP. Representador de tragedias. ANGL. A poète or player or tragedies. } Actor tragœdiz. Cicer. i. de Orat. Vox, tragœdotum gestus penè summorum actorum est requirendus. Horat. 2. Epist. 2.

Qui se credebat miros audire Tragœdos.

Tragömschäll, τραγουάχειον, à Græcis dicuntur, quorum alæ hircorum virus olen: quos & Hircosos Latini vocant. ¶ Tragœdus Iupiter. Suet. in Aug. c. 27.

Tragonia, τραγονία, herba nomen, quam Democritus tradidit corpori adalligatam lienes triduo absumente, referente Plin. lib. 27. c. 7.

Tragonis, Vide Tragion.

Tragopanades, τραγοπανάδες, aves quædam in Æthiopia, teste Pompon. lib. 3. aquilis majores, cornua in temporibus curvata habentes, ferruginei coloris, capite tantum Phoeniceo. Has Plin. fabulosas esse putat, quemadmodum & Gryphas. Vide ipsum lib. 10. c. 49.

Tragopōgōn, τραγοπόγων. Herba in acetariis laudata, quæ à quibusdam barbula hircina, ab aliis Come dicitur, quia folia habet instar croci in rotundum sparsa: vulgo Barba petra dicitur in Gallia Transpadana. Componitur autem ex τράγῳ, quod significat hircum, κέρων, barba, ut jure hirci barba nominati à Latinis possit.

Tragōrīganūm, τραγορίγανον, herba similis serpylo sylvestri.

Tragus, τράγος ή τραγός. GAL. Un bouc. ITAL. Bacco. GERM. Ein bock. HISP. Cabron. ANGL. A bucke. } præter vulgatam significationem quæ apud Græcos hircum significat, etiam frugis genus est, alicæ non dissimile, minus nutriendis quam zea, & concoctu difficultis. Vide Diosc. lib. 9. ¶ Item spongæ genus spissum, prædurum & asperum: de quo Plin. lib. 9. ¶ Est etiam tragus herba genus in maritimis maximè nascens, similitudine junci marini: non nulli Scorpium vocant. Vide eundem lib. 27. cap. 13.

TRAGVLÀ, æ, genus teli similitudine hastæ, ita dictum, quod scuto infixum trahatur. { ἄργυρης. GAL. Une sorte de dard ancien comme un javelot. ITAL. Dardo antiquamente usato. GERM. Einschäfelin oder Vergleich en geschoß bey den alten. HISP. El passador de ballesta de toro. ANGL. A javeline with a barbed head. } Salust. lib. 4. Histor. ut citat Nonius, Avidissimis atque præparatis ducibus, ut Metellus ista tragulæ sauciaretur. Plaut. in Epid. Tragulam in te struit. Idem Ps. sc. 4. a. 1. Velui injicere tragulam in noitrum senem. (i. fallaciam. Metaphor.) ¶ Tragula item retis genus est, quod vulgo nunc Tragulum vocant. { αμφιβληστρον. ANGL. A dragnet. } Plin. lib. 16. cap. 8. Usus suberis anchoralibus maximè navium, Piscantiumque tragulis, & eadom obturamentis. Dicta tragula, quod ex undis urplutum trahatur. Tragula item videtur vehiculi genus, de quo Vart. lib. 4. de L. L. Tragula ab eo quod trahitur per terram, quanquam tragula scribendum ὑπογειον, à traha.

Tragularius, qui tragulam telam jacit.

Tragulus, hircus, caper. Gl. g. b.

Tragum, genus piscatoriaæ.

Tragurium, τραγύριον, insula in mari Adriatico, adjacens Dalmatia, in qua est civitas ejusdem nominis. Autor Ptol. lib. 2. & Plin. lib. 5. c. 21.

Trähä, æ, genus vehiculi sine rotis, quo coloni utuntur: à trahendo dictum. { ελαγθον. GAL. Un trainoir, une sorte de charrette. ITAL. Sorte di caretta. GERM. Ein Schlitten. HISP. Rastra mierra ò narría. ANGL. A dray or sled which goeth without wheels. } Virg. lib. 1. Georg. per epenthesis traheam vocat, sicut navitam dicimus pro nauta, Tribùque traheaque, & in quo pondere rasti.

Vide in Tribula.

Trähä, acis, Avidus, rapax, omnia ad se trahens. { τράχη ghozé. επάκος. GAL. Tirant à soi, attrayant. ITAL. Tirante, rapace. GERM. Zugig/der gern zu im zeucht / der krumm händ hatt / verkippend. HISP. El que mucho arrebara, codicios, qua mucho trae. ANGL. Ravenous, that draughts much to him. } Plaut. in Persa, lutum lenonium, echo sterquilinum publicum, impure, dishoneste, injurie, illex, labes Populi, Peccitia accipiter, avide atque invide, Procax, rapax, trahax, trecentis versibus Tuas impunitates loqui nemo potest.

TRÄHO, is, traxi, tractum, Per vim duco. { τραχάχη peah τραχάχης. GAL. Tirer, attirer, attraire. ITAL. Strascinare, tirare, trahere. GERM. ziehen. HISP. Llevar ò traer arrastrando. ANGL. To drawe by force, to trayle by the ground. } Trahit enim invititi, dum cum volentes. Virg. 2. Eneid.

— altaria ad ipsa trementem Traxit.

Ovid. 13. Metam.

— vitatique traxit ad arma.

Ibidem,

Tarda futura fuga est gestamina tanta trahent.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Vix trahunt oculos radientia lumina Solis,

Traxissent animum sic tua facia meum.

& Eleg. 2. lib. 1.

— Immeritos tur mea pœna trahit?

Calepini Pars II.

Senec. c. 7. de cons. ad Helv. Quid te tam longo circuitu traho? Quint. Verba de verbis trahunt. Plaut. Amph. Amphitruonem hinc collo obstricto traham. Idem Eleg. 1. lib. 3. Iuberis præcipitem in pistrinum trahi. Idem Capt. sc. 5. a. 3. Vis hæc quidem est trahi & trudi simul. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Non equidem vellem, sed me mea fata trahebant.

Idem Eleg. 1. lib. 3. Trist.

Omne trahit secum Casar's ira malum.

Senec. c. 11. de tranquil. Non superfluit quod carnifex trahet. Ovid. Eleg. 5. lib. 3. Trist.

Spe trahor exigua, quam tu mihi demere noli.

¶ Aliquando simpliciter ducere. ἀγεν. Plin. lib. 6. cap. 18. A regè Cretæ Minoë, ut existimant, originem trahentes. Sic, Trahere sortem, apud Sueton. cap. 14. Sorte tracta, qua monebatur, &c. Item Trahi in aliam partem mente atque animo. ¶ Aliquando significat alicere. Cicer. pro Arch. Trahimur omnes laudis studio. Et paulo post, Optimus quisque gloria maximè dicitur. ¶ Aliquando haurire. { τραχή dalab. ἀγλα, ἀριγα, ἀριστ. } Cicer. 2. de natura deorum. Ex puteis jugibus aquam calidam trahi. Aliquando, protrahere, & differre. { τραχή mischschéch. παραδίκη, ἀρεσκεῖσθαι. } Sueton. in Tiber. cap. 31. Querentes trahi se à Cæsare, ad quem missi forent. Salust. in Jugurth. Adherbal, ubi intelligit omnes fortunas suas in extremo sitas, hostem infestum, auxilijs spem esse nullam, penuria rerum necessariatum bellum trahi non posse. Sic Cell. lib. 4. c. 21. Non ut primum fieri potest, hujus generis ulcera sanare, sed ea trahere, donec, &c. ¶ Aliquando removere, avocare. { τραχή hesit. ἀφίσαι. } Salust. Nisi ea res longius nos ab incepto traheret. ¶ Trahere non est sermone, id est, terere seu consumere. Virg. Eneid.

Ne non & vario noctem sermone trahebant.

¶ Trahi item dicitur, quod ita gestatur, ut tamen humo non attollatur, quod Galli dicitur Traher. Plaut. in Cistell. Amicum hoc sustolle saltē sive trahi, quum egomet trahor. Huic non dissimile est illud Virg. 4. Georg.

— latamque trahens inglorius alvum,

hoc est, ægrè & vix ferens alvum, præ magnitudine trahi. ¶ Trahi puer dicitur, qui vix ambulare potest. Idem 1. Eneid.

— & aro puerum Alyanacta trahebat.

¶ Trahere se cum aliquo, est cum eo morari. Plaut. Trinum. Atque egomet me adeò cum illis, Vnà ibidem traho. ¶ Trahere cum animo suo, id est, diu deliberate. Salust. in Jugurth. 128. At Marius, multis diebus, & laboribus consumptis, anxius trahere cum animo suo, omittenterne, &c. Trahere ad defectionem, est impellere, incitare, cogere ad defectionem. Trahere aliquem secum in calamitatem, est eum calamitatis sua participem facere. Cicer. pro Pompeio. Non possunt una in civitate multi rem atque fortunas amittere, ut non plures in eadem trahant calamitatem. ¶ Trahere candorem, acquire. Plin. lib. 6. cap. 16. Candorem trahunt quodam medicamine. Huic simillimum est illud apud Ciceronem 6. Philipp. Aliiquid enim salis ab uxore mima trahere poteras. ¶ Trahere dictum aliquod in voluntatem, est dictum aliquod secundum voluntatem suam interpretari. Plin. de viris illustribus. Hoc dicto in voluntatem tracto, &c. Trahere tutam fortunam, est feliciter agere. Trahere tutam pacem, est in tutâ pace agere. Cic. ante exilium. Nos hic tutam tranquillamque pacem trahimus. ¶ Diversum, sive in diversum trahi, est anticipem & ambiguum reddere. Ter. in Andr. Tot me curæ in diversum trahunt. ¶ Trahere consilium & rationem, pro ducente & capere. Salust. Tum Marius ex copia rerum consilia trahit: atque ut suis receptui locus esset, &c. Idem alibi, Quem ubi cunctari accepit, & dubium bellum atque pacis rationes trahere, rufus ut antea, &c. Budæus. ¶ Sorte trahere. Virg. 1. Eneid.

Iura dabant legesque viris, operumque laborem

Partibusque justis, aut sorte trahebat.

Ubi Servius, Propriè locutus est: trahuntur enim sortes, hoc est, editiuntur. ¶ Hujus verbi composita sunt, Abstraho, attraho, protraho, retraho, & subtraho: quorum significata explicantur suis locis. Ovidius Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Ipsa suo quadam pondere tracta runt.

Idem Eleg. 9. lib. 3. Trist.

Dum sequitur celeres anchora tracta manus.

Tracta lana pro lancis liciis, vel lancis pannis, aut lanæ glomis, Vario etiam suis manibus lanca tracta ministrasset, infectori. Non. c. 3. Tractus, us, Regio, plaga. { τραχή peah τραχέται. κέρας, κέρις. GAL. Tirement, trait, contrée, region. ITA. Tratto, spacio, regione. GER. Landstreiter, strich, gegne. HIS. Trecho, espacio de lugar, region. ANGL. A draught, region or countrey. } Cic. pro Plancio. Totus ille tractus celeberrimus, Venafranus: se hujus honore ornari arbitratur. Plin. lib. 11. cap. 53. In tractu pîce viventium Theophrastus prodidit, boves quoque pisces vesci, sed non nisi vivente. Virg. 2. Georg.

Indicio est tractu surgens oleaster eodem.

Tractum item dicuntur circulati serpentium progressus, quos rugas vocant Græci. Idem 1. Georg.

Nec rapit immensos orbes per humum, neque tanto

Squammeus in spiram tractu se colligit anguis.

Quint. Multo gurgitis tractu fluens annis.

Tracto, as, frequentativum. Attrecto, in manu habeo. { τραχή maschach τραχή gis. hischésch. τραχίους, τραχίους, τραχίους. GAL. Traitter, manier. ITAL. Trattare. GERM. Handeln. HISP. Tratar. ANGL. To handle of ten or touche, to entreat. } Iuvén. Satyr. 6.

Per puppim & duros gaudet tractare rudentes.

Virg. 3. Georg. — aret

Pellis, & ad tractum tractanti dura resistit.

Colum. lib. 6. Talis note virulos oportet, dum adhuc teneti sunt, confusere manu tractari. Arte aliqua tractare hominem. Ter. in Heaut. sc. 3. a. 2.

— hac arte tractabat virum;

vt illius animum cupidum inopia incenderet.

Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. Ego te ut meritas tractare exequar, quoniam ita

AA 2

me ut meritus sunt non tractas, quem ejicis domo. Idem in Augst. c. 13. Non pro spe meritorum tractari querentibus. Suet. in Cæs. c. 72. Amicos tanta semper facilitate atque indulgentia tractavit, ut, &c. ¶ Tractare mulierem, pro attractare. Plaut. Mil. sc. 6. a. 2. Meāmine hic hospitam in via tractant & ludificant. (*Infrā*, attractant.) ¶ Tractabantur ibi consilia legatorum, Liv. lib. 3. d. 4. ¶ Tractare item, est convivio accipere. *ἰανδικός*. Cic. 4. Verr. Hi porrò qui successe- runt, vehementer istius cupid, liberaliter ex istius cibariis tractati, non minus, &c. Horat. 1. Serm. Satyr. 2.

— tractari mollius atas

Imbecilla voler.

¶ Itēm dissēdere & describere, vel describendo aut narrando com- memorare: quod talia frequenter videamur. *περιγράφειν*, *ἀγλαμά- τειν*. Cic. 1. Acad. — Dabitis enim profectō, ut in rebus insūtatis, quod Græci ipsi faciunt, à quibus hæc jam diu tractantur, utamur verbis interdum non auditis. Plin. lib. 12. c. 22. Quoniam tamen hic unguentorum materia tractatur. Item ponitur pro exercito. *περιγράψαι*, *ματηζεῖσθαι*. Horatius,

— quod medicorum est

Promittunt medici, tractant fabrilia fabri.

Ter. in Prolog. Phorm. — in medio omnibus Palmam esse positam qui artem tractant musicam. Item pro gerere & gubernare. *χαρτονίθει*. *diuīnū*. Cic. Brut. lib. 3. Fuit in Cilicia mecum Tribunus militum, quo in munere ita se tractavit, ut accepisse ab eo beneficium vide- rer, non dedisse. Aliquando tractare est administrare. Idem 1. Verr. Etas enim tu Quæstor, pecuniam publicam tu tractabas, id est, ad- ministrabas, & pecuniae curam habebas. Tractare bibliothecam alterius est curare, sive illius curam habere. Idem ad Sulpit. lib. 13. Dionysius servus meus qui meam bibliothecam multorum num- morum tractavit, &c.

Tractatus, participium. *τεττατον μεμασχθείσας*. *πανχειρός*, *ψηλα- φητός*. GAL. Traité, manié, touché. ITAL. Trattato. GERM. Schandelt. HISP. Tratado. ANGL. Touched or handled often, entreated. ¶ Cic. 2. de legib. Aliquoties jam iste locus à te tractatus est: i. enarratus. Idem pro Cuent. Ab nullo ille liberalius quam à Cluentio tracta- tus est: i. acceptus. ¶ Aliquando verbale est quartæ declinationis, idem aliquando significans quod descriptio. Quintil. in proœm. lib. 8. Asperiorum tractatu rerum atteruntur ingenia. ¶ Aliquando libri pars est in qua aliquid describitur. Plin. lib. 14. cap. 4. Toto separatum tractatu testatus est sententiam Quintilian. Tractatus moralis & rationalis vocatur Ethice, & Logice. Idem, Communis tractatus locorum. Idem, Tractatum boni & æqui tractare sermone eruditore. ¶ Item Gell. cap. 3. lib. 1. & cap. 12. lib. 5. & c. 2. lib. 14. Tractatus dicitur, pro capite libri. Et Velleius, codem tractatu temporum.

Tractatio, verbale, Usurpatio, usus, tractatus, explicatio. *μεταχειρίσσειν*, *ψηλαφίσσειν*. GAL. Traitement, maniement. ITAL. Trattamento, maneggiamento. GERM. Handlung. HISP. Obra de tratar. ANGL. An often touching or handling. ¶ ut, Tractatio armorum, tibiarum, Philosophiae. Cic. 3. de Orator. Sic verbis quidem ad aptam compositionem & condecentiam: sententiis vero ad gravitatem orationis uta- tur, ut iij qui in arborum tractatione versantur. Idem 2. de divinatio- ne, Nec vero qui tibiis aut fidibus uti volunt, ab aruspiciis acci- piunt earum tractationem: sed à musicis. Idem 4. Acad. Etenim si quo in libro vere est à nobis Philosophia laudata; profecto ejus tra- ctatio optimo atque amplissimo quoque dignissima est. Quintil. lib. 7. cap. 4. Subiungit causas abdicationis, dementiae, malæ tractatio- nis. Ibid. Caula divortij mala tractatio uxoris.

Tractatō, & Tractatrix, qui vel quæ, manus agilitate membra leni- ter tractabat atque fricabat. Senec. Epist. 67. Qui ni ergo feliciorum Mutium puteam, qui sic tractavit ignem, quasi illam manum tracta- tori præstisset? Martialis,

Percurrerit agili corpus arte tractatrix.

Tractatorium, locus ubi causæ aguntur. Tractabilis, e, quod tractari potest. *ἐπιτοξίος*, *ψηλαφητός*. GAL. Maniable, tractable, qu'on peut toucher. ITAL. Facile da maneggiare. GERM. Gut zu handeln. HISP. Cosa que se traza o puede tratar. ANGL. That may be hand led or touched. ¶ ut, Tractabile pelagus, idem ferè quod navigabile. ¶ Tractabilis homo, mansuetus, pacatus, facilis. ¶ Non tractabile cælum. Virg. 4. Æneid. i. procellosum, inquietum, imparatum. Hujus contrarium est intratractabilis, ut intra- tractabile ingenium: apud Gellium lib. 1. c. 17. Senec. Minus tractabile reipub tempus. Quintil. Vox velut tractabilis. Suet. in Aug. c. 65. Agrippam, nihil tractabiliorem, imò in dies amentiorem, in in- sulam transportavit, &c.

Tractilis, *ἰανδικός*. Gl. Cyr. qui trahi potest.

Tractim, adverbium, Trahendo in longum, longo tractu, diutinè. *ἐπιτοξιών*. GAL. Tout d'une tirée, d'un trait. ITAL. Di un tiro. GERM. Eins zugs / langsamlich. HISP. De trecho à trecho. ANGL. By drawing a lenght. ¶ Plaut. in Amphit. Quid si ego tractim tangam ut dormiat? Virg. 4. Georg.

Tum sonus auditur gravior, tractimque susurrant.

Gell. c. 20. lib. 7. Littera quæ tractim sonat. Idem c. 6. lib. 4. & c. 10. lib. 7. Tractim pronunciare literam. (i. producere accentu acuto.)

Senec. Epist. 40. Tractim dicere, Dire tout d'une suite.

Tractitius, adjetivum à traho. Lamprid. in Heliog. Tractum est cada- ver ejus etiam per Circi spatia priusquam in Tiberim præcipitare- tur. Appellatus post mortem Tyberinus, & tractitius, & impetus.

Tractorius, vim trahendi habens.

Tractoria diplomata. Gl. vet. quibus licentia dabatur utendi equis publicis cursorum. Scriban.

Tractoria organa, à Vitruvio appellantur machinæ, quibus onera ma- jora sursum trahuntur. *ἰανδική μηχανὴ*.

Trajanæ, Picenotum urbs mediterranea, autore Ptol. lib. 3. cap. 1. Hodie Potentia.

Trajanopolis, Trajanopolis, M. sub P. Constantinopolitano.

Trajanus, natione Hispanus, omnium Romanorum principum citra

controversiam optimus, pacis, bellique temporibus clarissimus, & in quo nihil omnino fuerit quod jure reprehendas. Vixit annos LXIV. imperavit XX. Quanta autem fuerit in eo bonitas, acclamations principibus exhiberi solita declarant: quam Augusti felicitatem, Trajanique bonitatem illis precarentur. ¶ Fuit & Trajanus Patri- tius, qui sub Iustiniano principe floruit. Scriptis temporum epito- men nobilem. Autore Suid. ¶ Est etiam Trajanus portus Tuscorum. Ptolem. lib. 3. cap. 1. Hodie Volaterranorum portus.

Trajectum inferius, ad veterem Rheni alteum, hodie Ultrajectum. Vtrech, V. A. Batavorum.

Trajectum superius, ad Mosam fl. Maestricht, edes olim E. Tungren- sium, qui nunc Leodij resident.

TRAIČIO, is, Transvēho, transporto, traduco. *τρέχειν*, *τραγέιν*, *τραπέζειν*, *τραπέζειν*, *τραπέζειν*. GAL. Passer om̄re, traverser. ITAL. Tran- passare, traporare. GERM. Überhinfür. HISP. Passar allende aliqua co- sa. ANGL. To passe over, to go beyond. ¶ In qua significatione duos ferè habet accusativos: alterum vi prepositionis, alterum communem omnibus verbis activis. Planc. Ciceroni, Exercitum ad Calen- das Maias Rhodanum trajeci. Idem alibi, Quum copias Rhoda- num trajecissem. Senec. Epistola 45. Transnatalem fretum, non mo- dò trajecissem. Sueton. in Tiber. cap. 9. Trajetis deditios in Gal- liam. (id est, curavit transportandos.) ¶ Aliquando neutram est, & significat transeo. *περιπούω*, *περιπούω*. In qua significatione uni- co ablativo contentum est, quem habet vi prepositionis inclusa, Liv. 2. bell. Pun. Amnem vado trajecit. Item dicitur etiam de aliis re- bus, & non solum de fluviis. Cicer. de finibus, Murum jaculo trajecit. Idem in Epistol. familiar. Si se Alpes Antonius trajecerit. Ali- quando est Transfigo, & transverbero. *τρέχειν* *δικένειν*, *διελαύνειν*. ¶ Liv. 2. ab Urbe, Contra quem & ille concitat equum: tantaque vis infestis venientium hastis fuit, ut brachium Eburio trajectum, Mamitio percussum pectus. ¶ Trajicere in alia vasa, pro fundere in alia va- sa, dixit Varr. 1. de re rustie. cap. 64. Trajicere in alium culpam aut quippiam, est transferre. Cicer. 1. Verr. Quid quum commiserat, conqueri, & ex illius invidia derivate aliquid, & in te trajicere co- perit, &c. Trajicere rem, id est, negotium ad magistratus, pro re- jicere. Liv. 2. ab Urbe.

Trāiectūs, a, um, participium, Transvectus. *παρεύθειν*, *παρεύθειν*, *παρεύθειν*. GAL. Passé tout outre, passé à travers. ITAL. Passato. GERM. Überhinfür. HISP. Passado. ANGL. Passed or gone over. ¶ Cic. ad Quirites post reditum, Trajectus navicula in Africam. ¶ Ali- quando idem quod confosus, sive transfixus. *τραπέζης*, *τραπέζης*. Plin. lib. 1. c. 37. Ob hoc in præliis, gladiatoriūque spectaculis, mortem cum risu trajecta præcordia attulerunt. Ovid. 5. Metam.

— Trajeti summovit vulnere cruris.

Trajecto, frequentativum. Col. lib. 7. c. 14. A quibusdam ad imum ac trajectatur duo lina ducente: deinde utriusque lini duobus capitibus diversæ partes adstringuntur.

Trāiectōnis, Transjectio, traductio. *παρεύθειν*, *παρεύθειν*, *παρεύθειν*. GAL. Passerent outre, traversement. ITAL. Passaggio. GERM. Überhinfür. HISP. El llevar allende, passamiento. ANGL. A passing or going over. ¶ Cic. Attic. Cautio certe est mansio, honestior existimat trajectory. ¶ Trajectio verborum, pro translatione, *μεταφορά*, apud autorem ad Heren. lib. 1. ¶ Trajectio stellarum. Cic. 2. de divin. Asyrij trajectiones, motusque stellarum obseruaverunt. i. παρεύθειν, transitus stellarum errantium.

Trāiectūs, a, um, Trajectio. *παρεύθειν*, *παρεύθειν*, *παρεύθειν*. Liv. 1. ab Urbe, Qui in trajectu Albula amnis submersus, celebre ad posteros nomen fluminis dedit. Idem lib. 4. Nisi in trajectu fortè fluminis prohibendo. Cæs. lib. 2. de bell. civ. Trajectu intercludi. Suet. in Aug. c. 17. Tempestate bis in trajectu conflictatus.

Trāiectūs, a, um, ut Trajectitia pecunia, quæ trans mare pericula creditoris vehitur, sive illa ipsa exportetur, sive etiam merces ex ea comparata: de hac pecunia agitur 4. 1. D. de naut. sen. & l. 122. D. de verb, signif. Paul. D. 1. 3. lib. 5. tit. 13.

Trālātio, tralatius, tralatus, Vide Transfero.

Trälleis, ium, ibus, pluralis numeri tantum, *τράλλεις*, Afisæ urbs, inter Mæandrum & Caystrum fluvios sita, à Plin. & Ptolem. Catiz, à Stra- bone Ioniz, à Steph. Lydiæ annumerata: aliis nominibus Evanthia, Seleucia, & Antiochia appellata. ¶ Sunt & alteræ Tralleis, ad ipsum Meandri transitum sitæ, medio ferè itinere inter superiores, & Ma- gnesiam: de quibus vide Strab. lib. 14.

Trällianus, a, um, adjectivum, *τράλλιας*: sicut à Sardibus, Sardia- nus.

Trälvcō, es, transluceo. *τραπέζης*, *τραπέζης*. GAL. Luire à travers, transluire. ITAL. Tralucere. GERM. Durchscheinen, hinüberscheinen. HISP. Traju- zirse. ANGL. To shyne or to be bright through. ¶ Lucr. lib. 4.

Visque ad eum speculo in speculum tralucet imago.

Trälucidum, i, PELLUCIDUM, hoc est, visui pervium. *τραπέζης*, *τραπέζης*. GAL. Qui luit à travers, d'outre en outre. ITAL. Lucido, chiaro. GERM. Durch- scheinen. HISP. Luzio, lo que se traluce. ANGL. Bright through. ¶ Plin. lib. 21. Suaviores albæ violæ, quoniam à tralucido faciliter accipitur aer.

Trämā, x, Subregmen, teste Servio, hoc est, filum quod stamini ex transverso intertextit: ita dictum à trameando, hoc est, transfe- ndo, propterea quod stamen iterum atque iterum transeat. *τρέπειν*, *τρέπειν*, *τρέπειν*. GAL. Trame de tisserant. ITAL. Trama del tessi- tore. GERM. Der eintrag eines wüps. HISP. La trama que atravesa lo urdiembro. ANGL. A weavers roll or beam. ¶ Plin. lib. 11. cap. 24. de araneorum telis agens, Quanta arte celat pedicas sentulato rete grallante! quæ non ad hoc videtur pertinere cribratæ pexitas telæ, & quadam polituræ arte ipsa per se tenax ratio tramæ. Varro 3. de L. L. Trama quod trameat (alijs transmeat) Phy- gionis vestimenta. Isidor. lib. 2. cap. 29. Trama, quod via recta transmittatur per telam. Est enim inter filum stamen currens *τρά- ma* figuræ, à Persio dicitur, pro extenuatissimo corporis habitu, umbram potius hominis quam hominem præferente. Verba ejus sunt Satyr. 6.

— mihi

michi trāma figura

Sit reliqua : ast illi tremat omento popa venter.

Trameo, eas. Idem quod Transeo. Vide Trama.

Trāmēs, itis, gen. mafc. Semita transversa. { נִתְבַּחַת nətibət̫ nəthi-bāh. גָּלְעָד gal'ad, gal'adim, gal'adim. GAL. Tranquillité, paix, calme, serenité, beau temps. ITAL. Tranquillità, serenità, serenità. GERM. Stille des wäters. HISP. Sosiego, serenidad. ANGL. Calmness, fairness, of weather. } Cicer. Attic. lib. 4. nos longius navibus quietem aucupatur eramus. ¶ Per translationem accipitur pro quavis quiete, ut Tranquillitas vita, Tranquillitas animi, hoc est, securitas motuum omnium & perturbationum expers. Idem pro Mur. Qui remoti à studiis ambitionis, otium ac tranquillitatem vitæ sequuntur sunt. Plin. Epist. 25. Annum tertium & octogesimum excessit in altissima tranquillitate. Cic. 1. Offic. Tranquillitas animi adsit, quæ adfert cùm constantiam, tum etiam dignitatem

Trāmitto, sive Transmitto, sive trajicio. { טַבֵּעַ habáh. παραγίμειν. GAL. Transmettre, transporter. ITAL. Trapassare. GERM. Überhin saten. HIS. Embiar allende. ANGL. To carry or convey over or beyond. } Cic. ad Attic. lib. 16. Duo sinus fuerunt, quos tramitti oportet, &c. ¶ Tammittere ad vitum, (i. in ejus potestarem tradere.) Gell. c. 6. lib. 17. Quando mulier dorem marito dabat, tum quæ ex suis bonis retinebat, neque ad vitum tramittebat, ea recipere dicebatur.

Tramoſerica vestis, quæ stamina ex lino, tramam verò ex serico habet. Papias. Adjectivum est Tramoſericus, a, um.

Tranio nomen servi est. Plaut. Mostell. sc. 1. a. 1.

Trānārē, natando trajicere : à trans, & nato, duobus postremis præpositionis elementis abjectis. { διανυγός. GAL. Nager outre, passer à la nage. ITA. Tranaiare, passare oltra. GERM. Überhin schwimmen. HIS. Passar à nado la mar, à rio. ANGL. To swimme over or beyond. } Liv. lib. 2. ab Urbe, Multisque superincidentibus telis, in columnis ad suos tranavit. Virg. 1. Georg.

superant montes, & flumina tranant.

Idem 6. Aeneid.

illius ergo

Venimus, & magnos Erebū tranavimus amnes.

¶ Tranare, pro transvolare. Idem 4. Aeneid.

Illa freatus agit ventos, & turbida tranat

Nubila.

¶ Tranate pro penetrare, seu transire. Cic. 1. de nat. deor. Atque id facilius cernemus, toto genere hoc igneo, quod omnia tranat, subtilliū explicato, Hasta tranavit viri pectus. Sil. lib. 13. c. 48.

Trānōr, atis, passivè. Ovid. 2. de Arte,

Obsequio trananunt aquæ : nec vincere possis

Flumina, si contrà, quam rapit unda, nates.

Trancus, Iulius mensis. Pap.

Traniū, Trani, V. A. Apulie Peucetia maritima.

Tranx, In ll. Longob. tit. 29. l. 7. Si quis tranicem de vita aliena incidit, componat med. sol. intellige flagellum.

TRĀNQVILLVS, a, um, quietus, placidus propriéque de mari dicitur & aëte, quando nulla exagitatur tempestate. { ψψω schokéت ſchālē. גָּלְעָד gal'ad, gal'adim, gal'adim. GAL. Tranquille, paisible, coy, serain. ITAL. Cheto, tranquillo. GERM. Stille, ruwig. HIS. Sossegado. sin turbacion. ANGL. Quiet, calme, faire. } Cic. pro Cluent. Marc quod sua natura tranquillum est, ventis concitatur. Plin. lib. 9. cap. 17. Subit in summa maria piscis, ex argumento appellatus lucerna, lingua que ignea per os exerta, tranquillis noctibus relucet. ¶ Per translationem tamen accipitur pro quieto, miti, seu pacato. { אֲבֹה hanāv. } Plaut. in Cist. Si possum tranquillum facere ex irato mihi. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Hunc Deum saturitate facias tranquillum tibi. (i. propitium.) Idem Amph. sc. 2. a. 1. Eam seditionem illi in tranquillum conferet. Ibid. sc. 3. a. 3. Quia vos tranquillos video, gaudeo/de lite & jurgio composito.) Liv. lib. 5. d. 4. Tranquillum ab hostili metu agmen. Cicer. 3. Tusc. Nec verò ea frons erat, quæ M. Crassi illius veteris, quem semel ait in omni vita risisse Lucilius : sed tranquilla & serena. Lucan. lib. 2.

melius tranquilla sine armis

Otia solus ages.

Idem lib. 3.

alter vergentibus annis

In senium longoque toga tranquillior usus

Dedidicit jam pace ducem, &c.

Claud. de bel. Get.

Securas jam Roma levat tranquillior arces.

Tet. in Andr. Oh, tibi ego ut credam furcifer? Qui me hodie ex tranquillissima re conjecisti in nuptias. ¶ Tranquilla res est, inquit Ter. in Phorm. id est, integra est.

Tranquillum, i, substantivum ex adjetivo, Tranquillitas. { ψψω schéket ſchālē. גָּלְעָד gal'ad, gal'adim, gal'adim. GAL. Tranquillité, serenité. ITAL. Tranquillità, serenità. GERM. Stille. HIS. Sosiego, serenidad. ANGL. Calmness, fairness, of weather. } Plaut. Cafn. Tranquillum est, alcedonia sunt circa forum.

Tranquille adverb. quietè, citra motum & perturbationem. { גָּלְעָד gal'ad. GAL. Tranquillement, tous doux, paisiblement. ITAL. Chetamente, pacificamente. GERM. Stille, ruwiglich. HIS. Con sosiego. ANGL. Quietly, calmly. } Cicer. Attic. Velim tranquille à Parthis. Plaut. Cistell. Sed tranquille, amabo, nequid quod illi doleat, dixeris. Tranquille & placide ducere vitam, apud Cicer. 4. Tusc.

Tranquillo, absolutè, pro Tranquillo tempore, quo neque cœlum, neque mare tempestate exagitatur. { גָּלְעָד gal'ad, gal'adim, gal'adim. GAL. En temps tranquille. ITAL. In tempo tranquillo. GERM. Wan es stille witter ist. HIS. En tiempo sossegado. ANGL. In a calme season. } Plin. lib. 9. c. 7. Sæpè annotata piscium æstivo calore quædam anheatio, & alia quædam tranquillo velut oscitatio.

Tranquillo, as. Tranquillum, & quietum facio. { שְׁבַּרְבָּאַחַת hischhāh. Schibbēach, hischhāh. גָּלְעָד gal'ad, gal'adim, gal'adim. GAL. Appaser, adoucir, rendre paisible & tranquille. ITAL. Accettare. GERM. Stillen, beruhigen. HIS. Sossegare. ANGL. To mak quiet faire, and calme. } Cic. 1. de finib. Semper alit aliquid, quod tum vi sua atque natura tranquillet animos. Horat. 1. Epist. 19.

Quid purè tranquillet, honos, an dulce lucellum?

Huic opponitur Perturbare. Cicer. Top. Ut aut perturbentur animi, aut tranquillentur. Plaut. Capt. sc. 1. a. 1. Cui nunquam vultum

Calepini Pars 12.

tranquillavi gratis.

Tranquillitas, aris, quies maris & cœli tempestatis expers. { ψψω schéket ſchālē. גָּלְעָד gal'ad, gal'adim, gal'adim. GAL. Tranquillité, paix, calme, serenité, beau temps. ITAL. Tranquillità, sereno, serenità. GERM. Stille des wäters. HIS. Sosiego, serenidad. ANGL. Calmness, fairness, of weather. } Cicer. Attic. lib. 4. nos longius navibus quietem aucupatur eramus. ¶ Per translationem accipitur pro quavis quiete, ut Tranquillitas vita, Tranquillitas animi, hoc est, securitas motuum omnium & perturbationum expers. Idem pro Mur. Qui remoti à studiis ambitionis, otium ac tranquillitatem vitæ sequuntur sunt. Plin. Epist. 25. Annum tertium & octogesimum excessit in altissima tranquillitate. Cic. 1. Offic. Tranquillitas animi adsit, quæ adfert cùm constantiam, tum etiam dignitatem

TRANS, præpositio, idem quod ultra. { טַבֵּעַ heber. וַיַּגַּזֵּז וַיַּפְאַב. GAL. Outre. ITAL. Oltre, oltra, di là. GERM. Überhin ienseit. HIS. Allende. ANGL. Over, beyond. } ut, Trans fluvium, וַיַּגַּזֵּז וַיַּרְאֶנְסָס, hoc est, ad ulteriore, vel in ulteriori fluminis parte. Iungitur enim tam motus verbis quam quietis. X. Cis vel citra וַיַּגַּזֵּז. Cic. Attic. Cogito trans Tiberim horros aliquot parate. Idem de dictu. Si seisset sibi trans Euphratem esse pereundum. Horatius lib. 1. Epist. 11.

Cœlum, non animum mutant, qui trans mare currunt.

Plaut. in Mil. sc. 5. a. 2. — nimis beat, Quod comneatus est trans paciem. Gell. c. 30. lib. 15. Petoritum enim est non ex Græca dimidiatum, sed totum transalpibus factum: nam est vox Gallica. In compositione quoque eandem retinet significationem, componiturque ferè cum dictionibus ab hisce incipientibus literis: ab a, ut Transalpinus: c, ut transcurro: d, ut traduco: e, ut transeo: f, ut transfero: g, ut transgredior: i, ut trajicio: l, ut translego: m, ut transmigro: n, ut trano: p, ut transpono: r, ut Transfranensis: s, ut transcribo: t, ut Transfigritanus, qui habitat trans Tigri: u, ut transveho. Ex quibus quæ à d, vel n, vel i, consonante initium sumunt, postremas duas præpositionis literas abjiciunt: ut traduco, trajicio, trano. In reliquis præpositio manet integra, præterquam quod secunda compositionis parte ab s incipiente, ex præpositione s abjicitur, ut transcribo.

Trānsabēo, is, Transeo. { טַבֵּעַ heber.Algæcuwa, Algæciwu. GAL. Aller & passer outre. ITAL. Trapassare. GERM. Eurober gehn / weitē gehn. HIS. Passar yr allende. ANGL. To go beyond or passe over. } Statius 2. Theb.

capulo nam largius illi

Transabēt costas cognatis istibus ensis.

Valerius Flaccus 4. Argon.

Turbine sic rabido populos atque aquora longe

Transabēt.

Trānsactō, Transactus, Vide Transigo.

Trānsādīgo, is, transadegi, actum, Trajicio, transverbero. { טַבֵּעַ dikhér. Algæciaw, dñlāw. GAL. Passer & percer outre, transpercere, traverser. ITAL. Trapassare, passare di banda in banda. GERM. Druch hin stoßen. HIS. Traspassar, passar allende. ANGL. To bore or pearce through. } Virg. 9. Aeneid.

sed viribus ensis adactus

Transadigit costas, & candida pectora rupit.

Stat. 5. Theb.

Quatuor hos unā, decus & solatia patris

Transadigam ferro.

Trānsalpīnūs, a, um, quod est trans Alpes situm. { צְרִפָּעַת GAL. Qui est delà les Alpes, delà les monts. ITAL. Dala dalle Alpi. GERM. Jenseit dem Alpgebirg gelägen. HIS. Allende los Alpes. ANGL. That is beyond the Alpes. } Vnde Galliam Comitat Romanii Transalpinam vocant, quæ diducitur in Belgicam, Celticam, Lugdunensem, & Bracchatam, sive Narbonensem. Contrà Cisalpinam Galliam eam vocabant, quæ ab Alpium radibus extenditur usque ad Rubiconem, antiquum Italiam limitem, Cicero. Papyrio, Pato, Nunc verò etiam Bracchatis, & Transalpinis nationibus, &c. Idem 2. Offic. Portari in triumpho Massiliam vidimus, & ex ea urbe triumphari, sine qua nūquam nostri Imperatores ex Transalpinis bellis triunpharunt.

Trāscēndo, is, Supero, ascendendo transgredior: à trans, & scando, ultimâ præpositionis literâ abjectâ. { טַבֵּעַ halâh nōd pasâch. צְרִפָּעַת GAL. Passer outre. ITAL. Passare oltra. GERM. Überhin steigen. HIS. Subir allende. ANGL. To excell, to passe over. } Cicero. in Catilinam, Hoc malum manavit non solùm per Italiam, sed etiam transcendit Alpes. Idem, de somn. Scipion. Ex his ipsis cultis, notisque terris, num cujusquam nostrum nomen vel Caucasum hunc queri cernis transcendere potuit? vel illum Gangem transire. Lucas lib. 4.

audet transcendere vallum Miles.

Livius lib. 34. In Græciam Asiāmque transcedimus. Cæsar lib. 1. bellis civil. Valles transcedere. Plaut. Aul. sc. 4. a. 1. Ab aliis ad boves transcedere.

Trāscindo, is, Conscindo, lacero. { קָרַב karâh בָּצָר batshâ. צְרִפָּעַת GAL. Trancher & couper outre. ITAL. Tagliare oltra. GERM. Durchschneiden. HIS. Cortar allende. ANGL. To cut or rent through. } Plaut. Pers. Transcidi loris ornatiss adveniens domi.

TRĀSCRIBO, is, Exscribo, describo. { פִּרְשָׁנָה kehethek. צְרִפָּעַת GAL. Transcribe, contrecrire, décrire, copier. ITAL. Transcrivere, copiare, recopiare. GERM. Überhin schreiben/abschreiben. HIS. Trasladare escriptura. ANGL. To write over out of an other, to copie. } Cicero. 2. de nasur. deor. Q. Sosius qui transcriptis tabulas publicas. Autors ad Herennium lib. 1. Si vestra manu fabulas, aut orationes totas transcriptis. Interdum transcribere, est rem nostram in alterius dominium transferre. ομητεάφειν, Agretius in 1. si uxori, D. de prescript. verb. Ut eos fundos, si ipse velle eodem pretio mulier transcribetet viro, id est, jure celso traderet. ut interpretatur Bud. Huic persimile est illud Virg. 7. Aeneid.

Et tua Dardanijs transcribi seeptra colonis.
hoc est, jus regni tibi debiti in Troianos transferri. Sic transiti

nomina dicuntur in rationibus, quum id quod mihi expensum latum est, in aliud nomen transfertur, & nomen meum ex rationibus eximitur. Hoc modo accipitur in l. ult. C. de præ.navic. ut annotavit idem Bud. Locutiones autem hæc inde derivatae sunt, quod veteres in foro & de mensæ scriptura magis quam ex arca domoque pecuniam numerabant, ut autor est Donatus. Hinc factum est, ut scribi esset dati. Horat.

Scribis decem Nevio, & Rescribis.
Idem,

— quod tu nunquam rescribere possis.
Livius, Transcribere nomina in socios. ¶ Transcribere in viros aliquem, Senec. cap. 16. de cons. ad Marc. Clæliam ob insignem audaciam tantum non in viros transcriptimus. ¶ Transcribere aliquem autorem, est desumere ex eo quod ad nostrum opus facere videtur, & scriptis ejus tanquam nostris uti. Plin. lib. 4. cap. 2. Græcinus, qui alioqui Cornelium Celsum transcriptit, &c.

Transcriptus, a, um, Gell. cap. 2. lib. 2. Posuimus verba Quadrigarij ex annali ejus transcripta.
Transcriptio, verbale pro excusatione & prætextu. { η μεμερόθη, λαταργηθή, παραγινη. GAL. Excuse, prætexte. ITAL. Scusa. GERM. Entschuldigung / fürroendung. HISP. Escusacion. ANGL. An excuse or pretext. ¶ Quintil. lib. 13. Iam privati veneni transcriptio est. Nam dives causabatur se nihil delinquisse, quia in privato suo apes pauperis necaser.

Transcurro, is, Cursu me aliquò confero. { γράπω, κατείχω, άγριδημ. GAL. Courir & passer outre, courir vistement. ITAL. Trascorrere, trapassare. GERM. Hinüber lauffen. HISP. Correr allendo. To runne over or beyond. ¶ Terent. in Eunach. Tu abi, atque obsera ostium intus, ego dum hinc transcurro ad forum. Gell. cap. 10. lib. 5. Cum multum temporis transcurseret. Plaut. Mili. sc. 6. a. 2. Transcurrere curriculo ad nos. Senec. cap. 17. de consol. ad Hol. v. Ejus laudes facilius est circumscribere, quam transcurrere. Quintil. Transcurrere scripta aliena. Suet. in Calig. cap. 24. Transcurrere Campaniam. Vellius, Transcursum ad vitia. Cæl. lib. 1. de bel. civ. Transcurrentes, remos detergebant. ¶ Aliquando cursum conficio. άγριζω. Cic. de clar. Orat. Alexander & Cyrus, qui cursum suum transcurrerant. ¶ Aliquando excurrere, evagari. παρασκήνω, Autor ad Herenn. lib. 1. Nec sine delectu temere in rem dissimilem videatur transcurrisse. Plin. lib. 6. cap. 36. Quod si haec transcurrit expositio, fraudatam se protinus luxuria credat. ¶ Nonnunquam perstringere, cursim & breviter exequi. Quint. In narratione transcurram subtile nimium divisiones querundam.

Transcurso, ablativus, à Transcursum participatio, junctus cum hoc nomine Opus, Terent. Hecyr. In arcem transcurso opus est, id est, Transcurrere.

Transcursus, ipse transcurrendi actus. Senec. Quest. nat. lib. 6. cap. 3. Et stellæ per diem vitæ, subitōque transcursus ignium, multam post se lucem trahentium. Unde in transcursu aliiquid factum dicimus, pro obiter, & inter percurrentum. { η μεμερόθη, μεμερόπουλο. GAL. Course soudaine & legere. ITAL. Corso veloce o leggero. GERM. In einem furlauff. HISP. Corrida legera, obra de correr allendo. ANGL. A hastie running over. ¶ Plin. lib. 18. cap. 13. Quanquam prius dixisse conveniat de tapis: in transcursu eas attigere nostri, paulò diligentius Græci.

Transdo, is, veteres, dixerunt sonantiū, inquit Donatus, quod nos lenius tradere nunc dicimus. { μετανάστη, μεταδιδούμ. GAL. Donner, traduire. ITAL. Dare. GERM. Übergeben. HISP. Dar. ANGL. To give over to another. ¶ ut, Tralatum illi, nos contrà Translatum. Terent. in Prolog. Phorm. Retrahere à studio & transdere hominem in otium.

Transduco, is, Traduco, transfero. { η μεταφέρω. μεταφέρω. GAL. Mener outre, transporter. ITAL. Tradurre. GERM. Übersetzen. HISP. Traçassar guyando. ANGL. To lendo, bring or conveigh. ¶ Cic. 6. Veri. Ut coherere clientelam tam illustrem, tam splendida provinciæ, transducere ad te, &c. Cæl. 3. bell. civ. Transducere exercitum vado. Suet. in Cas. cap. 14. Transducere ad se homines. Juven. Satyr. 11.

— in qua se transducebat Ulysses

Ancipitem.

¶ Transducere arbores, pro transplantare, apud Col. lib. 3. c. 9. Transennæ, æ, cancelli lignei, ferrei, five viminei, qui fenestræ, aut etiam mercibus oppositi, visui pervij sunt. { η μεταβάση σε βαχά. ενεγκάτη. GAL. Treillis, grill, ou cage d'osier qu'on met au travers des fenestres, ou ce qu'on met devant quelque marchandise de peur qu'on ne la prenne, ou touche, soit verrière, ou autre chose. ITAL. Ferrato, rastello, trapella, acci. GERM. Ein gitter oder gitterfenster. HISP. Las verjas o rejas para apartar, finestra cerrada. ANGL. Lattices, windowes made roith ha res of timbber or yron, a casement, or loupe roindoro. ¶ Cic. lib. 1. de Orat. Nunc petas à Crasso, ut illam copiam ornamento suorum, quam constructam uno in loco quasi per transennam prætereunte strictim aspeximus, in lucem proferat. Quo in loco per transennam aspicere, proverbiali metaphora dixit Cicero, pro eo quod est, non proprius neque sigillatim, sed procul, obiter & summatim inspicere. Translatum à negotiatoribus, qui mercibus quas contrectari nolunt, cancellios objiciunt: quidam etiam vitrum pellucidum opponunt, ut prætereuntibus procul modò contemplari liceat, nec explicant eas, nisi licitatori idoneo. Nonius Marcellus, Transenna, non ut quidam putant, transitus, sed fenestra est. A quo dissentit Servius in lib. 5. Aenid. & transennam, funem extensem interpretatur. Salust. hist. lib. 1. Transenna demissum vistoriæ simulachrum cum machinato strepitu coronam capitii imponebat. Plutarch. in Servio de Metello dixit hoc, οἱ ἀρχαὶ τοῦ μηδεδύγονος. Vide Macrob. lib. 3. c. 7. ¶ Transenna etiam est transitus, quasi transenna, i. pervium spatum inter conclavia, cubicula, aut coenationes. Paulinus in epist. ad Severum, Hæc basilica, in basilica memorati Confessoris appetitur tribus arcibus paribus perlucente transenna, per quam vicissim sibi testa ac spatha basilicæ utriusque junguntur. Rursus, intra

verò ipsam transennam, qua breve illud, quod propinquas basilicas discludebat, intervallum continuatur. ¶ Transenna etiam (teste Isidor. Etym. lib. 19. cap. 1.) extensus funis, qui & trajectus dicitur, quod sit in trajectu fluviorum quæ pontones flumina trajiciunt. Marcellinus lib. 25. Tanquam è transenna simul emisi, spe citius ripas occupavere. ¶ Transenna etiam in instrumento est alicupum, eaque decipiuntur aves, ut turdi edaces, qui ubi tenuis retenditur (sic autem laqueus appellatur) ex ea dependent: vulgo vocatur una sauterelle. Plaut. Bacch. Nunc ab transenna hic turdus lumbricum petit: Pendebit hodie pulchrè ita intendi tenus. Rursus translato dixit in Rudente In ætate agenda hominum, plurimæ. Fiunt transennæ, ubi decipiuntur dolis, atque ædepol in eas plerunque esca imponitur: Quum si quis avidus pascit escam avariter, Decipitur, ut transenna sua avaritia.

Transeo, is, ivi, & transij, itum, Trajicio, transmitto, transgredior, transendo. { η μεταβάση, διαστάση, διαστάση. GAL. Passer outre, ou à travers. ITAL. Trapassare, passare, valicare. GERM. Hinüber gehn, fürgehñ. HISP. Passar, yr allende. ANGL. To passe over or beyond. ¶ Cicero. 1. de nat. deor. Quum Gracchus pomærium transire, auspicari est oblitus. Idem 3. de fin. Rectius dives quam Crassus, qui nisi eguisset, nunquam Euphratem nulla belli causa transire voluisse. ¶ Aliquando transire nihil aliud est, quam simplex, ire. Plaut. in Sticho, Deos salutabo modò, postea ad te continuò transeo. Idem in Milit. Philocomia dic, si hic est, domum ut transeat. Sic Brutus ad Cic. lib. 11. Transire in Apennum, dixit Cicero, pro Dejoraro. Transire in cubiculum. ¶ Accipitur aliquando Transire, pro leviter attingere. η μεταβάσης διάστασης. Cicero, pro Rosc. Amer. Sed in animo est leviter transire, ac tantummodo pertingere unamquamque rem. ¶ Transire silentio aliquid, est silere illud. Idem pro L. Sylla, At ne hoc quidem mihi videtur silentio transcedendum. Et sine ullo ablativo. Plin. lib. 2. c. 28. Ut publicos gentium furores transeam, id est, taceam, fileam. Transire quædam in legendis, est præterire, omittere. Idem Epist. 98. Transco enim Neronem: id est, fileo de Neroni: sive de Neroni nihil dico. Gell. cap. ult. lib. 20. & cap. 4. lib. 9. Volvere & transire volumina (id est, transcurrere.) Transiit dies, id est, præterit, elapsa est. Cicero, ad Attic. lib. 7. Legis dies transit. Sic Transiit mensis, apud Plaut. in Cure. sc. 3. a. 5. Decem minas dum solvit, omnis mensis, transit. Transeamus ad partitionem, apud Cicero. 2. de invent. hoc est, hisce reliquis, conferamus nos ad partitionem. Transire ad hostes, est ad illos deficere. Livius 4. bell. Maced. Si ad Romanos transire velint. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 4. Metuo ne ad hostes transeat. (metaphorice.) Transire ad vitam, est reviviscere. η μεταβάση. Senec. epist. 45. Multos transisse ad vitam dum vitæ instrumenta conquirunt. Transire in multos colores, est per intervalla modò in hunc modò in illum colorem mutari: quod & polypo, & chamæonti fertur accidere. Transire legem, est legem solvere, eique non parere. Transire lineas, est sese intra præscriptum terminum non continere. Cic. in Parad.

Transitus, a, um, Livius lib. 3. bell. Pun. Transito agmine, (id est, transgesso.)

Transitio, verbale, Transgressio, trajectio. { η μεταβάση. διάσταση, η μεταβάσης. GAL. Trajet, passage. ITAL. Eso passare. GERM. Übergang, fürgang. HISP. Obra de passar allende. ANGL. A passing over. ¶ Cic. lib. 9. Epistol. Qui spem sèpè transitionis præbuit. ¶ Ponitur aliquando pro defectione. η μεταβάση. Liv. 4. bell. Pun. Numidas, qui intra portas seu præsidia Carthaginensium essent, ad transitionem pellicerent. Idem lib. 1. decad. 1.

Transitus, ûs, alterum verbale, transitio, sive trajectio. { η μεταβάση. διάσταση διαπορθμόσιος. ¶ Plin. lib. 12. cap. 15. Petunt myrrham à Troglodytis Sabæi transitu maris. In transitu, id est, cursim percurrentio. η μεταβάσης, μεταδούσιος. Quint. lib. 6. cap. 3. Forum non simplex natura, nec in transitu tractanda. Idem cap. 11. lib. 2. in fine. Senec. cap. 6. de consol. ad Helv. In transitu sunt osmania. ¶ Transitus in musica & cantu Citharædorum.

Transitorius, a, um, apud Suet. in Neroni, cap. 13. Domum à Palatio Esquilias usque fecit, quam primò transitoriam, mox incendio absumptam, restitutamque, aureum nominavit. Fabius Piator, forum transitorum.

Transilis, e: ut, Transilis palmes: id est, reliquæ, alias transiliens. Plin. lib. 17. cap. 23. Traducem binum præcidere solebant. Oneratis enim vetustate melius donare tempus, ut transilem faciant, si largiatur crassitudo, alias utile toros futuri draconis pasci. Vide etiam infra post Transilio.

Transéro, is, Transplanto, hoc est, plantam de loco uno in alium transfero. { η μεταβάση. GAL. Transplanter. ITAL. Traplantare. GERM. Überhin pflanzen, an ein andern ort pflanzen. HISP. Transplantar arboles y otras plantas. ANGL. To tak plantes out of one place and sett in another. ¶ Stat. 2. Syl.

Vidi ego transertos alieno in corpore ramos

Alium ire suis.

Transfero, tuli, latum, de loco in locura transporto, traduco, resolvo. { η μεταβάση. μεταβάση, μεταποίηση. GAL. Transferer, transporter, translater. ITAL. Transportare. GERM. Überhinföber an ein ander ort trasgen/ versetzen. HISP. Llevar allende. ANGL. To carie out of one place into an other, to translate or transfer. ¶ Cicero. 5. Philipp. Ad se omnia ex hortis ornamenta transtulit. Cæl. 3. bell. civ. Cæsar paulò ultra cum locum castra transtulit. Cicero. de Orator. Alij à regendis civitatibus totos se ad cognitionem rerum transulerunt. Plaut. Amph. Ne posterius in me culpam transferas. Senec. cap. 16. de consol. ad Helv. In me hanc transtuleram, mihi ascriperam. (i. habebam pro mea.) Item Sueton. in Tiber. cap. 20. Transtulit illum Ravennam. (i. duci jussit) ¶ Transferri item dicuntur nomina, aut verba, quum à significatione propria propter aliquam similitudinem ad minus propriam transumuntur. { η μεταβάση. GAL. Traduire, translater, tourner. ITAL. Tradurre. GERM. Von der digenlichen deutung zu einer andern versetzen. HISP. Traßadar. ¶ Cicero. de Orator. Translata dico,

dico, quæ per similitudinem ad alia transferuntur. Et paulo ante, Quum verbum aliquod altius transfertur, & quasi alieno loco collocatur. Idem de opt. gen. dicendi, Sed Phalereus Demetrius, meo iudicio, præstat cæteris; cuius oratio, cum sedate, placideque loquitur, tum illustrat eam, quasi stellæ quædam, translata verba, atque immutata. Translata dico, ut sèpè jam, quæ per similitudinem ad aliam rem aut suavitatis, aut inopæ causâ transferuntur. Hæc Cœr. Quæ autem dicantur verba propria, quæque translata, quomodo transferantur, quæ sit vitiosa translatio, & cur reperta sit translatio, aperie tradit Quintil. lib. 1. Propria sunt, inquit, verba κέρα, quum id significant in quod denominata sunt: translata, quum aliud natura intellectum, aliud loco præbent. Usitatis tuius utimur: nova non sine periculo quodam fingimus. Idem lib. 8. Transfertur igitur nomen aut verbum ex loco, in quo proprium erat, in eum in quo aut proprium decet, aut translatum proprio melius est. Id facimus aut quia necesse est, aut quia significantius est, aut (ut dixi) decentius. Ubi nihil horum præstabit, quod transfertur, improprium. ¶ Transferre judicia, inquit Bud. est ab uno ordine ad alterum transfere, hoc est, à Senatu ad Equites. ¶ Transferre item, est interpretari, hoc est, ex lingua una in alteram convertere, traducere. μεταφέρειν, ισπλω ἔνειν. Quint. lib. 10. c. 5. Græcos autores transferentibuss verbis ut optimis licet. Idem lib. 7. cap. 5. At verbum translatum non invenio. Plin. lib. 18. c. 3. de Magone Peno rei rusticæ scriptore, Cui quidem tantum honorem Senatus noster habuit capta Carthagine, ut quum regulis Africæ bibliothecas donaret, unius ejus duodecimtriginta volumina censeret in linguam Latinam transferenda. ¶ Translati versus, (id est, exscripti.) Suet. in Neron. cap. 52. Venere in manus meas pugillares, libellique, cum quibusdam notissimis versibus ipsius chirographo scriptis: ut facile appareret non translatos, aut dictante aliquo exceptos: sed planè quasi à cogitante atque generante exaratos: Ita multa & deleta & inducta & superscripta inerant.

Tralatio, nis, quæ & Translatio, est nominis, verbive in minus propria significatione, augendæ, minuendæ rei gratiæ, usurpatio. Λατοφα. GAL. Transport, transportement. ITAL. Traslatione. GERM. Versetszung. HISP. Obra de trasladar. ANGL. A carrying out of one place, to another. { Cicer. lib. 6. Epist. Ut sit, quomodo Theophrasto placet, verecunda tralatio. Vide Gell. cap. 5. lib. 16.

Tralatiū, a, um, sive translatitius, aut translativus, quod aliunde est translatum. Λατοφα. GAL. Transporté & pris d'ailleurs, amené de nouveau. ITAL. Preso di altrove, non nuovo. GERM. Andewo her genommen. HISP. Cosa traediz a de otra parte. ANGL. That is brought frome an other place or mater. { ut, Vox tralatitia, quæ à propria significatione ad minus propriam, augendi, minuendæ gratiæ, est translata. Cic. lib. 8. Nostri enim hæc tralatitia. Idem 1. de Invent. Translatitia dicitur cōstitutio. Vetus codex habet translantiva. ¶ Itē translatitium edictum dicitur à Cicer. in Verrinus, quod non est novum, sed ex dictis aliorum prætorum assumptum & retentum: quemadmodum ferè edictum erat ex quo Proprætores in provinciis ius dicebant. Solebant enim maximam partem edictum urbanum retinere. Vide Asconium in Verr. & Gell. c. 18. lib. 3. Aliquando tamen translativum veteres, teste Bud. usurpatunt pro vulgari, quotidiano, & minimè exquisito. Plin. in Epist. Nec tuæ naturæ est, translativa hæc, & quasi publica officia à familiaribus amicis contra ipsorum commodum exigere. Ubi translativa officia interpretatur Bud. vulgaria, & ab omnibus passim usurpata, nedum ab iis qui exquisitè amicitiam colunt. Plin. minor lib. 7. cap. 5. Translativum esse ait in Ægypto, octavo mense patere, hoc est, usitatum, & minimè novum. Translatitias & breves postulationes certatim ingerere. Sueton. in Neron. cap. 7. Ibidem cap. 33. Translatitium funus, (id est, minimæ impensæ.) Gell. lib. 9. cap. 9. verba Hercle non translattia, sed cujusdam nativæ dulcedinis.

Translativæ, vel translatitiæ, adverbium, perfunctoriè remisæ, languide, negligenter. Λατοφα. GAL. En passant seulement. ITAL. Passando solamente, negligenter. GERM. Nur oben anhin / lieberlich. HISP. Passando solamente, negligenter y con descuido. ANGL. Negligentlie, slacklie and as it were by the waye. { Vpian. lib. 1. de pure patron. Patronorum querelas adversùs liberos Praesides audi, non & translativè exequi debent, Martianus, Prævaricatorem esse eum ostendimus, qui colludit cum reo, & translativè munere accusandi fungitur. Papinianus D. lib. 3. 6. iir. 1. l. 55. Sed nec illud translattitie omittendum est.

TRANSFIGO, is, xi, xum, Transfodio, seu transverbero, trajicio. { γράπτειν γύπη macháts. διελέγειν, διαπέρα. GAL. Percer tout autre. ITAL. Trapassare, transfodare. GERM. Durchstochen/durchheftten. HISP. Passando, trapassar. ANGL. To pearce trough. { Liv. lib. 1. ab Urbe, Stricto itaque gladio, simul verbis increpans, transfigit puellam. Plaut. Most. sc. 1. a. 2. Vbi sunt qui hastis corpus transfigi solent? Velleius, Gladio se transfixit. ¶ Dicimus autem transfigo pectus gladio, vel transfigo aliquem gladio per pectus. Liv. 2. ab Urbe, Ex his Qu. Fabium principem in consertos Veientes euntem, ferox viribus & armorum arte Tuscius, inter multas versantem hostium manus gladio per pectus transfigit.

Transfixus, a, um, particip. Trajectus. { γράπτειν medhukkár γύπη mincháts. διελέγειν. GAL. Percé tout autre. ITAL. Tutto pertusato oltra. GERM. Durchstochen HISP. Trapassada de un cabo à otro. ANGL. Pearced trough. { Virg. 1. Aeneid.

Illum expirantem transfigo pectore flammæ Turbine corripuit. Suet. in Ces. cap. 68. Transfixus femore, Velleius, Transfixum gladio se flammæ intulit. Idem, Transfixus uno iactu.

TRANSFIGRO, as, in aliam figuram verto. { μεταμορφίζειν, μεταμορφών. GAL. Transfigurer, muer en autre forme, changer de forme en autre. ITAL. Trasfigurare. GERM. Verstellen/ in ein andere gestalt verenden. HISP. Transfigurar. ANGL. To turne into an other forme and shape. { Plin. lib. 17. cap. 24. Transfigurantur amygdalæ ex dulcibus in amaras. Quintil. Animos judicium velut transfigurare in cum halitum, quem volumus. Suet. in Ner. cap. 28. Fuerum Sporum, exectis testi-

Calepini Pars I.

bus, etiam in muliebrem naturam transfigurare conatus est. Ibid. cap. 46. Asturconem posteriore corporis parte in simiæ speciem transfiguratum. Idem in Calig. cap. 22. Atque a de Castoris atque Pollicis transfigurare.

Transfigratio, ni, verbale, Transformatio. Συμμόρφωσις. GAL. Transformation, changement de forme en autre. ITAL. Transfiguratione, il cambiare da una forma all' altra. GERM. Verstellung. HISP. Transfiguracion. ANGL. A changing into an other shape. { Plin. lib. 7. cap. 55. Eadem enim vanitas in futurum etiam se propagat, & in mortis quoque tempore ipsi vitam menitit: alias immortalitatem animæ, alias transfigurationem, alias sensum inferis dando.

Transfluo, is, ere, xi, xum. { μεταρρέω, διαρρέω, παραρρέω. GAL. Couler outre, ou à travers quelque chose. ITAL. Collare oltre qualche cosa pertusata. GERM. Durchfließen. HISP. Correr lo liquido allende. ANGL. To runne out or over. { Plin. lib. 11. c. 38. Sanguinem multis non transfluere, transfoissis evenit. Diés transfluxete, Claudian. ad Probinum. Senec. cap. 23. de consol. ad Mare. Animi liberati, leviores ad originem suam revolant, & facilius quicquid est illud transfluent.

Transfodio, is, Perfodio, trajicio, transfigo. { διαγύρω, διαλάνειν, διαπέρα. GAL. Fissur & percet tout autre. ITAL. Trasfodere. GERM. Durchstechen/durchboren. HISP. Traspasar con lanza o puñal. ANGL. To digge or pearce through. { Ovid. 12. Metam.

— gemino transfigit vulnere pectus.

Valer. Flaccus Argon. lib. 6.

— cadit impiger una

Inguine transfoiso clari Taulantia alumnus.

Liv. 9. bell. Maced. Deinde fugienti, fidemque populi Romani atque eorum, qui aderant imploranti, latus transtodiſſe.

TRANSFORMO, as, in aliam formam muto. { μεταμορφών. GAL. Transformer. ITAL. Trasformare. GERM. Verstellen. HISP. Transformar en otra cosa. ANGL. To change into another forme or fashion. { Quintil. lib. 1. cap. 2. transformatur animo ad naturam eorum de quibus loquiuntur. Virg. 4. Georg.

Omnia transformat se se in miracula rerum.

Ovid. 3. Amor. Eleg. 11.

Inspiter aut in aves, aut se transformat in aurum.

Transformis, e, quod quamcumque formam recipit. { τανταλεύεσθαι, παρατάλειν, μεταμορφωθειν. GAL. Qui se transforme en plusieurs sortes. ITAL. Cosa che si trasforma. GERM. Das sich in mancherley gesetzte verändert. HISP. Cosa trasformada en otra. ANGL. That transformeth the selfe many roayes. { Ovid. 8. Metam.

Ast ubi habere suam transformia corpora sensits

Sapè pater dominis Troopeida tradit: ar illa

Nunc equa, nunc ales, modò bos, modò cervus abibat.

Idem lib. Fast.

Ille suam faciem transformis adulterat arte.

Transföro, as, are. { επανακάθ. διατέξιν, διαπέρα. GAL. Treñer & percer outre. ITAL. Fora e oltra. GERM. Durchhinen/durchsichthen. HISP. Horadar hasta la otra parte. ANGL. To bore a hole through. { Senec. 2. de benef. Gladius idem & stringit & transforat.

TRANSFETO, as, Fretum trajicio. { τρέψειν habere. διαπέρα. GAL. Passer la mer, passer un bras de mer. ITAL. Tragettare, passare il mare. GERM. Über meer fahren. HISP. Navigar allende la mar. ANGL. To passe over the sea. { Plin. in Paneg. Remisque transfretare obstantia freta. Eo usus est verbo Suet. in Ces. c. 34. Gell. c. 26. lib. 10.

Transfratio, nis, transgressus, five transgressio. { ἀλαγός, παδος. ANGL. A passing over the sea. { Gell. lib. 10. cap. 16. Propterea negant apud scriptorem idoneum, aut navium transgessum reperiiri posse, aut pro transfretatione transgessum.

TRANSFUGIO, is, Ad hostes deficio, perfugio, profugio. { ὑπερβαίνειν, αφίγνην. GAL. S'enfuir outre. ITAL. Transfugire. GERM. Über hin fliehen/feldflüchtig werden. HISP. Huyr à la partie de los enemigos. ANGL. To flee frome place, to place, or over. { Liv. lib. 2. Magna clientium comitatus manu transfugit. Cic. pro Quint. Fatetur se non bellè dicere, non ad voluntatem loqui posse, non ab afflita amicitia transfugere, atque ad florentem aliam devolare.

Transfugā, æ, qui transfigit, & ad hostes defecit, perfuga. { ὑπερβαίνειν, αφίγνην. GAL. Qui s'ensuit aux ennemis & tient leur parti, un deserteur. ITAL. Fuggitivo. GERM. Ein feldflüchtiger/der hinfliebt zum feind fällt. HISP. Tornadizo à otra ley o gente. ANGL. That maketh defection and fleeth to the ennemis. { Liv. lib. 2. ab Urbe, Deinde metuens ne si Consulum injussu, & ignaris omnibus iret, comprehensus fortè à custodibus Romanis retraheretur ut transfuga, fortuna tum urbis crimen affirmante, Senatum adit. Nec solum (ut Paulus de captiv. l. postliminium, inquit) Transfuga accipiendus est, qui ad hostes, aut à bello transfugit, sed & qui per induciam tempus ad eos, cum quibus nulla amicitia est, fide suspecta transfugit, Quid inter transfugam & perfugam intersit, vide supra in dictione Perfuga.

Transfugium, ij. Defectio ad hostes. { αὐτομολία, αὐτοστοι. GAL. Fuite vers les ennemis. ITAL. Quando uno ricorre à nimici. GERM. Absall/entsichung zum feind. HISP. Aquella huyda à los contrarios. ANGL. A rovelthing to the enemis. { Plinius de viris illustr. Gabios pet Sextum filium, simulato transfugio, in potestatem redigit. Tacit. lib. 18. Nihil eorum Vitellianos fallebat crebris, ut in civili bello, transfugiis.

Transfumo, as, Fumi modo transco. { διελέγειν. GAL. Fumer oultre. ITAL. Fumare olira. GERM. Durchrauchen/durchdampfen. HISP. Humear allende. ANGL. To passe over lik smok. { Stat. 6. Thebaid.

Claustraque compressa transfumus anhelitus ira.

TRANSFUNDO, is, De vase in vas fundo. { γράψειν jatsák, paraçin. GAL. Verser d'un vaisseau en autre, transvaser. ITAL. Vuotare di vaso in vaso. GERM. Von einem geschirr in das andere gießen. HISP. Derramar de vaso en vaso. ANGL. To pourre one of one vessel into another. { Col. lib. 12. c. 12. Deinde quum sapientia cā in alia vasa transfuderunt. transfundere dolorem suum in audentes. Quint. ¶ Suas laudes transfundere ad alterum, per translationem. Cic. Dolabell. 6. lib. 9. Libentiūs

AAA 4

omnes

omnes meas, si modò sint aliquæ meæ laudes, ad te trasfudetim. Idem 1. Philipp. Omne se amorem abjecisse illinc, atque in hanc transfuuisse.

Trānsfūsio, nis, verbale. Actus transfundendi. § **תְּרַפֵּס** mūscib. **प्राप्तिकृति**. GAL. Versement de vassau en autre, transfusion. ITAL. Vōtamento di vāso in vāso. GERM. Das vberheitn schütten von einem in das ander. HISp. Obra de derramar de vaso en vaso. ANGL. A poring frome one vessell into another. § Plin lib. 34. cap. 18. Lavatur in linteis raris, in aqua coelesti, separatumque terrenum transfu-
sione, cibratūmque tetitur.

TRĀNSGRĒD̄IōR, eris, Transeo, transmigro, & propriè de peditibus dicitur. § **πάντα κατέβατε**, **πατέσθωτος**. GAL. Passer outre. ITAL. Trasgredire. GER. Übergehn/ übertritten. HISp. Passar o caminar allende. ANGL. To passe over or beyond. § Liv. 2. ab Urbe, Inde in Latinam viam transversis tramitibus transgressus, Cicer. de divinis. Qui cum tabernaculum vitio cepisset imprudens, quod inauspicio pomerium transgressus esset, comitia consulibus rogandis ha-
buit. ¶ Aliquando tamen generalius accipitur, ut etiam transgre-
di dicantur qui equo aut navi præterehuntur: quod & Nonius an-
notavit citans locum Salustij ex lib. 1. Histor. Nactus noctem ob-
scuram, æstu secundo, transgressus omnes recipit montem præ-
ptum à Lusitanis. Transgredi & Transgressus, us, de trajectione maris. Gell. cap. 26. lib. 10. Suet. in Cas. cap. 35. In Macedoniam transgressus. Idem in Aug. cap. 97. Transgredita Aquila (de volatu.) Velleus, Transgressus ad deos: (de Augusto mortuo.) ¶ Ponitur aliquando pro superare. § **תְּרַבֵּחַ** halah. **वाप्तेश्वर**, **वाप्तेश्वर**. Plin. lib. 7. cap. 25. Idem signis collatis quinquagies dimicavit, solus M. Marcellum transgressus qui undequadrages dimicaverat.

Trānsgrēsio, nis, Ipse transgredieendi actus, transitus. § **רָכַב** ma-
h bar. **διάβασις**, **παραβασίς**. GAL. Outre passe, passage, transgression. ITAL. Eso passare oltre. GERM. Der gang hinüber/ übertrættung. HISp. Obra de passar o caminar allende. ANGL. A going beyond. § Cicer. in Pisonem, Cujus ego imperio non Alpium vallum contra ascensum transgressionemque Gallorum, &c. id est, transitum. ¶ Apud Rethores transgredio dicitur, quum ab ea sententia, quam proposuimus; convertimus sermonem ad aliquam personam, aut rem, aut fortunam, & tanquam personam appellamus: vel quum ad id quod demonstrare instituimus, ab alia re actionem nostram & orationem revocamus. Exempla pete ex Rufino & Rustilio Lupo.

Trānsgrēsüs, us, Transgressio. **διάβασις**, **प्रवाप्तिकृति** Gell. lib. 10. cap. 26. Asinio Pollioni C. Salustius iniquè dignus nota visus est, quod pri-
mo historiatum, maris transitum transmissumque navibus factum, transgressum appellat. Recte vero, sed translata. Tacit. lib. 6. Auspi-
cium prosperi transgressus.

Transjacio, is eci, actum, ere. Solinus cap. 65. Indorum nemora in tam proceram sublimantur excelsum, ut transjaci ne sagittis quidem possiat. Unde Transjectio, verbale: de quo paulo post. TRĀNSIGO, is, egi, actum, Perago, perficio. § **מִלְחָמָה** hischlim. **अग्नीश्वर**, **अग्निदीप**. GAL. Passer outre, achieve & parfaire, chevir, transfiger. ITAL. Spedire, finire, transpassare. GERM. Rüstrichten / ver-
richten. HISp. Passar allende, cumplir o acabar. ANGL. To passe over, to finish or end. § Cic. 4. Philippica, Quidnam homines putarent, si tum occisus esset quum tu illum gladio stricto es insecurus? nego-
tiūmque transgredisse, nisi illi subter scalas sese abdidissent. Idem 5. Verrina, Prima actio à nobis octo diebus transacta est. ¶ Transfigere vitam dicimus pro peragere, **διάγετε**. Salust. in Proæmio Catilin. Sed multi mortales dediti ventri atque somno, indocti incolique vitam sicuti peregrinantes transfigerunt. Sueton. in Tib. cap. 7. § in Aug. cap. 99. Transfigere ætatem. Idem in Aug. cap. 40. Transacta potestate. (i. finito magistratu.) Idem in Neron. cap. 41. ¶ Accipitur aliquando transfigere pro eo quod est, controversiam decidere & ne-
gotium dirimere, pactionem facere. § **राजा** ghazár. **अग्नीश्वर**. GAL. Tansiger, accorder. ITAL. Accordare qualche differentia. GERM. Ein gespann zu end bringen / überkommen. HISp. Concertarse los pleyentes. ANGL. To agree or decide a controversy. § Liv. lib. 9. ab Urb. Transfigere cum aliquo certamen. Cic. in Verr. actione 1. Transfigere expedire, absolvere. Ascon. ibid. Plaut. Amphit. Nec hanc inchoatam transfigam comediam. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Hanc fabulam dum trā-
figam. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Hic omne transactum reddet. Suet. in Gall. e. 19. Transactum negotium (de tumultu sedato,) &c. Cic. pro Roscio, Qui pro sociis tranfigit, satidat neminem postea eorum peritum. Idem in Verrem, orat. 3. Quod erat vis H-s quadringentorum milliū, transfigunt H-s ducentis millibus. ¶ Aliquando accipitur pro con-
venire, & negotium contrabere. l. veluti, D. de pac. Conventionis verbum generale est ad omnia pertinens de quibus negotijs contra-
hendi transfigendique causā consentiunt. Hinc illud Ciceronis pro Cluentio, Manlius rem cum Oppianico transfigit, pecuniam ab eo ac-
cipit. ¶ Transfigere se ferro, pro tracicere. Suet. in Tiber. cap. 45.

Trānsāctūs, participium, Præteritus. § **תְּרַשְׁעָד** nahash. **प्राप्तिकृति**. GAL. Passé, achieve & parfait, transfigé. ITAL. Passato, fornito, perfetto. GERM. Das hinüber ist / verricht. HISp. Lo que es passado y acabado. ANGL. Bygone, done or ended. § Autor ad Herennium lib. 1. Insequent tempore spectabitur nunquid re transacta relictum sit, quod indicet aut factum maleficium, aut à quo sit factum. ¶ Ali-
quando idem quod peractus, sive perfectus, **अग्नीश्वर**, Tent. Andr. Ego jam transacta re convertam me domum cum opsonio. Facta, transacta omnia, proverbiale est, inquit Donatus in Andr. Teren. quo utimur quum volumus significare nihil diligentia esse prætermisum, nihilque reliquum esse ad agendum. Verba Terentij sunt hæc, *Contempnus, spretus, facta, transacta omnia*.

Trānsāctōr, is, cuius ministerio ad rei alicuius transactionem ur-
mur. § **वायुवित्त**. GAL. Faiseur d'accords & apointemens, entremer-
teur, arbitre. ITAL. Chi fa accordi. GERM. Ein vnderhändler der ein gespann hilft zu end bringen. HISp. El que haze acuerdos. ANGL. He that dispatcheth a mater & bringeth is to a poyn. § Cic. 4. Verr. Quid est (id est, ex priore actione didicistis) rerum omnium transactor
& minister.

Trānsjectio, nis, quæ trajectio, transpositio: ut, Transjectio verborum. § **वायुवित्त**. GAL. Iettente, outre & par dessus, transversement. ITAL. Tragetto, passamento. GERM. Verserzung. HISp. Obra de passa allende. ANGL. A passing or carrying over. § Autor ad Herennium lib. 4. Hujusmodi transjectio quæ rem non reddit obscuram, multum pro-
derit ad continuations. ¶ Ad eundem etiam modum legitur trans-
jectus apud Cicer. de Universitate, Jam vero (inquit) terram altri-
cem nostram, quæ transjecto axe sustinetur, diei noctisque effecti-
cem. § **अग्नीश्वर**, **अग्नीश्वर**. GAL. Traversé ouvre, peré outre. ITAL. Passato, peritus a tutto oltra. GERM. Hinburch gestossen. HISp. Passado y horadado allende. ANGL. Passed over, boed thorough. §

TRĀNSILIO, is, Ult̄a salio: à trans, & salio, abjecta postremā prepositio-
nis litterā. § **πόδης πάσαχ γέρρης** kippets int'zumouay, uæt'ndauw. GAL.
Sauter outre, saillir par dessus. ITAL. Saltar oltra. GERM. Oberhin-
springen. HISp. Saltar allende otra cosa. ANGL. To leap over or beyon-
de. § Colum. lib. 6. cap. 26. Si fossam sine cunctatione transfilit. Pre-
teritum, transfilivit. Sueton. in Cas. cap. 68. Transfilivit in navem
Acilius, &c. ¶ Per translationem accipitur pro silentio præterire &
omittere. **मुग्नात्वैर्**. Cic. 3. de finib. Quum autem ad summum
bonum volunt pervenire, transfilunt omnia. Idem 4. Philipp. Sed
ne rem unam pulcherrimam transfilat oratio, &c. Idem 3. Officiorum,
Ingenij specimen quoddam est, transfilire ante pedes posita, & alia
longè reperita sumere.

Transiliis, palmes, qui inter traduces alios transfilit. § **उत्तेजित्वा वृक्षम्**. GAL. Sermens plus haut que les autres. ITAL. Sarmento più alto che gli altri. GERM. Ein gert so fär die andern hinüber ratcht. HISp. Sarmento mas alto que los otros. ANGL. A vyne branche higher then the others. § Plin. lib. 17. cap. 23. Traducem bimum præcidere solebant. Oneratis enim vertutate melius donare tempus.

Trānsjungo, is, lugalius loca muto. § **प्राणेतृयुपु**. GAL. Transmuer. ITAL. Transmutare. GERM. Veränderter weiß entiochen. HISp. Tra-
mudar. ANGL. To change places of things coupled or yoked together. § Vlp. in Ladiles, de adil. editio, Si mula talis sit ut transjungi non pos-
sit, &c. Transjungere (inquit Budæus) est in quadriga locum veter-
tinis mutare: ut mulam temonatiam facere, quæ præcedere solita-
sit: vel dextram facere, quæ sinistra esse solebat.

Trānslabör, eris, Labendo transeo. § **διολιθίω**, **प्रोलिथिं**. GAL. Cou-
ler & glisser outre. ITAL. Passare strucciolando. GERM. Oberhin-
fallen oder faren. HISp. Passar deslizándose. ANGL. To slide or slipp-
over. § Claud. in Eutrop.

— rapit cœli per inania cursum
Divisa potens, unoque Padum translapsa volat, —
Castra sui rectoris adit.

Trānslatiū, Trānslatiū, vide Transfero.

Trānslego, is, Perlego, sive legendo transcurro. § **अग्नीश्वर**. GAL. Lire tout, lire jusques à la fin, lire couramment. ITAL. Trascorrere leggen-
do. GERM. Durchlesen. HISp. Trascorrer leyendo. ANGL. To reade over or through. § Plaut. in Asin. Age quæso mi hercle translege.

TRĀSLÜCHO, es, Pellucco. § **अग्नीश्वर**. GAL. Luire à travers. ITAL. Tra-
lucere. GERM. Durchscheinen. HISp. Trasluzir. ANGL. To shyne
through. § Ovid. lib. 4. Marat.

In liquidis transfluet aquis.

Plin. lib. 37. cap. 12. Quibus modis ex crystallo tingantur smaragdi
aliaeque translucentes.

Trānslūcidūs, Pellucidus, quod visui per medium sui transitum pre-
bet. § **अग्नीश्वर**. GAL. Qui luit à outre en outre, diaphane. ITAL. Lu-
cidio, chiaro. GERM. Durchscheinend. HISp. Luxido, lo que trasluze.
ANGL. That shyneth through. § Plin. lib. 36. cap. 8. Probant quād
maximè mellei coloris, in vertice maculosi, atque non translucidi.
Quintil. Translucida & versicolor elocutio.

Trānsmārinūs, quod trans mare est, vel inde petritum. § **वायुवित्त**.
GAL. D'outremer, ou qu'on apporte de pays de de là la mer. ITAL. Di-
la del mare. GERM. Jenseit dem meerhär. HISp. Cosa de allende la
mar. ANGL. That is beyond the sea, or broug frome thence. § Plaut.
in Mostell. sc. Habeo. Ego transmarinus hospes sum Diapontinus. Ci-
cer. 7. Verrina. Nec accersere res transmarinas ex iis locis, &c. Idem
11. Philippica Non ut ex acie auxilium haberemus, sed ut ipsa acies
subsidiūm haberet etiam transmarinum.

Trānsmēo, as, are. Transeo. § **राजा** habár. **प्राप्तिकृति**. GAL. Passer outre. ITAL. Traspassare. GERM. Durchgehen. HISp. Passar Allende de lu-
gar. ANGL. To go beyond or over. § Plin. lib. 30. cap. 11. Præcipueque
febrium medicina placitis eorum renuntiat. Namque in duodecim
signa digessere eam sole transmeante. Idem lib. 10. cap. 29. Ad quem
Ciconia transmeant.

Trānsmigro, as, Domicilium habitationemque commuto. § **त्रिलङ्घन** ghazár.
GAL. Changer de logis & de demeure, aller demeurer hors du pays. ITAL. Andare ad habitare, accambiare allegiamento. GERM.
In ein ander haus ziehen/ die herberg verendern. HISp. Mudar casa al-
lende. ANGL. To chance a dwelling place. § Liv. lib. 5. ab urbe, Hanc
eandem rem actam esse, ut Veios transmigraremus. Sueton. in Ti-
ber. cap. 15. Romam reversus deducto in forum filio Druso, statim è
Carinis, ac Pompeiana domo Esquilias in hortos Meccanianos
transmigravit, totumque se in quietem contulit.

TRĀSMITTO, is, Transitum præbeo. § **राजा** habár. **प्राप्तिकृति**. GAL. Trans-
mettre, transporter, mettre outre, passer outre. ITAL. Trasporre per
mezzo. GERM. Durchhin lassen. HISp. Embiar o meter allende. ANGL.
To passe or conveye over. § Plin. lib. 18. cap. 11. Item cribratia quæ
simili modo in tertio roransit cribro angustissimo & tantum arenas
transmittente. Plin. lib. 9. cap. 22. Lacus est Italix Benacus in Vero-
nenus agro, Mincium amnum transmittens, hoc est, per medium sui
emittens, vel transitum præbens. ¶ Aliquando idem est quod traji-
cere & traducere. **वायुवित्त**. Plin. Epist. 17. 3. Ad quæ no-
scenda iter ingressi transmittere mare solemus. Cicer. lib. 2. de na-
tur. deor. Crues quum loca calidiora perentes, maria transmis-
sunt, trianguli efficiere fomam. Suet. in Julio Casar., A Brundusio
Dyrrachium inter oppositas classes hyeme transmisit. Plaut. Mi-
lit. sc. 1. a. 2. Per eorum, per viscera, pérque os elephanto brachium
transmit

transmitteres, (id est, transadigeres, &c.) ¶ Pro transite, sive transfugere. *Velleius*, Maximo & præcipiti periculo transmisit ad Cæsarem Domitius (id est, transiit, transfugit.) ¶ Transmittere commatum. *Suet.* in *Tiber.* cap. 18. *GAL.* Faire passer les munitions de vivres ¶ Pro prætermittere, sive non meminisse. *GAL.* Laisser passer sans faire semblant de rien, dissimuler. *Suet.* in *Cæs.* cap. 10. Quæ verò ipse patet ut incredibili dissimulatione transmittens. *Idem* in *Claud.* c. 11. Non transmisit eum in honoretum. Transmittere campos, est celeriter percutere. *Virg.* lib. 4. *Aeneid.*

— alia de parte patentes

Transmittunt campos.

Transmittere aliquem, est cum cum festinatione mittere. *Plaut.* in *Epid.* Continuò te orabit ultrò, ut illam transmittas sibi. Transmittere rectum lapide, est lapidem ultra rectum conjicere. Transmittere bellum vel onus aliqui, est dare provinciam belli administrandi. ¶ Transmittere in formas coastam materiam dixit *Col.* lib. 7. cap. 8. pro formare, &c. in formas redigere. Transmittere mens, transfigere, *dissimilare*. ¶ Transmittere tempus, ducere, consumere. transmittere discrimen, evadere. Transmittere hereditatem fratri, i. transferre. Transmittere literas papyrus dicitur quæ bibula est. *Plin.* lib. 13. cap. 12. Ad hoc transmittens literas litoræ metum affectebat adversis, & aliás indecoro visu per translucida.

Transmissus, us, pro trajectu, sive pro trajiciendi spatio. { *תְּבוֹתָה* mahabar. *הַדְּרָגָה* diastole, diastasis. *GAL.* Transportement, trajet, passement outre. *ITAL.* Passamento oltra. *GERM.* Durchhin lassung. *HISP.* Passamiento allende. *ANGL.* A passing over. } *Cæs.* lib. 5. bell. *Gall.* Pari spatio transmissus, atque est à Gallia in Britanniam. *Gell.* cap. 26. lib. 10. Salustius iniquè dignus nota visus est, quod in primo Historiarum maris transitum transmissumque navibus factum, transgressum appellavit.

Transmissio, nis, Trajectio. { *תְּבוֹתָה* mahabar. *הַדְּרָגָה* diastole. *GAL.* Transport, passement outre. *ITAL.* Passamento oltra. *GERM.* Durchhin lassung. *HISP.* Passamiento allende. *ANGL.* A passing over. } *Cicer.* ad *Attic.* lib. 4. O navigationem amandam, quam me hercule ego valde timebam, recordans superioris tuæ transmissionis. *Idem* 1. *Philippica*, Calendis Sextilibus veni Syracusas, quod ab urbe ea transmissio in Græciam laudabatur.

Transmontanus, qui ultra montes est, vel inde venit. { *תְּבוֹתָה* GAL. De delà les mons. *ITAL.* Chi sta di là da monti. *GERM.* Jenseit dem gebirg. *HISP.* Cosa de allende los montes. *ANGL.* That is beyond the montanes. } *Liv.* 9. bell. *Macad.* Tum transmontanos adortus, quos non adierat. *C. Flaminius*, omnes *Emilius* subegit.

Transmovere, es, de loco in alium locum moveo. { *μετανομάσω*. *GAL.* Remuer, transporter d'un lieu en autre. *ITAL.* Rimovere da un luogo all' altro. *GERM.* Verücken. *HISP.* Remover de lugar à otro. *ANGL.* To put or move out of one place to another. } *Terent.* in *Eunuch.* Labore alieno magnam partam gloriam Verbis sœpè in se transmoveret, qui habet salem, Qui in te est.

Transmotus, a, um, participium. { *μετακτύω*. *GAL.* Remué d'un lieu en autre. *ITAL.* Rimesso da un luogo all' altro. *GERM.* Verückt. *HISP.* Removido de lugar à otro. *ANGL.* Moved frome one place to another. } *Tacit.* lib. 13. Quippe Syria transmota legiones.

Transmuto, as, Muto, commuto. { *תְּבוֹתָה* hemir *חַלֵּבֶת* hecheliph. *מְלָאָתָה*. *GAL.* Transmuer, changer. *ITAL.* Transmutare. *GERM.* Verändern. *HISP.* Mudar allende. *ANG.* To change froma one to another. } *Lucret.* lib. 2.

Summa arque ima locans, transmutans dextera lauis.

' *Horat.* 3. *Carm.* Ode 29.
Fortuna favo lata negotio, &
Ludum insolentem ludere pertinax,
Transmutat incertos honores,
Nunc mihi, nunc alijs benigna.

Transnato, as, Ultrà nato, natando transeo. { *דְּרָגָה*. *GAL.* Nager outre. *ITAL.* Natare oltra. *GERM.* Über hin schroimmen. *HISP.* Passar nadando à otro cabo. *ANGL.* To swymme over. } *Liv.* 1. bell. *Pun.* Ipsi certis superpositis incubantes, flumen translatavere. *Plin.* lib. 6. c. 27. Unum genus ei piscium est, idque transcurrentis non miscetur alveo, sicut nec è Tigri pisces in lacum transnatant. *Senec.* Epist. 45. Transnatassem fretum, non modò trajecissem.

Transno, as, Idem cum superiori. *Cicer.* in *somn.* *Seip.* Vel illum Gangem transnate. *Horat.* lib. 2. *Serm.* *Satyr.* 1.

ter undi

Transnanto Tiberim, somno quibus est opus alto. { *תְּבוֹתָה* GAL. Nombrer ossere & par dessus. *ITAL.* An noverare davantage. *GERM.* Darüber gehlen. *HISP.* Contar allende. *ANGL.* To compt over. } *Autor* ad *Herennium* lib. 4. Puet qui jam bene hominis naturam novit, Tu illo plures mittas oportet, inquit, si hodie vis transnumerari.

Transpädanüs, Trans Padum habitans. { *תְּבוֹתָה* GAL. Qui est outre, ou par de là le Pau. *ITAL.* Di là dal Po. *GERM.* Das jenseit dem flus. po ist. *HISP.* Allendo el Po. } *Cicer.* ad *Cass.* lib. 12. Tuos clientes Transpadanos etiam mitificè conjunctos cum causa habemus.

Transpiclio, is, per cancelllos, aut per corporis pellucidum aspicio. { *דְּרָגָה*, *דְּרָאָבָתָה*. *GAL.* Voir à travers quelque chose. *ITAL.* Guardar oltre. *GERM.* Durch hin schen. *HISP.* Mirar allende. *ANGL.* To look through. } Lastant de opifice. Per eas igitur membranas sensus ille, qui dicitur mens ea quæ sunt foris, transpicit. *Lucret.* lib. 4.

Quod genus illa foris qua verè transpiuntur.

Transpectus, us. { *תְּבוֹתָה*, *דְּרָאָבָתָה*, *מִרְאָה*. *GAL.* Venire à travers. *ITAL.* Veduta oltra, di traverso. *GERM.* Ein durchsicht. *HISP.* Mirada

allende. *ANGL.* A looking trough. } *Lucr.* lib. 4.

Ianua quum per se transponit, præberet apertum.

Transponis, de uno loco in alium transfeto. { *פְּרָאָבָתָה*. *GAL.* Transporter, mettre d'un lieu en autre. *ITAL.* Trasportare. *GERM.* Versetzen. *HISP.* Trajponer. } *Gell.* lib. 12. cap. 1. Arborem in locum alium transpositam.

Transporto, as, de loco in locum porto, traduco, transmitto. { *כְּבָאָה* hebbi. *דְּרָגָה*. *GAL.* Transporter. *HISP.* Transportare. *GERM.* Über hin tragen von einem ort and das ander tragen. *HISP.* Llevar allende. *ANG.* To carie frome one place to an other. } *Cic.* ad *Attic.* lib. 14. Quid eas, quas Annus transportavit? ¶ Transportare copias, vel exercitum, est navibus trajicere. *Liv.* 6. bell. *Pun.* Eum exercitum Puteolis in naves impositum Nero in Hispaniam transportavit. ¶ Transportare, pro transmittere. *Virg.* 6. *Aeneid.*

Nec ripas datur horrendas, nec rauca fluente.

Trasportare prius, quam sedibus offa querunt.

Transportare, pro Deportare in exilium. *Senec.* lib. 1. de *Clementi*. Quas civitates funditus excindi, quas transportari, quibus cripi libertatem, quibus dari operebat mea jurisdiction est. *Suet.* in *Ang.* cap. 65. Agrippam nihil tractabiliorem, immo in dies amentiorum in insulam transportavit.

Transportatio, nis, *Senec.* de consol. ad *Helviam matrem* cap. 6. Omnes autem istæ populorum transportationes, quid aliud quam publica exilia sunt?

Transquicetus, adjct. { *תְּבוֹתָה* schaannan. *וְעַיְן* yaelwod, *וְעַיְלָה* yaelwod. *GAL.* Plusque tranquille, fort paisible & à recou. *ITAL.* Molto quieto & tranquillo. *GERM.* Samt ruwig. *HISP.* Muy sosiego y quedo. *ANG.* Very quiet. } id est, Valde quietus, Plant. in *Merc.* Egò istum in transquieto tuto sistam, ne time.

Transrhēnānūs, qui trans Rhenum est, vel inde venit. { *וְעַיְן* GAL. Qui est par delà le Rhein. *ITAL.* Dila dal Reno. *GERM.* Der jenseit dem Rhein wohnt. *HISP.* Allende del Reno. *ANGL.* That is beyond Rhene. } *Cæsar* 5. bell. *Gall.* Getmanos Transrhēnānos solicitate dicebantur. Transrhēnāni hostes, apud *Plin.* lib. 9. c. 1.

Transsilvania, Dacie Ripensis pars mediterranea.

Transstibēnūs, a, um, Trans Tiberim incolens. { *וְעַיְלָה* GAL. De delà le Tibre. *ITAL.* Dila dal Tevere. *GERM.* Jenseit der Tiber wohnend. *HISP.* Allende el Tevero. *ANG.* That droelich beyonds Tiber. } *Mart.* lib. 1.

Urbanus tibi Cacili videris:

Non es, crede mihi: quid ergo? verna es,

Hoc quod Transstibēnus ambulator,

Qui pallentia sulphurata fraxis

Permutat vitreis.

Idem,

Et detracta canis transstibērina cutis.

Urbis regio transstibērina quasi peregrina censetur, & extra agrum Romanorum. In ea viles, ut ludæ habitabant, viliaque ac sordida ministeria ibi exercabantur. Iavensal.

Nec te fastidia mucus

Vilius subeant ableganda Tiberini Ultra.

Et quod apud Gellium, Tertiis autem hundinis capite ptenas dabant: aut trans Tiberim peregrè venum ibant, Græcis est πλάτη, in οἰνοχοῇ quod erat hac conditione vendere, ut extra fines mancipium educeretur.

Transinet. *Plaut.* Milit. si. 5. a. 2. Nimis boat, quod commatus transinet jam parietem (id est, transversum tenet.) Et propriè tigna dicuntur transinet duos parietes disjunctos, ut rectè notat Simeon Bolius: & post eum Dionys. Lambin.

Transstrā, orum, gener. neut. num. plural. Remigum sedilia in navibus. { *תְּבוֹתָה* GAL. Les bances où sont assis ceux qui tirent à l'aviron. *ITAL.* Banchi per vogar. *GERM.* Die rudelbänk auss welchen die zehn chnecht sizen. *HISP.* Bancos y assientos en la galera à barca. *ANG.* Seats to horeeon rovers do sitt. } *Virg.* 5. *Aeneid.*

furit immisso Vulcanus habenu

Transstra per & remos, & pitas abierte puppes.

Idem 4. *Aeneid.*

Principes vigilare viri, & conside transstris.

Ovid. 14. *Metam.*

& incurva sumabant transstra carine.

Cæsar 3. bell. *Gall.* Transtra ex pedalibus in altitudinem confixa clavis ferreis, digitis pollicis crassitudine. Hæc etiam luga dicti solent. *Virg.* 6. *Aeneid.*

Inde alias animai, qua per juga longa sedebant,

Deturbat, lavatique foros.

¶ Transtra item tigna dicuntur, quæ transversa à patiete in paties tem porriguntur. *Vitruv.* lib. 4. cap. 2. Trabes etiam supra columnas, & parastatas & antæ ponuntur, in contignationibus tigna, & axes sub rectis, si majora spatia sunt, & transtra, & capreoli: si commoda, columnæ & canterij.

Transstrarius, ad transstrum spectans. *Calcag.*

Transvēho, is, ex uno loco in alium vicho, sive id navi fiat, sive platistro, aut etiam jumentis. { *תְּבוֹתָה* hebetir drangul. *GAL.* Transporter outre, charier ouvre. *ITAL.* Menar oltra. *GERM.* Über hin führen. *HISP.* Llevar allende. *ANG.* To carie frome one place to another, or over. } *Sallustius* in *Iugurtha*. Ex eo numero Mædi, & Persæ: & Armenij cum navibus in Africam transvecti, proximos nostro mari locos occupavere. Et *Suet.* in *Cæs.* cap. 58. In Britanniam transvectit. ¶ In transvecto equitem detrahere, pro dum transvehitur. *Sueton.* in *August.* c. 38. ¶ Tempus transvectum. *Tacit.* lib. 18. Abiit jam, & transvectum est tempus, quo posses videri concepisse.

Transvectio, nis, verbale. Transportatio, trajectio. { *תְּבוֹתָה* mahabar. drangul. *GAL.* Transportement, charriement outre. *ITAL.* Esso condurrà oltra. *GERM.* Überführung. *HISP.* Llevamiento allende. *ANG.* A carrying ouer. } *Cic.* 1. *Tusc.* Dic queso, num te illa terrent, triceps apud inferos Cerberus, Cocyti fremicus, transvectio Acherontis, mentis summam aquam attingens, sibi enectus Tantalus? ¶ Transvectio

AA 5.

item dicebatur equitum recensio, qua ante conspectum Censorum vel principis equites prætervehabantur. Liv. lib. 9. ab Urbe, Idem Fabius instituit, ut equites Idibus Quintilibus transveharentur. Tranq. in Aug. cap. 3. Equitum turmas frequenter recognovit: post longam intercedinem reducto more transvectionis. Sed neque quempiam detrahi in prætervehendo in accusatore passus est, quod ante fieri solebat.

Transverbērō, as, Transfigo, trajicio. ἔρκεν δικέρ γνῶ μαχάτς. διλυνόν, διπτεῖν. GAL. Transpercere de coups. ITAL. Trapassare. GER. Durch-hin treiben, durchstechen. HISP. Traßfassar como con lanza à espada. ANG. To strike through. Cic. Mario, sed quæ potest esse homini politico delectatio, quum aut homo imbecillus à valentissima bellua lanatur, aut præclarā bestia venabulo transverbatur? Virg. 1. Eneid.

cujus apertum

Adversi longa transverbata abieta poetas:

¶ Transverbatus scutis, Liv. lib. 8. d. 4.

TRANSVERSUS, a, um, Obliquus. Χ. Rectus. ἔγωγες ἡ καλλιθόν. τὰ αὐθιδη. GAL. Qui est à travers, traversain. ITAL. In traverso. GER. überzwerch. HISP. A traversado. ANG. Overthwart, awry. ¶ ut, Linea transversa, quæ rectam lineam decussat: ut si linea recta, verbi gratia, ab Ortu ducatur in Occasum; transversa dicetur, quæ à Septentrione ducta eandem medium dissecat. Colum. lib. 2. Sed in arando maximè observandum est, ut transversus mons sulcetur. Autor ad Herennium lib. 4. Ecce ibi iste de transverso, Heus, inquit, adolescentes, pueri tui modò me pulsarunt, satisfasias oportet. ¶ Transversi Aquilones. Liv. lib. 6. d. 4. Tigna transversa. Cæs. 2. de bell. civil. Transversa charta scribebantur olim epistolæ. Suet. in Cæs. cap. 36. Velut fracta aut transversa tela projecteris. Quint. Transversum judicem fert. Cicero. Transversa vestigia discurrentia. Senec. c. 2. de tranquill. Transversus quum de plano dicitur, i. τὰ αὐθιδη. non qua parte latefecit: ut apud Cels. lib. 7. cap. 26. Calculus planus compellendus est, sic ut transversus sit. ¶ Transversa plaga, quæ transversis fibris, non autem secundum fibrarum longitudinem sit, ut in calculi chirurgia apud Celsum ibid. ¶ Lineæ inter se transversæ. Cels. lib. 7. c. 28. Oportet autem membranam duabus lineis inter se transversis incidere, ad similitudinem literæ X. ¶ Transversum digitum, vel unguem discedere: proverbialis hyperbole est, pro eo quod est quam minimo spatio. Cic. 2. Tusc. Ab hac regula mihi non licet transversum, quod aiunt, unguem discedere. Idem Attic. lib. 13. Curandum est hoc omni in vita, à sua quæcumque conscientia transversum unguem non oportere discedere. Plaut. Aulul. Si tu hercle ex isto loco digitum transversum, aut unguem latum excesseris. Transversus autem digitus de latitudine & crassitudine intelligitur, opponiturque longitudini. Cato de R. R. Eo terram cribro incerti-to altam digitum transversum. ¶ Transversus agi dicitur, qui vi & impetu quodam ab instituto depellitur. Metaphora ducta à navi-gantibus, qui secundo vento recto cursu feruntur, statu adverso transversi aguntur. Senec. cap. 6. de cons. ad Marc. Rogamus nos, ne ista vis transversos auferat. ¶ Iacere in transversum, i. quasi dicas transversum: apud Cels. lib. 7. cap. 29.

Transversa, accusativus pluralis, neutri generis. ¶ Aliquando adver-bialiter ponitur pro transversè, & oblique. Virg. 3. Eclog.

Novimus & qui te transversa tuensibus hinc.

Plaut. Pseud. sc. 1. a. 4. Transversa cedit quasi cancer solet. Item Gel. cap. 3. lib. 7. Transversum trudunt à recte intelligendo secundæ res. Traversarius, adjективum, quod in transversum ponitur. ἔπειρος, τὰ αὐθιδη. GAL. M's & posé de travers. ITAL. Attraversato, posto in traverso. GER. Das überzwerch gelegt wird. HISP. Attraversado, puesto al traves. ANGL. Put overthwartly. Cæs. 2. bell. civil.

Transversaria tigna in jiciuntur, quæ firmamento esse possint.

Transulito, as, Transilio. ἔπειρος κίππετς. μεταποδία. GAL. Sauter outre, tressaillir outre. ITAL. Saltar otra. GER. Oberhin springen. HISP. Saltar alende otra cosa. ANGL. To leap over. Liv. 3. bell. Pan. Nec omnes Numidæ in dextro locati cornu, sed quibus de-sultorum in modum binos trahentibus equos, inter acerrimam sa-pè pugnam in recentem equum ex fesso armatis transultare mos erat.

TRANSUMO, is, Ex alio sumo. μεταλαμβάνω. GAL. Prendre d'un autre. ITAL. Pigliare di un altro. GER. Von einem in das ander nemmen. HISP. Tomar de otro. ANGL. To tak of an other. Status 3. Theb.

— lacrymas non perculit ultra, —
Bellipotens hastam lava transmit, & alto
(Haud mora) dissiluit, &c.

¶ Unde quæ in primis tabulis conscripta sunt, solemnitate juris ad-hibita, dicuntur transumpta, & actus ipse, transumptio.

Transumptio, figura est quam Græci μεταλαμβάνουσι vocant, quum ab eo quod præcedit, id quod sequitur paulatim insinuat. Virgil. 1. Eneid.

— Speluncie abditus atris.

Nam ex atris intelligimus nigras, ex nigris tenebrosas, ac per hoc in præcepis profundas.

Transuo, is, ex trans, & suo, abjecta ultimâ præpositionis literâ. διαχέπτω. GAL. En coustant percer tout outre. ITAL. Passare del tutto. GER. Durchsicken, durchnehen. HISP. Passar cosiendo. ANGL. To seve through. Columell. lib. 6. cap. 5. Media pars descripti orbiculi eadem subula transuitur, & facto foramine prædicta radicula inseritur. Cornel. Cels. lib. 7. cap. 24. Cutis acu filum ducente transuitur. Et lib. 7. cap. 7. partem palpebræ transuat.

TRANSVÖLO, as, Volando prætero, volando transcendo. διανιπουα. GAL. Voler outre. ITAL. Transvolare. GER. Weiter hinauf fliegen. HISP. Volar allende lugar. ANGL. To fly beyond. Plin. lib. 10. cap. 29. Perdices non transvolant Bœotia fines in Attica. ¶ Per translationem ponitur pro transcurto: vel pro repente accedo, celeriter eo. διανιπουα. Liv. 3. ab Urbe, Eques inter ordinates pedimentum tectus se ad equos recipit: transvolat inde in alteram partem suis victoriae numerus. Momentum punctum, cursum, temporis transvolantis. Quintil. Hoc audientem transvolat. Plaut. in Epid. pro trans-

fugio posuit, Transvolaverunt ad hostes. TRANSVÖLTO, as, arc, Frequentativum. Luct. lib. 11. Inter septa meant voces & clausa domorum Transvolant.

TRÄPES, ètis, m. g. Mola olearia à rétine, volvo, seu verto. GAL. molino. GAL. Une meule en façon de table dentelée pour faire l'huile d'olive, tourdoir. ITAL. Molino da olio. GERM. Ein ölstoite. HISP. Alfarge à muela del molino de aceite. ANGL. A sort of mill to mak the oyle of olives in. Varr. à terendo deducit. Cato cap. 18. Trapetibus locum dextra, & sinistra.

Träpetum, i, Idem cum superiore, hoc est, ipsa mola olearia. Virg. lib. 2. Georgic.

— teritur Sicynia bacca trapetis.

Träpetus, i, m. g. idem, sed antiquè. Cato cap. 22. Trapetus emptus est in Suessano numis quadringentis.

TRAPEZA, mensa, τραπέζα. Dici volunt quasi τραπέζα à quatuor pe-dibus, quæ prima, & simplex forma erat.

Trapezium, τραπέζιον, ad verbum est mensura. Figura quoque est geo-metrica; cujus meminit Euclides lib. 1. cap. 33. nempe quadrilatera, non parallelo gravia.

TRÄPEZITÆ, { τραπέζιαι. GAL. Changeurs, banquiers. ITAL. Banchieri. GERM. Wechsler. HISP. Cambiadore, ANGL. Changers, bankers of who-me men borow money. Numularij, mensarij, τραπέζιον, enim vocant Græci quam nos mensam. Plaut. in Capt. — subducam ratiunculam, Quantillum argenti mihi apud trapezitam sicut. Idem Pseud. sc. 4. a. 2. Adducite ad me Trapezitam Eschinum. Idem Cnrc. sc. 2. a. 5. Rem pro ista solvi ab trapezita meo.

TRÄPEZÖPHÖRÖS, i, τραπέζοφόρος, Mensam ferens, statua pro tripede ad mensam sustinendam. Cic. ad Gallum lib. 7. Quod tibi destinaras trapezophoron, si te delectat, habebis. Vbi interpres, Trapezophorus signum erat sacerdotis cuiusdam hujus nominis, quæ cum alia Colmo nomine omnia sacra Minervæ administrabat. Hæc ille ad verbum ex Suida. Iulius Pollux Onomastici sui libro, Trapezophorus, mensam interpretatur pocula sustinentem. Vnde Cælius conjecturam caput apud Ciceronem, hoc nomine statuam significari in eum usum factam, ut abacum sustineret, in quo pocula reponebantur. Vide ip-sum. lib. 7. cap. 12.

TRÄPEZÜL, τραπέζιον, vulgo Trapezunda, Civitas libera ad Pontum Eu-xinum, in Cappadociæ finibus, vasto monte clausa ut est auctor Plin. lib. 6. cap. 4. Ex hac urbe ortum habuit Georgius Trapezuntius, Latinarum, Græcarumque literarum peritissimus: sed ingavescente æ-tate ita in omni memoria destitutus, ut utriusque lingua profus oblivisceretur.

Traphax, tabula quâ panis ad furnum fertur.

Trasi, radix dulcis è cyperi genere. H. P.

Trasymenes, vide Thrasymenus.

TRÄVIO, as, antiquum verbum est, quo usus est Luct. lib. 4. pro transco. { עבר הַבָּר. διαθαιω. GAL. Traversor, passer à travers. ITAL. Travia-re, trapassare. GER. Fürgeln oder durchgehn. HISP. Ir allende. ANGL. To go awry, or overthwartly. Qualia sunt (inquit)

Vitri species qua traviat omnis.

aliás, transvolat.

TRÄULI, { τραύλη hillegim, τραύλοι. GAL. Begues. ITAL. Balbi. GERM. Stamler, staztler. HISP. Tartamudos. ANGL. Stutters or stammerers. A Græcis dicuntur quos nos balbos & blesos dicimus. Vnde verbum τραύλη, ιδει, quod est balbutire: & τραύλος, ipsa balbuties. Lucret. lib. 4.

Magna atque immanis cataplexis plenâque honoris:

Balba loqui non quit, τραύλη, muta, pudens est.

TRÄBÄTUS, lurisconsultus, Ciceronis familiaris, epistolis ejus notissi-mus.

Trebax Sidon. lib. 1. epist. 11. Trebacissimus senex. Ibi VVovverius. Trebax, pervicax.

Trebia, Trevi. V. olim E. umbriæ, nunc oppidum non obscurum.

TRÄBLÄ, τρεβλα, fluvius est prope Placentiam in Gallia Cisalpina, ex Apennino monte in Padum fluens. Iuxta hunc Annibal Romanos, L. Sempronio duce, maxima clade afficit. Lucan. lib. 2.

quid non in Punica nati

Tempora Cannarum suimus. Treblaque juventus.

TRÄBLÄTÈS, umbriæ populi in quarta Italiz regione: quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 14. Idem & Trebiani dicuntur. Sueton. in Tiber. Iterum in eo censente, ut Trebianis legatam in opus novi theatri pecuniam ad munitionem viæ transferre concederetur, obtinere non potuit.

TRÄBELLICUM vinum. à Plin. lib. 14. cap. 6. inter generosa Italæ vina commemoratur. Nascebatur autem in Campania, quarto lapide à Neapoli.

TRÄBÖNIUS, unus ex percussoribus Cæsaris: qui quum se in Asiam recepisset, Smyrnæ à Dolabella oppressus est, & crudelissime excutivus.

TRÄBULÄ, τρεβλη, oppidum fuit in Sabinis, cuius incolæ dicti sunt Trebulani: quos Plinius collocat in quarta Italiz regione. Apud hos præstantissimi siebant casei, qui Trebulani dicti sunt, de quibus Martial.

Trebula nos genuit, commendat gratia duplex,

Sive levi flamma, sive domatur aqua.

TRÄCÉNTI, æ, a. nomen numerale, idem valens quod ter centum { שׁנִין schelosch meb: h. τριακότης. GAL. Trois cens. ITAL. Trecento. GERM. Dreihundert. HISP. Trecentos. ANGL. Tree hundred. Virgil. 7. Eneid.

Sexcentos illi dederat Populania mater

Exterros bellî juvenes, ast Ilua trecentos,

In insula inexhaustus chalybum generosa metallum.

Plautus Milit. sc. 2. a. 2. Trecentæ possunt causæ colligi (id est, innu-meræ.)

TRÄCÉN, Idem quod tercentum. { שׁנִין schelosch meb: h. τριακότης. GAL. Trecenti. ITAL. Trecento. ANGL. Tree hundred. Virgil. 7. Eneid.

Rhodij quadriremem unam, quum ad Tenendum staret, miserunt. Idem 8. ab Urbe, Scribebantur autem quatuor ferè legiones, quinis millibus peditum, equitibus in singulas legiones trecentis. Tēchēdipnī, τέχηδιπνος, à Græcis dicebantur, qui tardiūs ad cœnam conveniebant, ut ex Apollodoro annotavit Cælius lib. 27. c. 24. Quæ vox καὶ ἀνθεκτος (ut videtur) est imposta, quum ad cœnam currentes videatur significare. ¶ Hinc vestes quasdam cœnatorias non nulli trechedipna à Iuvenale putant appellari, Satyr. 2.

Rufius ille tuus sumit trechedipna Quirine.

Trecorense E. Triquet, vel Trequer, sub A. Turonensi in Armorica Britannia, en la basse Bretagne.

Tredēcīs, adverbium pro ter decies. { τρικαιδεκάτης. GAL. Treize fois. ITAL. Tredici volte. GERM. Dreizehn mal. HISP. Treze veces. ANGL. Threttene tynes. } Cicero. 5. Verr. Tu ex pecunia publica h. s. tredēcīs scribam tuum permitti tuo quum abstulisse fateare, reliquam tibi ullam defensionem putas esse.

Treuga, vide Treuga.

TRĒMO, is. Tremore concutior, contremisco. { רַעֲרָהָדְה יְרָגְבָּא. GAL. Tremblor, tremor. GAL. Trembler, craindre. ITAL. Tremare. GERM. Zittern. HISP. Temer o temblar. ANGL. To tremble or feare. } Plaut. in Asin. Non placet, pro monstro est: quoniam qui sudat, tremit. Terent. Eunuch. totus, Parmeno, Tremo, horreōque, postquam aspexi hanc. Virgil. 1. Georgic.

Terra tremit, fugere fera: & mortalia corda
Per gentes humilis stravit pavor.

Cic. 4. Acad. Ut si quid tremerent, & exalbescerent, vel ipsi per se motu mentis aliquo, vcl., &c. ¶ Interdum ponitur pro timere. { רַעֲרָהָדְה. φόβος. } Virg. lib. 2. Æneid.

Hic aliud majus miseris, multoque tremendum

Obicitur magis, atque improvida pectora turbat.

Tremens, tis, participium. { רַעֲרָהָדְה. τρίμων. GAL. Tremblant. ITAL. Tremente. GERM. Zitternd. HISP. El que tembla. ANGL. Trembling. } Cicero. 4. Tusc. Ut & ipsum Hecstrem quemadmodum est apud Homerum, toto pectora trementem provocasse ad pugnam penitentem. ¶ Pro gelido. Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Tum patet has gentes axe tremente premi.

(id est, gelido.) ¶ Pro precante. Idem Eleg. 3. lib. 1. Trist.

Contigit extructos ore tremente focos.

Tremendus, a, um, Terribilis, tremendus. { רַעֲרָהָדְה. φόβος. GAL. Qui on doit craindre. ITAL. Cosa da temere. GER. Darab querzittern ist. HISP. Cosa de espanto. ANGL. That is to be feared. } Virg. 4. Æneid.

— manesque adiit, regemque tremendum.

Idem 8. Æneid.

— matrisque egere tremenda

Carmenis nymphæ monita.

¶ Hujus composita sunt Contremo, intremo, pertremo: quorum significata vide suprà suis locis.

Tremebundus, as, um, Abundè tremens. { רַעֲרָהָדְה. μετέπομπος. GAL. Tremblante. ITAL. Tremente, timido, pauroso. GER. Heftig zitternd. HISP. Cosa che mucho teme. ANGL. That feareth or trembleth much. } Autor ad Herennium lib. 3. Sin erit sermo in jocatione leviter, & tremebunda voce cum parva significazione risus. Ovid. 4. Metam.

Dum dubitat, tremebunda vides pulsare cruentum

Membra solum.

¶ Hinc tremebundior, comparativum. Col. lib. 10.

Candidus effecta tremebundior ubere porca.

Trementura, ebrias pib. Gl. Cyrill.

Tremefacio, is, Tremorem incutio. { רַעֲרָהָדְה. הִרְגִּיזֶת. GAL. Faire trembler. ITAL. Far paura. GERM. Zittern machen. HISP. Hacer miedo o temor. ANGL. To mak one feare or tremble. } Virg. lib. 2. Æneid.

Tum vero tremefalla novus per pectora cunctus

Insinuat pavor.

Tremefacta libertas, id est, concussa dixit Cic. 1. de Offic. Idem 1. de divinit. ex Poëta quopiam vetusto:

Aut quum se gravido tremefecit corpore tellus.

Virg. 6. Æneid.

Fixerit aripedem cervam licet, aut Erimantib.

Pacavit nemora, & Lernam tremefecerit areu.

Tremisco, is, Tremore concutior. { רַעֲרָהָדְה יְרָגְבָּא. נְרֵיָה. GAL. Trembler, craindre, avoir peur. ITAL. Haver paura. GERM. Erzittern. HISP. Temer o temblar. ANGL. To quake or shake for feare. } Virg. lib. 3. Æneid.

— vastisque ab rupe Cyclopas

Prospicio: sonitumque pedum vocemque tremiso.

Idem 5. Æneid.

— tonitruque tremisunt

Ardua terrarum, & campi.

Ovid. 14. Metam.

Pérque dies multos latitans, omnemque tremiscens

Ad strepitum, mortemque timens, cupidusque moriri.

¶ Hinc contremisco & pertremisco, composita: quoram significata explicata sunt suprà suis locis.

Tremissis, quatuor denarii, i. tertia pars solidi, seu assis, quem facit ter missus, id est, expositus.

Tremodias, infundibulum tremulum in moletrinis, fruges in molas transmittentes. Turn.

TRĒMOR, is. Concussio corporis, qualis in febricitantibus, frigentibus, aut timentibus cernitur. { רַעֲרָהָדְה וְרַעֲרָהָדְה. רַעֲרָהָדְה וְרַעֲרָהָדְה. GAL. Tremblement, frayeur. ITAL. Eso tremare & havere spavento. GERM. Erzitterung von forsch. HISP. Miedo, obra de temblar. ANGL. A trembling, quaking. } Cels. lib. 1. c. 9. Ex frigore horrores, tremoresque nascuntur. Quin & terra tremere dicitur, quum terræ motu concutitur. Virg. lib. 2. Georg.

Vade tremor terræ, qua vi maria alta tumescant

Obicibus rupris.

Cic. 4. Tusc. Ex quo sit, ut pudorem rubor, sic terrorem pallor, & tremor, & dentium crepitus consequatur. Idem pro Flacco, Tamen

id quod dixit quanto cum pudore, quo tremore, & pallore dixit à Ovid. 3. Metam.

— attonitos subitus tremor occupat artus.

Senec. cap. 1. de tranq. Tremor est quidam tranquilli maris. Lucrét. lib. 1. de cœlestium illorum ignium splendore.

Dum tremor est clarus, dum cernitur ardor eorum.

Ob id dixit Virg. de Luna,

— splendet tremulo sub lumine Ponus.

Et de Solis luce, rufus Lucifer.

Sub terra ideo tremulum jubar habitat ignis.

Tremulo, as, dubito. Gl. A. L.

Trémulus, a, um, qui valde tremit. { רַעֲרָהָדְה וְרַעֲרָהָדְה. τρέμουλος. GAL. Tremblant. ITAL. Tremante. GERM. Zitterig. HISP. Cosa que trembla y se estremece. ANGL. That trembleth or quaketh. } Terent. Eunuch. Incurvus, tremulus, labii demissis. Mart. lib. 9.

Nunc anus, & tremulo vix accipienda tribulū.

Cic. 1. de divin. Haud modicos tremulo fundens è gutture cantus.

Horat. 4. Carm. Ode 13.

— Eis anus, & tamen

Vis formosa videri,

Ludisque, & bibis impudens:

Et cantu tremulo pota Cupidinem

Lentum solicias.

Virg. 8. Eclog.

Aspice corripuit tremulus altaria flammis

Sponte sua.

Trepanum Chiturgi dicunt terebri genus, quo aliquid cavitè perfōrāt, ut cranium: vox correpta ex τρέπανῳ, quod & τρεπάνη, terebra, perforaculum. Gl. Cy. GAL. Trepan.

Trepallus, vide Triphallus.

TRĒPIDIUS, a, um, Pavidus, timens. { תְּרֵפְּדוֹד מְטוּבָהָלִי. περίφρεστος. GAL. Qui tremble de peur, effrayé, incertain de ce qu'il doit faire. ITAL. Pauvre, timido. GERM. Heftig erschrocken, zitternd. HISP. Temeroso, apressurado. ANGL. That trembleth forfeare, effrayed. } Liv. 2. ab Urbe. At verd curia mœsta, ac trepida ancipi timet. Trepida res, dubia, & ob hoc timorem inducens. Idem 1. ab Urbe, Tullius in re trepidis duodecim vovit Salios. Idem lib. 4. d. 4. In tam trepidis rebus. ¶ Trepidi rerum, idem lib. 6. des. 4. Virg. 12. Æneid.

Ille intus trepida rerum, per corea castra

Descurrunt.

Vbi Servius, Trepidæ rerum, nescientes quid agant, ignorare auxilijs, incertæ, dubiae. ¶ Trepidus, festinus, quod qui timent, festinent gressus. { תְּרֵפְּדוֹד מְטוּבָהָלִי. } Virg. lib. 3.

Hic me, dum trepidi crudelis limina linquunt,

Immemores socij vastos Cyclopis in antro

Deseruere.

Servius, Trepidæ, festini, ut per timorem, non per contemptum relatus fuisse videatur: qui enim timent, festinant gressus. Lucan. lib. 3.

Rapitur trepida fugiente carina.

Vbi carinam trepidam vocat, aut propter timorem illorum, qui in ea vehabantur: aut trepidam, id est, celerem. Hæc Sevius.

Trépidulus, diminutivum. { תְּרֵפְּדוֹד עַזְמָה. GAL. Un peu tremblant. ITAL. Alquanto spaventato. GERM. Etlicher maßen erschrocken oder erzittert. HISP. Que tembla un poco, un poco temeroso. ANGL. That trembles for feare somewhat. } Gell. lib. 2. cap. 29. Atque ubi redit Cassita, pululi trepiduli circumstrepere, oratique matrem, &c.

Trépide, adverbium, Celeriter, & quasi per timorem. { וְרַגְמָה, וְרַגְמָה. GAL. En tremblant de peur. ITAL. Tremendo di paura. GERM. Furchtsamlich. HISP. Temerosa y appressuradamente. ANGL. By trembling for feare. } Suet. in Claudio Cesare, cap. 49. Quod ut sentit trepidanter effatus, &c. Cæs. lib. 1. de bell. civ. Trepidantius & timidius agere.

Trépida, as, Timidæ, Timidè. { περιστρόψις, περιστρόψις. GAL. En tremblant de peur. ITAL. Tremendo di paura. GERM. Furchtsamlich. HISP. Temerosa y appressuradamente. ANGL. By trembling for feare. } Suet. in Claudio Cesare, cap. 49. Quod ut sentit trepidanter effatus, &c. Cæs. lib. 1. de bell. civ. Trepidantius & timidius agere.

Trépido, as, Timo, metuo, timore concutior. { רַעֲרָהָדְה יְרָגְבָּא. נְרֵיָה. GAL. Trembler de peur, estre effrayé. ITAL. Tremendo di paura. GERM. Furchtsamlich. HISP. Temerosa y appressuradamente. ANGL. To tremble for feare, to be effrayed. } Terent. in Hecyra. Trepidari sentio, cursari sursum deorsum. Idem in Eunuch. Quid est quod trepidas: satisne salvæ dic mihi. Cic. 3. de Orat. ex Poëta quopiam antiquo,

At Romanus homo, tamen et si res bene gesta est,

Corde suo trepidat.

Cæsar 5. bell. Gall. Tum demum Titurius, ut qui nihil ante prævidisset, trepidare & concursare. Virg. 6. Æneid.

Ut videre virum, fulgentiaque arma per umbras

Ingenti trepidare metu: pars vertere terga, &c.

pro trepidabant. ¶ Et quoniam à timentibus omnia præproperè aguntur, factum est, ut trepidare accipiatur pro festinare. { תְּרֵפְּדוֹד עַזְמָה. } Virg. 4. Æneid.

Dum trepidant als, salutisque indagine cingunt.

Trepidans, antis. Ovid. 13. Metam.

— Videoque trementem

Tallentemque metu, & trepidantem morte futura.

Trépidatio, nis, verbale, Trepidandi actus, metus, commotio. { תְּרֵפְּדוֹד בְּחַלְבָּה. φόβος, τρόμος. GAL. Tremblement, frayeur. ITAL. Eso tremare & havere spavento. GERM. Erzitterung von forsch. HISP. Miedo, obra de temblar. ANGL. A trembling for feare. } Cicero. pro Deiotaro. Num qua trepidatio? num qui tumultus? Liv. 2. ab Urbe. Pilis inter primam trepidationem abjectis.

Trepo, verto, τρέπω. Fest. Trepit, vertit.

Trépido, trium librarum pondus. { τρέπαλπος. GAL. Trois livres. ITAL. Tre libre. GERM. Drei pfund. HISP. Tres libras. ANGL. The weight of three pounds. } Quint. lib. 1. cap. 5. Nam duæ & trec. & pondō diversorum generum sunt barbarismi: at duapondo & trepondo usque

Cicero. pro Deiotaro. Num qua trepidatio? num qui tumultus? Liv. 2. ab Urbe. Pilis inter primam trepidationem abjectis.

usque ad nostram ætatem ab omnibus dictum est, & recte dici Messala confirmat.

TRES, & hæc tria, pluralis numeri tantum. { תְּרִיבָת seholoschah. τρεῖς τρια. GAL. Trou. ITAL. Tre. GERM. Drey. HISP. Tres en numero. ANGL. Three. } Nomen numerale est, notæ significationis. Virg. 5. Aeneid.

Tres equitum numero turma, ternique vagantur
Ductores.

Idem 8. Aeneid.

Tres imbris torti radios, tres nubis aquosa
Addiderant: rutili tres ignis, & alitis Austris.

Plaut. Moſt. sc. 2. a. 4. Testes tres aderant acerrimi. ¶ Trium literarum homo, id est, furi quod tres in ea dictione tantum sint literæ. Idem dulul.— tu trium literarum homo Vituperas me? ¶ Tribus verbis, i. breviter. Idem Trinum. Pax, te tribus verbis volo. s. vel trecentis. Idem in Milite, Brevin, an longinquæ sermone? M. tribus verbis.

Tresviri, orum, idem qui triumviri: de quibus suo loco, τρεῖς πέντε.

Plaut. in Amphit. Quid faciam nunc si tresviri me in carcerem compegerint, Idem Afin. sc. 2. a. 1. Ibo ego ad Tresviro, Ibi nostra nomina faxo erunt.

Tressis, e, Vilis & minimi pretij, quasi trium assuum, τρισσοδιμι. Persius Satyr. 5.

hic Dama est non tressis agaso.

Treuga, inducia, { ITAL. Tregue. GAL. Troues. }

Tres Tabernæ, locus circa Romam, in via Appia, inter Romanam & Apenni forum: mentio fit Ad. 28. 15. ius τριῶν μετρῶν.

Treviri, τρεῖς πόλεις Ptolemæo, Populi Galliae inter Belgas ad Mosellam fluvium & Leucis & Mediomatricibus finitimi: vetusti sane, noménque retinentes, nec pristinae cedentes famæ; apud quos insignis olim cognoscendarum causarum popul. Rom. curia, Trevitorum cognominata. Cujus in Floriano meminit Vopiscus. Lucan. lib. 1.

Tu quoque latatus converti pralia Trevir. { Die Triticæ. }

Treximon, cursus. L. g. b.

Triambī, inquit Festus, dicebantur qui terni ex proscenio loquebantur.

TRIANGULUS, i, Figura est tres angulos habens, quam Græci τρίγωνοι vocant. { GAL. Triangle, figure de trois angles. ITAL. Triangulo, triangone, cosa de tricancione. GER. Ein dreieckete figur. HISP. Cosa de tres angulos. ANGL. A triangle a figure with three corners. } Cicero. 2. de natur. deor. Grues quum loca calidiora petentes matia transmittunt, trianguli efficiere formam. Quint. cap. 16. lib. 1. Triangula neutro genere.

Triangulus, a, um, quod triangularem figuram habet. { ὁ τριγώνος τριγωνός. GAL. Qui a trois angles, triangulaire. ITAL. Di tre angoli. GER. Das Dreieckshöfig ist. HISP. Cosa de tres angulos. ANGL. That hath three corners. } Col. lib. 5. cap. 2. Esto ager triangulus, pedum quoquo versus trecentorum.

Triangulär, e, { ὁ τριγώνος, τριγωνός. GAL. Triangulaire, detrois angles. ITAL. Di tre angoli. GER. Dreischötig. HISP. Cosa de tres angulos. ANGL. Of three corners. } Quod trianguli formam refert, ut Triangularis agri forma, apud Colum. lib. 5. cap. 2.

TRIARII, orum. { οἱ τριαρίοι, οἱ επιδιόντες, ιντερτοι, τριάροι. Polybius. GAL. Vieux soldats. ITAL. Soldati vecchi. GER. Die dapfersten Kriegsleut / so mit den Angriff thun / sonder hernach erst / wo es von Noten ist / den Streit erhalten. HISP. Soldados viejos. ANGL. Old soldiers seit in the revereard. } Dicebantur milites veterani, spectata virtutis, qui tertio loco prælium inibant, post profigatos hastatos, qui primo loco, & principes, qui secundo loco pugnam capessebant. Ita enim apud Romanos, teste Liv. lib. 1. ab Urbe, acies instruebatur, ut primo loco hostes aggredentur manipuli hastatorum ex flore juvenum pubescientium collecti, qui si hostem propulsare non possent, sensim retrocedentes à principibus scutatis, quos antepilarios vocabant, in intervalla ordinum recipiebantur, principesque in corum locum succedebant; hastati autem post eos sequebantur. Si à principibus quoq; non satis feliciter esset pugnatū, à prima acie ad triarios paulatim recabantur, unioque agmine facto, jam nulla spe post se relicta, una omnes in hostem procedebant. Hinc factus est locus proverbio, ut quum in re aliqua laboratur, eoque res adducta est, ut extremo conatu summisque viribus sit entendum, Rem ad triarios rediisse dicamus. Triarij (inquit Varro) dicti sunt, quod in acie tercio ordine extremis subdicio ponerentur. Plautus, Agite nunc, subsidere omnes, quasi solent triarij. De his vide plura apud Liv. 1. decad. lib. 8. & apud Erasmus in Adagiis.

Triarius, Magnus orator, cuius meminit Cicer. de clar. Orat. Me quidem admodum delectabat etiam Triarij in illa ætate plena literatæ senectutis oratio, quanta severitas in vultu, quantus pondus in verbis, quæ nihil non consideratum exhibat ex ore; Tum Brutus Torquati & Triarij mentione commotus (utrumque enim corum admodum dilexerat,) Næ ego, inquit, ut omittam cætera quæ sunt innumerabilia, de duobus istis cum cogito, doleo nihil, tuam perpetuam autoritatem de pace valuisse: nam nec istos excellentes viros, nec multos alios præstantes cives Reipub perdidisset. Idem Att. lib. 4. cap. 86. Scaurus Triarius rerum fecit.

Trias, τρια, ternarius, numerus trium.

Trium literarum homo, fur.

Tribades, mulieres que sui sexus injutiis gaudent: frictrices vocantur à Tertulliano subigatrices à Plauto. Vide τριβας in Constantini Lexico. Cælius Aurelianus Chronicorum lib. 4. cap. ult. Nam sicut feminæ loquitur autem de subactis, id est, mollibus, qui μαθηταὶ τριβας) Tribades appellantur, quod utramque Venerem exerceant, maglieribus magis, quam miseri festinant, & easdem invidentia penè virili sectantur.

Triadica, hymni in SS. Trinitatem. L. g. b.

Triballi, τριβαλλοι, populi sunt inferioris Mœsiæ, inter Haemum montem, & Danubium fluvium siti: ut est auctor Ptol. lib. 3. cap. 5.

Triboci, Gallæ Belgicæ populi inter Rhenum & Vogelum montem

incolentes, non procul à Rauracis, quem tractum hodie incolunt Alsatij. { Die Elsesser. }

Tribolus, vide Tribulus.

Tribrachus, sive Tribrachys, τριβράχος, Pes metricus ex tribus syllabis brevibus constans, unde & nomen habet: quasi τρεῖς σπουδαῖς ζητοῦντες, ut Dominus, Loqueris, Agimus.

TRIBULÄ, æ, & Tribulum. i. { תְּרִיבָת charuss מַרְבָּעֵת morugh. τριβολη. Une traîne pour tirer le blé d'avec la paille. ITAL. Trivolo. GERM. Ein Tröschroagen. HISP. El trillo para trillar mises. ANGL. A flail or like instrument to thresh corn. } Genus vehiculi quo frumenta in area teruntur. Virg. 1. Georg.

Tribulaque, træque, & iniquo pondere rostræ.

Varron lib. 1. cap. 5. E spicis in area excuti grana, quod fit apud alios jumentis junctis, & tribulo. Colum. lib. 2. cap. 21. Et si pauca juga sunt, adjicere tribulam & traham possis, quæ res utraque culmos facillimè comminuit.

Tribularium, locus, ubi tribulæ reconduuntur. Colum.

Tribulo, propriè tribula teto. Verbum est Ecclesiasticis scriptoribus familiare pro affligere, seu opprimere. { תְּרִיבָת laehats וְתִבְרָא illéts תְּרִיבָה tsarár. τριβολη. } & Tribulatio, pro oppressione, angustia, anxietate. Τριβής. Quæ significaciones tractæ videntur à tribulo instrumento rusticæ, quo frumenta olim terebantur: aut certè à tribulo herba acutissimæ spinis infesta: aut (ut alij malunt) à stimulo ferreo, formæ tetragonæ, qui quamcumque in partem incubuerit, aculeum semper infestum protendit. ¶ Aliter hoc verbo utitur Cato de re rustic. cap. 23. de husti medicatione loquens, Si (inquit) indideris defrumentum, aut marmor, aut resinam, dies viginti permisceto crebro, tribulatōque quotidie. Quo tamen in loco non desunt qui turbato, rectius legi posse existiment.

Tribulis, vide Tribus.

Tribulus, i, ξερτόν dardár λύκο barkán, τριβολη. GAL. Un chardon appellé Chausse trape. ITAL. Triolo. GER. Wassernus oder veterus ist ein Traut. HISP. El abrojo yerva spinosa. ANGL. A thistle. } Herba ex foliis ad portulacæ effigiem accedentibus, tenuioribus viticulis in terra stratis, secundum folia rigidis & præduris. Nascitur secundum flumina & in locis ruderiosis. Ovid. lib. 5. Metam.

loliū, tribulique fatigant;

Triticæs mesæs,

Virg. 2. Georg.

Lappaque, tribulique intérque nitentia culta,

Inflex loliū, & steriles dominantur avene.

¶ Est & alterum tribuli genus aquaticum, nonnisi in amnibus nascens, coma dumtaxat aquis extante, folio ulmi effigie, pediculo longo, caule cacuminibus crassiore, quam partibus in humore contentis. ¶ Tribulos item vocat Vegetius lib. 3. Stimulos illos ferreos, formæ quadrangulæ, qui in bello adversus equitatum spargi solent, in quodcumq; latus incubuerint, infestū semper aculeum protendentes. Latinæ Murices appellant. Vide suprà in dictione Murex.

TRIBUNAL, is, Locus excelsus arcuata figura, in quo residebat iudicis tribibus redderet. { ΤΡΙΒΟΛΗ chisné. δικαιοζία, δικαίος. GAL. Le parquet des juges superieurs. ITAL. Tribunale, sedia di giudice. GERM. Ein richterstuhl. HISP. El tribunal, assiento de juez. ANGL. The judgment seat. } Cicero. ad Quint. fratr. lib. 1. Nullius in opiam ac solitudinem non modò ullo populari accessu, ac tribunal, sed ne domo quidem tua, & cubiculo esse exclusum. Quintilian. Cum in Basilica Iulia dicaret, primo tribunal. Idem. Laudatum à quatuor tribunalibus. Senec. cap. 3. de tranquill. Praeclusum tibi tribunal, & rostris prohiberis. Formam autem tribunalis vide apud Vitruv. lib. 5. cap. 1. ¶ Diomedes lib. 1. Ad tribunal venit litigator: In tribunal prætor vel iudex. Suet. in Aug. cap. 44. Contra tribunal Prætoris spectabat virginis Vestales.

Tribunalitum, idem quod tribunal. Cedren.

TRIBUNI, Magistratus Romæ plebeij primùm creati anno CCLX. quæ plebs propter nobilium foeneratorum insolentiam ex urbe discessit, & Anienem montem occupavit. Nam revocari inde non potuit, antequam Senatus permisso magistratum è suo corpore creasset, qui se contra Patriciorum potentiam defenderet. Unde & Tribuni plebis sunt appellati. { δικαιοζία, δικαιοζη. GAL. Tribuns, magistratus Romanis defenseurs du petit peuple. ITAL. Tribuni, magistrati Romani che defendevano il popolo. GER. Obrieße Zunftmeister / waren vor zeiten bey den Romern die bey den räthschenen für das volk handelten. HISP. Jurados sesmeros del pueblo. ANGL. Shireffes or such lik magistrats. } Tribunorum autem nomen accepisse existimantur ab eo, quod id temporis populi tres tantum erant partes, & ex singulis singuli creabantur tribuni. ¶ Alij à centuriatum equestrium numero dictos malunt, quas ab initio tres tantum fuisse constat, Ramnensis, Tatienium, & Lucerum. Nec desunt, qui à tribuum suffragiis quibus creabantur, dictos existiment. Tribuni dicti à Tribibus, Plutarch. in Rom. ¶ Tribunis licet cogere Senatum. Sueton. in Tib. cap. 23. ¶ Tribuni prætoriani, Idem in Calig. cap. 40. Tribunus decimæ tertiae legionis, Idem in Othon. cap. 10. Idem, Angusticlavius. ¶ Tribuni cohortium, quos paulò ante vocat Tribunos militum, Cæsar lib. 2. de bell. civil. ¶ Tribunus pleb. jubet Consulem duci in carcere. Plutarch. in Mario & in Græcibis. ¶ Tribunis plebis non licet unum diem abesse Roma. ¶ De Tribunis militum Consulari potestate. Plutarch. in Camillo, initio. ¶ De Tribuni pleb. intercessione, Plutarch. in Græcibis. ¶ Tribuni pleb. vocationem non habent, prehensionem habent. Gell. cap. 12. lib. 13. Et de officio Tribunorum pleb. ibidem, Idem, Tribun. pleb. decreti formula. Idem cap. 19. lib. 7. ¶ Tribugi pleb. retinent magistratum & potestatem, creato Dictatore. Plutarch. in Fabio. ¶ Fuerunt & Tribuni Celerum, à Romulo primùm instituti, de quibus Pomponius in l. 2. D. de orig. iur. Tribuni Celerum (inquit) Equitibus præterant. & veluti secundum locum à regibus obtinebant: quemadmodum Magistri equitum apud Dictatores, quo in numero fuit Iunius Brutus. ¶ Postea facti sunt Tribuni militares, sive Tribuni militum in castris, qui parem cum Consulibus haberent potestatem, ἀρχαρχεῖς. Tribunorum

bunorum militarium (sicut docet Asconius) duo fuerunt genera : alij Rufuli dicebantur , qui in exercitu creati solebant. Alij comitati . qui Romæ comitiis designabantur. Tribuni militaris officium erat ut miles veste indutus , armis bene munitus , exercitationis usu , & disciplinâ eruditus incederet. Olim Tribuni militum Consulari potestate promiscue ex Patribus , ac plebe creati sunt , vario quidem numero ; interdum enim viginti , interdum plures , non nunquam pauciores fuerunt : ut inquit Pomponius *loco jam citato*. Tribuni militum , inquit *Budeus* , fortasse dici hodie possunt , quos Marescallos vocamus , qui præfecti sunt militum. ¶ Alij Tribuni ærarij , dicti ab eo , quod his attributa erat pecunia , quam militi reddebant. Tribuni ærarij , inquit *Budeus* , hodie dicuntur , quos generales Receptores vocant.

Tribunitiūs , substantivum , qui tribunatum gessit. § ὁ δημορχός .

GAL. Qui a estē triban. ITAL. Chi è stato tribune. GERM. Der zunftmeister geroesen ist. HISP. El que ha estado tribuno. ANGL. That hath bene shirref or tribune. § quemadmodum ædilitius , qui ædilitate perfunctus est.

Tribunitiūs , a. um , quod ad tribunos pertinet. § δημορχός . GAL. Ap-

partenant à tribus. ITAL. Pertinente à tribuno. GER. Das jüden

zunftmeistern gehört. HISP. Perteneciente à jurado , sesmero del pueblo.

ANGL. Belonging to the tribunes , or shirreffes. § Salust. Nam postquam

Cn. Pompeio , & M. Crasso Consulibus tribunitia potestas restituta

est. Lucan. lib. 2.

— tristes laceravit fimbria Crassos :

Sava Tribunitio maduerunt robora tavo.

Cic. 2. de Orat. Quum tribunitia potestas esset constituta.

Tribunitiūs , us , ipsa tribunorum dignitas. § δημορχία . GAL. L'estat d'un tribun. ITAL. Magistrato di tribuno. GER. Eins zunftmeisters ampt und wände. HISP. La dignidad de aquel tribuno. ANGL. The sheriffsp. § Cic. in Lilio , de Caij autem Gracchi Tribunatu quid expectem , non libert augurari. ¶ Tribunatus legionum. Suet. in Aug. cap. 38. Item , Legionis (id est , equitum .) Idem Sueton. in Claud. cap. 25.

Tribunianus , sive Tribonianus , natione Græcus , cùm omnis religionis contemptor erat , tum verò in primis à Christiana fide abhorrens : Assentator & fraudulentus : ut qui Iustiniano principi persuaserit mortem eum non oppetitum esse , atque in Cœlum cum carne assumptum iri : Questor Iustiniani fuit tanta vi ingenij præditus , ut doctrinâ præstantissimus evaserit : ac nulli ævo suo secundus. Cæterum avaritia eo usque indulgens , ut lucro venale jus habendum semper duxerit. Nam & leges quotidie fermè fordida dinundinatione antiquare identidem ferrèque novas instituerat , ut cuique commodum esset. Hic quum diu post honorem adeptum supervixisset , morbo tandem interierit , nihil proisus molestia à quoquam unquam passus. Erat enim sermone blandus , & alias suavis : avaritia quoque morbum doctrinæ præstantiæ facile obumbrare poterat. Hæc ad verbum ex Suida.

¶ Tribuō , is , ui , utum , Do , largior , impertio , propriè Tribubus largior , ut quidam volunt. § יְהוָה מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל chanah p'lin chalak. didomi. GAL. Donner , bailler. ITAL. Dare. GERM. Gaben. HISP. Dar. ANGL. To give. § Plin. in Paneg. Tribuas ei successorem. Ovid. 2. de Arte,

Hæc bona non prima tribuit natura juventæ.

¶ Ponitur aliquando pro attribuo , imputo , ascribo. § בְּשַׁח chaschâb. אֲבָרִים , אֲבָרִים . § Cicero. Sed hoc benevolentæ ejus tribuendum est. Cicer. 4. Acad. 1. Quibus ille secundum fratrem plurimum tribuebat. § Aliquando pro favo , & in aliquem propensus sum. אֲבָרִים . Cicer. Crassipedi . Quum universo ordini publicanorum semper libentissime tribuerim. ¶ Ponitur interdum pro distribuere. § קְלִין chalak òu'pîn , μετέχειν . § Idem 2. de finib. Omne vim loquendi , ut jam antè Aristoteles , in duas tributam esse partes. ¶ Tribuere misericordiam , est misereri. Idem pro Milone , Quid restat nisi ut orem , obrestérque vos , judices , ut eam misericordiam tribuatis fortissimo viro quam ipse non implorat ? Sic etiam dicimus , Tribuere alicui honorem , gratiam , operam , palmam , præmia , pîmas , priores partes , tempus alicui rei , veniam. Legenti bonos autores exempla paucim occurserunt. ¶ Tribuere aliquid valetudini , est valetudinis causâ nonnihil ab instituti nostri curriculo deflectere , aliquidve ejus causâ facere , quod alioqui facturi non eramus. ¶ Tributum est , impersonaliter. Idem 1. Officior. Generi animantium omni à naturâ tributum est , ut se , vitam , corpûsque tueatur.

Tributio , nis , verbale , Actus tribuendi. § מְתֻנָּה mattanah תְּמִחָא'öketh. הַרְמָה . GAL. Distribution , delivrement. ITAL. Esso dare. GERM. Kugabund. HISP. Obra de dar. ANGL. Giving , distribution. § Cicero. 1. de natur. deorum , Hanc ioropias appellat Epicurus , id est , æquabilem tributionem.

Tributoris , τοπιος . Apul. in Hermetis Asclepio. Sic & mundus præstitor est , & tributor omnium quæ mortalibus videntur bona.

Tribus , us , § בְּשַׁב schébet תְּמִתָּה mattéh. φυλή . GAL. & ITAL. Tribu.

GERM. Ein zunft. HISP. Vando à collacion. ANGL. A ward or tribe. §

A tributo dando , vel quod ager Romanus primò divisus in tres partes fuerit , & tres partes populi factæ : una Tatiensum , à Tatio Sabinorum duce , jam amico post foedera , & in partem regni à Romulo suscepso : alia Ramnum , sive Ramnensium , à Romulo : tercia Luceum , à Lucumone. Varro enim scribit Romulum dimicanteum contra Tatium , à Lucumonibus , hoc est , Tuscis auxilia postulasse : unique ex iis , qui sibi cum exercitu suppetias tulisset , recepto jam in regni portionem Tatio , partem urbis assignasse , indeque regioni , in qua ille cum Tuscis confidisset , Tusco vico nomen esse factum. Et quia in tres partes populus divisus erat , factum est , ut hæc populi partes Tribus dicerentur : & qui singulis tribubus præferant , Tribuni : & pecunia quæ tributum , hoc est , per tribus imperabantur , vocarentur tributa. Sed postea aliæ quoque partes urbis factæ , quæ similiter Tribus appellatae sunt. Nam in sex partes fuit distributa civitas , in primos secundosque , Tatienes , Ramnes , Luceres. Quælibet ex tribubus decem curias continebat , quæ de nominibus Sabinorum appellatae sunt. Hæc Varro , Festus Plutarchus , & Asconius. Dissentit paulum ab his lib. 1. Livius , scribens , à Romulo centurias equitum

tres fuisse conscriptas , Ramnenes , & Tatienses , & Luceres : nec videtur existimare totum populum in hos distributum , sed soles Equites. Tribus autem statim ab initio quatuor esse factas assentit , utbe quadrigariam secundum colles , & regiones divisa : tribusque non à numero ternario , sed à conferendo tributo appellatas existimat. Qua in re optimè cum Livio convenit Plin. qui quatuor ab initio urbanas fuisse Tribus affirmat , Suburanam , Palatinam , Collinam , & Exquelinam , ita appellatas à partibus urbis in quibus habitabant. Ciceronis verò ætate urbs in xxxv. tribus erat divisa : quod ipse cum plerisque aliis in locis , tum apertissimè ostendit in orationib. contra Rull. de Lege Agraria. Hæcum nomina erant Amylia , Arnensis , Cornelia , Claudia , Collina , Crustumina , Exquolina , Falcina , Fabia , Galeria , Lemonia , Mæcia , Narniensis , Otriculana , Oufentina , Palatina , Papyria , Pollia , Popilia , Pontina , Publilia , Papinia , Quirina , Romulia , Sergia , Suburana , Scaptia , Stellatina , Sabatina , Terentina , Tromentina , Velina , Veientina , Veturia , & Volentina. § Tribus unde dictæ , Plutarch. in Rom. ¶ Tribus etiam Curias appellatas Sext. Pomp. tradit. ¶ Tribus & Decuriae dicuntur pro loco , jure , & hominibus , Gell. cap. 7. lib. 18. ¶ Tribus explice , Liv. lib. 3. ab Vrb. Plaut. Cap. sc. 1. a. 3. In tribu aperto capite condemnant reos. Item tribu remoti , Liv. lib. 5. d. 5.

Tribuātiūs , a. um , adjективum , quod ad tribus pertinet. § ὁ φευτειανός . φυλοῦ . GAL. De tribu. ITAL. Di tribu. GERM. Der zunft. HISP. De tal vando. ANGL. Of roarde or tribes. § ut , Tribuarium crimen , tribuaria res. Cicer. pro Flacio. Itaque hæfiantem te in hoc sodalitionum crimine tribuatio ad communem ambitus causam te contulisti.

Tribuīls , generis masculini , qui ex eadē est tribu. § φυλίτης . GAL. D'une même tribu & lignée. ITAL. Della medesima tribu. GERM. Ein zunftbruder. HISP. Cosa de mismo vando , linaje y collacion. ANGL. Of the same roarde and tribe. § Horat. 1. Epist. 13.

¶ ut cum pileolo soltau conviva a tribulie.

Cicer. Servio , lib. 13. Lucio Caffinio amico , & tribuli tuo valde familiari utor. Liv. 2. ab Vrb. , Vetus Claudia tribus , additis postea novis tribulibus , qui ex eo venirent agro appellata. Mart. lib. 9.

Nunc anus , & tremulo vix accipienda tribuli.

Tributum , adverbium , per singulas tribus , § κατὰ φυλὰς . GAL. Par tribus , de tribu en tribu. ITAL. Per tribut. GERM. Durch die zunft von einer zunft zur anderen. HISP. De collacion en collacion. ANGL. By everie tribe or roard. § Cic. Att. lib. 4. Populo tributum domi sux satisfecerat.

Tributum , i. à tribubus Varro dictum ostendit , quod ea pecunia , quæ populo imperata erat , tributum à singulis pro portione census solvebatur. § δο mas. εἰσφορά , πέλας , φέρε . GAL. Tribut , taille. ITAL. Tributo. GERM. Steuer / schaung. HISP. El tributo o pecho. ANGL. Tribute tole. § Festus à tribuendo derivare videtur , Tributum (inquit) dictum est , quia ex privato in publicum tribuitur. Cicero. 2. Offic. Danda etiam est opera , ne , quod apud maiores nostros saxe siebar , propter æratij ruitatem , assiduitatemque bellorum tributum sit conferendum. Ovid. de Nuce ,

Felix , secreto qua nata est arbor in agro ,

Et soli domino ferre tributa potest.

Stat. 4. Sylv. 1.

Restat Baltra novis , restat Babylona tributis

Franari.

¶ Dicitur & tributus. Plaut. in Epid. Tributus major penditur. Cato apud Nonium cùm tributus major exigeretur. ¶ Tributum conferre dicitur pop. Rom. Scipioni quod docem ejus filiabus dedit.

¶ Tributi immunes , orbi , & viduæ , Plutarch. in Public.

Tributariūs , qui solvendo tributo obnoxius est , stipendiarius vestigialis. § ψωφοφόρος , ψωδελας . GAL. Tributaire , qui paye tribut. ITAL. Tributario , che paga tributo. GERM. Der steuer oder schaung ondervoffen. HISP. Pechoro. ANGL. That payeth tribut or tolle. § Iustinus lib. 1. Sed civitates , quæ Medorum tributariae fuerant. Plin. lib. 12. cap. 1. Et jam ad Marinos usque pervesta , ad tributarium etiam pertinens solum , ut gentes vestigial & pro umbra pendant. Velleius , Tributaria facta Asia.

Tributoriūs , adjективum. § ὁ ομητης , vel τελωνης . GAL. Appartenant à contribution. ITAL. Pertinente à tributo. GERM. Zur steuer gehörig. HISP. Perteneiente à tributo. ANGL. Belonging to be distributed or to tribut. § Vnde titulus Digestorum lib. 4. de Tributoria actione. Ulpius. ibid. 1. illud quoque §. 2. Si cujus dolo malo factum est quo minus ita tribueretur : in eum tributoria datur , ut quantoniam tributum sit , quam debuit , præstet.

Trică , aut potius Tricca per duplex e. , τρίκη , Steph. Vrbs Thessaliae , non procul à sinu Pegasico , id nomiqis fortita à Tricca Penei filia. ¶ Fuit & Tricca alia in Apulia Dauniorum , quam cum Apina vicino oppido tanta Diomedes ignominia evertit , ut in proverbij ludibrium transierint. Quoties enim rem futilem ac nugatoriam ostendere volumus , Tricas & Apinas nominamus. Vide in dictione Apina.

Tricæ , capilli pedibus pullorum gallinaceorum involuti : ita dicti , quasi τρίκης , teste Nonio : qui quoniam gressum illorum impeditunt ; factum est , ut omnia impedimenta Tricæ vocentur. § τριχάργανον . GAL. Empeschemens , embaras , trichories , ITAL. Intricamenti. GERM. Hahrwirlecken / das sich den hennen umt die füßt roigelt. HISP. Empachos. ANGL. Heares about pullaines feet , all trifles that indreth any businesse. § Turpilius Demiurgo. ut citatur à Nonio , Iudicia lites , turbas , tricas , contentiones maximas. Varro γέραρχος διδυνάλα , apud eundem Nonium , Putas eos non citius tricas Attellanis , quam id extricatuos ? Plaut. Cure. sc. 2. a. 5. Quas tu tricas mihi narras ?

¶ Hinc Intricare dictum est , pro eo quod est involvere , & implicare , ut annotavit idem Nonius citans Afranius in Epist. Ita intricavit hujus hæc rem temeritas. ¶ Item Extricare , pro Explicare. Plaut. Epidico , Aliqua ope exolvam , extricabor aliqua , inde ex impedimentis liberabor. ¶ Tricas item accipimus pro rugis , & rebus pro uibili. Idem Rudente , Eloqueri præperè , celeriter. 1. humeros trecentos

trecentos. c. Tricas. In qua significazione etiam Tricas & Apinas dicimus, proverbiali nimium metaphora, res vilissimas significantes. *Martialis lib. 14.*

Sunt Apina, Tricaque, & si quid vilissimis.

Orum creditur proverbium ab Apina, & Trica duobus Apuliae oppidis, hisce nominibus dictis, quæ Diomedes nullo negotio evertit. Plinius confirmat cum sic scribit lib. 3. cap. 11. Diomedes ibi delevit gentes Monadorum, Dardorūmque, & urbes duas, quæ in proverbij ludicrum vertere, Apinam, & Tricam. Vide Erasmi Adagia.

Tricatica, Tricarico, V.E. regni Neapolitani, sub A. Materano.

Tricasses, Galliæ populi, veteribus noti.

Tricastini, populi sunt Galliæ propè Druentiam fluvium. Hinc tricastinus, adjectivum, ut Fines tricastini. Silius lib. 3.

Iamque Tricastinius incedit finibus agmen.

TRICENI, a, plural. numero, Triginta. { תְּרִיכֶנָּה scheloschim. τριακτηνος. GAL. Trente. ITAL. Trenta. GERM. Je dreissig. HISP. Treinta. ANG. Threethie. } quasi trigeni, g in c mutata, cā formā, quā vicenos dicimus pro vigenis. Plin. lib. 9. cap. 36. Latent sicut murices circa canis exortum tricens diebus. ¶ Tricenæ amphoræ. Colum. lib. 3. cap. 3. At si cum scientia sociaverint diligentiam, non ut ego existimo tricenas vel quadragenæ certe: sed ut Græcianus minimum computans, licet, inquit, amphoras vicinas percipient ex singulis jugeribus.

Tricentrius, a, um, τριακτηνος, ut Vites tricenariæ. Varro lib. 2. cap. 2. Nonne item in Agro Faventino, à quo tibi tricenariæ appellantur vites, quod jugerum tricenas amphoras reddat? Sen. lib. 3. Decl. 2. Ne Tricenario quidem filio adoptare licet, id est tricenta annos natus.

TRICENTENI, Triceni. { תְּרִיכֶנָּה שְׁלֹשׁ schelosch meoth. τριακτηνος, αι, α. GAL. Trois cens. ITAL. Trecento. GER. Je drey hundert. HISP. Tres cientos. ANGL. Three hundred. } Columella lib. 5. c. 2. Quoniam sex latera sunt, quæ consummata fiunt duo millia tricenteni & quadraginta.

Tricenties, adverb. Mart. lib. 5.

Dederas Apici bis tricenties ventri.

Sed adhuc supererant centies tibi laxum.

Tricéphalus, τριχεφαλος, idem quod triceps, hoc est, tria habens capita: unde Cerberus à Poëtis Græcis hoc epitheto insignitur.

Tricéps, Trium capitum. { τριχιφαλος. GAL. Qui a trois visages, ou trois têtes. ITAL. Che ha tre teste. GER. Dreyköpfig. HISP. Cosa de tres cabezas. ANG. That hath three heads. } Seneca in Hercule furente, Tricipitem secum belluam manibus trahens. Cic. in Orat. Quid in verbis junctis, quā scitè incipientem, non insapientem: iniquum, non iniquum, tricipitem, non tricapitem? Idem 1. Tusc. Dic quæso num te illa terret, triceps apud inferos Cerberus? Ovid. 8. Metam.

Tisque triceps Hecate.

Tricésimus, a, um, Ultimus ex triginta. { τριακτηνος. GAL. Trentième

ITAL. Trentesimo. GERM. Der dreißigste. HISP. Treinta in orden. ANGL.

The threethieth in order. } Cicer. ad Attic. lib. 6. Tricesimo quoque die. Plin. lib. 17. cap. 23. Ante tricesimum sextum mensem attingi falce vētantur. Horat. 1. Serm. satyr. 9.

hodie tricesima sabbatha.

Tricesis, trécenti asses. Varro lib. 4. d. L. L.

Trichaptum, reticulum, quo crinibus obducunt mulieres, capillare.

Trichia, τριχια, morbus quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauserit. Arist. lib. 7. hist. anim. cap. 11.

Trichiæ, ides, pisces Sardinæ. Rh.

Trichias, τριχια, pisces est ex genere saxatilium, bis quotannis pariens.

Quidam Sardam interpretantur. Plin. lib. 9. c. 51. Piscium autem lupus, & trichias bis anno parit, & saxatiles omnes. Idem lib. 9. c. 15. Intrantium Pontum soli non remeant trichias. ¶ Trichias, adis, τριχια, è tunnorum genere.

Trichias, τριχια, morbus mammatum, qui in lactantibus mulieribus provenit ex pili haustu. ¶ Hoc item nomine dicitur rima circa spinam in longum producta, sed adeo exilis, ut visum fugiat: quæ non raro mortem affert.

Trichilla, orum, τριχη, nonnulli interpretantur vasa, tria habentia labra, è quibus liquor effluere possit. Quod si verum est, penultima debet produci, utpote quæ a diphthongo scribatur. Columella tamen corripit lib. 10. scribens,

Tum modo dependens trichili, modo more chelydri

Sole sub effuso, gelidas per graminis umbras

Intortus cucumis, prægnansque cucurbita serpit.

Aut igitur idem Columella vocalem præpositivam è diphthongo abjecit, aut aliud quærendum est vocis hujus etymon. Apud Cæsalem de bello Pompeiano, Trichilon accipi videtur pro vestis stragulæ genere tenuissimo: quod & annotavit Cælius Rhodiginus lib. 8. cap. 11. qui vocis hujus originem δέ τοι τριχη repetit. Verum hoc Columellæ loco jam citato nullo modo convenit.

Trichinus, a, um, tardum & quasi impeditum significat, vel siccum, ut sunt capilli, qui Græcæ τριχη dicuntur. Varro in Eumenidib. Quod tunc quæstus trichinus erat, nunc est uber, ut quæstus sit magnus. Ex Nonio.

Trichitis, is, τριχη, aluminis genus, quod alio nomine schistos à quibusdam appellantur, in capillamenta quædam tenuia dehiscentes, unde trichitidis nomen accepit. Vide Plin. lib. 35. cap. 15.

Trichomæns, τριχημæns. Herba est, filici similis, sed minor, quam Capillarem herbam Romani luxuria capilliti, officinæ Polytrichon appellant. Vide Plin. lib. 22. cap. 22.

Trichrus, τριχη, gemme nomen, à tribus coloribus impositum, quod reddit coti attrita. Plinius cap. 37. lib. 10. Trichrus ex Africa: sed tres succos reddit: à radice nigrum, medio sanguineum, summo candidum.

Trichypha, puellarum indumenta. Rh.

Tricfæ, adverbium, triginta vicibus. { τριακτηνος. GAL. Trente fois.

ITAL. Tientes volte. GERM. Dreißig mal. HISP. Treinta veces. ANG.

Threttie tymes. } Liv. 8. bell. Pan. Pecuniae in ærarium tulerunt se-
stertium tricies octoginta millia æris. Cic. 3. Verr. His nominibus
solis Cu. Dolabellæ H. s, ad tricies item esse aestimatam.

Tricinus, quæstus exiguis. Rh.

TRICLINIUM, ij, Conclave, cœnaculum. { תְּרִיכֶנָּה lischchah תְּרִיכֶנָּה aliyyah. τρικλινον. GAL. Chambre où on prend le repas de dinner, & souper. ITAL. Camera, ridotto da convitti. GER. Ein sal oder Kammer da man ißt/hatt den namen von dreyen gutschaben betten / wie bey den alien vmb die tisch im brauch gewesen seind. HISP. La sala o camera do estan tres mesas en fiesta de bodas o combite. ANG. A parley or an other place tho dine or suppe in. } Erat enim locus in quo discumbebant, & cœnabant, & à tribus lectis, quos in eo sternebant, nomen habens. Nam tres mensas in convivio apponere veteres solebant, & cubantes cœnare. Hinc Horat. 1. Serm. satyr. 4.

Sepè tribus lectis videas cœnare quaternos,
E quibus unus aveat quavis aspergere cunctos,
Prater cum qui præbet aquam.

Iuvén. Satyr. 5.

ergo duos post
Si libuit mensis neglectum adhibere clientem
Tertius in vacuo cessaret culcitra lecto,
Una simus, ait.

E quibus Iuvén. verbis apertissimum est, triclinium discubitorum tribus fuisse instructum lectis, atque inde nomen accepisse. Et quamvis τρικλινον sit dictio mere Græca, ita tamen recepta est in Latinam coloniam, ut cā utatur tanquam Latinâ. Quintilianus, Vix eo limen egresso, triclinium illud supra convivas corruit. In eadem significacione Cicero Conclavis vocabulo usus est, eandem cum Fabio reffens historiam lib. 3. de Orat. Hoc interim (inquit) spatio conclave illud ubi epulabatur, scopas concidit. Quin etiam Vitruvius lib. 4. manifestè triclinia inter conclave genera anumerat. In tricliniis, inquietis, cæterisque conclavibus, maximus est usus luminum. ¶ Aliquando triclinium accipitur pro ipsis lectis, & reliquo discubitu apparatu. Cic. 4. Verr. In foro sibi triclinium straverat. Quod explicans paulò post subdit, Imperavit ut in foro sibi medio lecti sternentur. ¶ A triclinio dictus est Architriclinus, triclinij praefectus, cui instruendi, ornandiique triclinij cura incumbit. Legitur & biclinium apud Plaut. in Bacchid. pro cœnaculo duobus tantum lectis instrato. Græci δικλινον, appellant. Advertire (inquit) Mnesilochus, & tu Pistocle, iam facite in biclinio cum suā uterque amica cubitum eatis. Sueton. in Cas. cap. 47. Duobus tricliniis convivari. Idem in Claudio cap. 4. Triclinium sacerdotum curare.

Triclinarcha, triclinij praefectus, symboliarcha. Stuck.

Triclinaria, orum, Aulæ, sive vestes stragulæ, quibus triclinia ornantur. { τὰ τὰ τρικλινίων τριπύλαγμα. GAL. Tapisserie ou vêtement pour orner telle chambre. ITAL. Tapezarie, o vestimenti per ornare quella camera. GERM. Teppich oder decken mit welchen man ein sal giert in dem man ist. HISP. Tapetes, o vestiduras para aseytar tal sala o camera. ANGL. Arres or tapestry for à parler. } Plin. lib. 19. cap. 39. Qua purpura quis non jam triclinaria facit? Varro de re rustica cap. 13. Qui elaborant ut spectent sua aestiva triclinaria ad frigus Orientis.

Tricliniaris, a, um, & tricliniatis, c, { τριχινος. GAL. Appartenant à telle chambre. ITAL. Pertinente à tale camera. GERM. Das zu eis nem gächsal mit dreyen gauischen vmb einbett gehört. HISP. Pertinente à tal camera. ANGL. Belonging to such à parler or chamber. } Quod ad triclinium pertinet: ut Mappæ tricliniæ, & lecti tricliniæ. Plin. lib. 37. cap. 2. Lectos tricliniæ tres, id est, discubitorij. Lamprid. Hic solido argento lectos habuit, & tricliniæ & cubiculares.

Tricölön, { τριχαιον. GAL. De trois membres. ITAL. Di tre membra. GERM. Das drey stuck oder glider hatt. HISP. Cosa de tres miembros. ANG. Of thrie members. } A Græcis dicitur, quod nos trimembre vettere possumus. Unde certa quædam Odarum genera, quæ triplici carminis genere veluti tribus constant membris, Tricola dicuntur: cujus generis non pauca sunt apud Horatium. Vide Tetracolon.

Tricōnes, Contentiosi, & rixarum peramantes. { תְּרִיכֶנָּה ansché madhón. δυσίδιοι. GAL. Tricasseurs, querelleux, mutins, chicaneurs, hargneux. ITAL. Fastidiosi, contentiosi. GERM. Haderige leut, Denen mit wirre wörry wöll ist. HISP. Porfiosos o porfiados. ANGL. Men of debate or strife, contentious folks. } Unde Iul. Capitol. in Elio Vero. Feritur & nocte perpere alea lusisse, quum in Syria concepisset id vitium: atque in tantum vitiorum Gratianorum, & Neronianorum, ac Vitellianorum fuisse æmulum, ut vagaretur nocte per tabernas ac lupanaria, obiecto capite cucullione vulgari viatorio, & commiseretur cum triconibus, & committeret rixas, dissimulans quis esset, sæpèque afflictum livida facie rediisse, ac in tabernas agiunt, quum se se absconderet. Lucilius.

Luciu' Cotta senex Crassi pater huju' Panati,
Magnus trico fuit nummariu' solvere nulli,
Lentus.

lib. 11. Satyr. ut citat Nonius.

Tricoccus, i, τρικοκος, genus heliotropij, quod alio nomine scorpiodon appellant, eò quod semen ferat scorponis caudæ non dissimile. Autor Plin. lib. 22. cap. 21. Apud Dioscor. lib. 1. cap. 138. genus est melpili, buxeæ spinæ similitudine, pomum ferens exigui mali magnitude, in quo tria sunt officula, à quibus tricoccus dicta, quæ si trigrana, sive trioschia.

Tricōngius, τρικονγιον. Cognomen Novelli Torquati Mediolanensis, qui gestis honoribus à Prætura ad proconsulatum usque pervenerat. Hic tribus congiis eptis, spectante miraculi gratiâ Tiberio principe, præclarum cognomen sibi vindicavit. Vide Plinium lib. 14. cap. 22.

TRICOR, aris, Nugas ago, ineptio. { λίχα, φλυαρη, βαρολογη. GAL. Ba-
ver, bourder, dire choses frivoles. ITA. Cianciare. GER. Stirren. HISP. De-
suari en wanen palabras. ANG. To dallie, to triffler or roye with trif-
fling wordes. } Cic. Attic. Brutus Vectenum accusat: tricatus scilicet.
Nonnunquam

Nonnunquam accipitur pro rixari *εἰσέναι*. Idem eidem, Publius tecum tricatus est.

Tricosus, tricis plenus, fallacis refertus.

Tricolus, a, um, τρικόλως, s. trimembri. καλος membrum.

Tricornensis, vide *Trecoensis*.

Tricornis, e, quod tria cornua habet. { τρικέρως. GAL. Qui a trois cornes. ITAL. Di tre corni. GERM. Das drey hornen hatt. HISP. Cosa de tres cuernos. ANG. Three horned. } Plin. lib. 8, cap. 21. Indicos boves unicorns, tricornesque.

Tricorporis, adjectivum, habens tria corpora. { τρικόρπως. GAL. Qui a trois corps. ITAL. Chi ha tre corpi. GERM. Das drey leib hatt. HISP. Cosa compuesta de tres cuerpos. ANGL. That hath thrie bodies. } Virgil. 6. Aeneid.

— & forma tricorporis umbra.

Silius lib. 3.

Geryonis peteret quem longa tricorporis arva.

Trichilia ubi pendent vatiæ. Gl. Isid. Lege, trichilia, trichilæ appellantur pergulae illæ concameratae, & arcuatæ, ex arundinibus inflexis, & opere topiario colligatis contextæ. Igitur Isidorus intelligit trichilæ, ex quibus dependebant cucumeres, & cucurbitæ, quas variæ appellant, quod incurvæ essent, & obtortæ, ductæ metaphorâ ab iis hominibus, qui cruribus obtortis sunt, quos Latini *vatos*, & *varias* dicunt. Columella:

Tam modo dependens trichili, modo more chelydræ
Intortus cucumis.

Qui legit trichilo videtur aberrasse, nam scribendum trichila, quod planè confirmat Isidorus. Cerdæ.

Tricuspis, idis, adjectivum, quod tres habet cuspides. { τρικύψης. GAL. Qui a trois pointes. ITAL. Chi ha tre punte. GERM. Drey spitziig. HISP. Cosa de tres puntas. ANGL. Thrie poyned. } Ovid. 1. Metam.

— posioque tricuspidate telo,

Mulceret aquas redor pelagi.

Tridacna, τριδάκνα. Ostrea tantæ magnitudinis, ut ter mordenda es- sent: à nomenclatore nepotis cuiusdam ita primùm appellata: ut refert Plin. lib. 32. cap. 6.

Tridens, Ferramentum tres habens dentes, sive cuspides, { יְתִידֵן שָׁלַשׁ שֶׁבֶלֶשׁ קִילְשׁוֹן. τριδάκνα. GAL. Instrumentum qui a trois dents, une fourche à trois dents. ITAL. Forcina di tre denti. GERM. Dreyzincing/ das drey jan oder spirz hatt. HISP. Cosa que tiene tres dientes à punta. ANGL. Any tool or instrument with teeth. } Vnde Neptuni sceptrum Poëta ab hac forma peculiariter Tridentem appellantur. Virg. 1. Georg.

— Magno tellus percussa tridenti.

Plin. lib. 9. cap. 15. Thynni à gubernaculis non separantur, ne tridente quidem in eos sèpius jacto territi.

Tridentifer, a, um, pro Neptuno τριανθός. Ovid. 8. Metam.

— ô proxima terra

Regna vaga dixi sortite tridentifer unda.

Tridentiger, idem Ovid. 11. Metam.

Cumque tridentiger tumidi genitore profundi.

Tridens, i, vulgo Trento. Rhætia oppidum, ad Athesim fluvium, in Alpium angustiis situm, ecumenica Synodo nobilitatum: à quo Tridentini, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 19. { Di statt Trident. }

Triduum, i, Spatum trium dierum. τριημέρια, à quo Triduanus, a, um. { τριημέρος. GAL. L'espase de trois jours. ITAL. Tre di. GERM. Drey rag. HISP. El espacio de tres dias. ANGL. The space of three dayes. } ut, Triduanæ inducæ, in tres tantum dies pactæ. Plin. Epist. 62. Et qui audiunt triduo velint, inveniuntur. Plaut. Men. sc. 4. a. 2. Si triduum hoc hic erimus, arbores in te cadent. Idem Asin. sc. 4. a. 2. Triduum hoc unum modo absens. Idem Curc. sc. 3. a. 1. Triduum hoc non sinamus esse in domo. &c. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. In hoc triduo evolvam argentum tibi. Cic. 2. de legib. Gotta censent habendas triduum ferias, & porco fœmina piaculum pati. Idem pro Mil. Clodius respondit, triduo illum, ad summum quadriduo peritum.

Triennis, e, quod est trium annorum. { τριετής. GAL. De trois ans. ITAL. Di tre anni. GERM. Dreyjårig. HISP. Cosa de tres años. ANGL. Of three years. }

Triennium, i, Spatum trium annorum. { τριετία. GAL. L'espase de trois ans. ITAL. Spacio di tre anni. GERM. Drey jar. HISP. Espacio de tres años. } Cic. 4. Verr. Triennium provinciam obtinuit. Idem ad Quint. frat. lib. 1. Praclarum est enim summo cum imperio fuisse in Asia triennium. Plaut. Mil. sc. 3. a. 2. Noster est circiter triennium (id est, abhinc.) Idem Moft. sc. 1. a. 1. Triennium jam hinc abest, Ibid. sc. 2. a. 2. Tricentio post Ægypto advenio domum, &c. Ovid. 9. Metam.

Ismaria celebrant repetita triennia Baccha.

Triens, tis, tertia pars assis, hoc est, unciaæ quatuor. { τριημέρος. GAL. Un denier, la troisième partie d'un tout, quatre onces. ITAL. Un denaro, quattro onze. GERM. Der drittheil eines assis oder schillings / ein vierter. HISP. La tercera parte de un entero, cuatro onças. ANGL. Four onces, the fourth part of any thing. } Cic. Attic. Dolabella video Liviæ testamento cum duobus cohereditibus esse in triente, hoc est, in tercia parte totius hereditatis. Erat item Triens nummuli genus, valens tertiam assis partem. Iuven. Satyr. 3.

Non habet infelix quem porrigit ore trieniem.

Item sumitur pro calice quatuor continente cyathos. Propertius lib. 3.

Quum fuerit multis exacta trientibus hora.

Persius Satyr. 3.

— calidumque trientem

Excudit è manibus.

Triens item apud Vitruvium accipitur pro tertia pedis geometrica parte. Unde Tridentalis materia dicitur, quæ est crassitudine quatuor uncianarum, sive quatuor pollicum. Nam in mensuris, teste Budæ, unciaæ accipiuntur pro pollicibus. Duodecim siquidem pollices constituent pedem.

Tridentarius, a, um: hinc Tridentaria, dicitur usura, quum quaterni aurei in centenos quotaniis penduntur.

Tridental, is, n.g. Vasis genus, tertiam partem sextarij capiens. Persius Satyr. 3.

— calidumque trientem

Excudit è manibus.

Quo tamen in loco alij legunt Tridentem, ut jam dictum est.

Tridentalis herba, qua altitudine æquat tertiam pedis partem, hoc est, pollices quatuor, τριημέρος βοτrys.

Tridentarius, quod est unius tridentis, ut trientarium fœnus, apud Capitolinum in Annon.

Tréarchüs, i, mascul. gen. τριηράχης Præfectus triremis. Nam à Græcis τριηρης dicitur, quem nos triremem vocamus: Cic. 3. Verr. Qua de re Charidemum Chium testimonium priore actione dicere audistis, sese quum esset trierarchus, &c.

Tréres, is, gen. form. τριηρης Navis oblongæ genus est, quam Latini à tribus remorum ordinibus Tremen vocant.

TRÉTERICUS, a, um. { τριητερικός. GAL. De trois ans. ITAL. Di tre anni. GERM. Das je zum dritten jar beschicht/dreyjährig. HISP. Cosa de tres años. ANGL. Of three years. } Triennalis, sive quod tertio quoque anno fit. Hinc Trieterica appellata sunt sacra Bacchi, quæ tertio quoque anno sumptuosiora annuis ejus Orgiis agitabantur. Instituta enim sunt quum ex India victor Liber pater rediisset, à triennio quo peregrinatus est. Virg. 4. Aeneid.

— ubi auaito stimulant Trieterica Baccho Orgia, nocturnaque vocat clamore Citharon.

Ovid. 6. Metam.

Tempus erat, quo sacra solent trieterica Bacchæ Sithonia celebrare nurus.

Nox trieterica, Stat. 2. Theb.

— non hac trieterica vobis

Nox patrio de more venit.

TRÉTERIS, idis. { τριητερικής. GAL. L'espase de trois ans. ITAL. Tre anni. GERM. Ein zeit von drey jaren. HISP. Tres años. ANGL. The space of three years. } Spatium trium annorum, Stat. lib. 4. Theb.

Ludus & atra sacrum recolet trieteris Ophelten.

Martial. lib. 6.

Aſpicio ut parvus, nec adhuc trieteride plena Regulus, auditum laudet & ipse patrem.

Cic. 3. de nat. deor. Quintum Niso natum, & Thione, à quo trieterides constitutæ putantur.

TRIFARIAM, adverbium, Tripartitò, tribus modis. { τριχώς. GAL. En trois sortes & manieres, en trois parties. ITAL. In tre parti, à modi. GERM. Dreyerley weis. HISP. En tres maneras. ANGL. Throe/o/dlye. } Liv. 5. ab Urbe, Trifariam Romam muniebant.

Trifariæ, adverbium, trifariam τριχώς. Diomedes Grammat. lib. 1. trifariè ordinantur.

Trifatiüs, a, um, Triplex. { τριημέρος, τριημάτος. GAL. Triple, de trois doubles. ITAL. Di tre doppi. GERM. Dreyfacher weis. HISP. Cosa que tiene tres doblez. ANGL. Threesfold. } Liv. 6. lib. 6. Ita trifariam adortus castra circumvenit.

Trifax, telum longitudinis trium cubitorum, quod catapultâ mittitur. Eunius, quem refert Festus:

Aut permaceret paries percussu' trifaci.

Gell. lib. 10. c. 2. 5. Trifaces, (al. Falces) Spatæ, Tragulæ, &c.

Trifaux, cis, omnis gen. Tres fauces habens. { τριγύρα. GAL. Qui a trois gueules. ITAL. Che ha tre bocche. GERM. Das drey schlund hatt. HISP. Cosa que tiene tres gargantas. ANGL. That hath three gullettes. } Vnde peculiari epitheto vocant Poëta Cerberum trifauzem. Virgil. lib. 6. Aeneid.

Cerberus hac ingens latratus regna trifauzi

Personat.

Triférüs, a, um, Ter fructus in anno ferens. { τριφόρος. GAL. Qui porte fruit trois fois l'an. ITAL. Che fruttifica à tre volte all' anno. GERM. Das drey mahl jedes jar frucht tregt. HISP. Cosa que frutifica tres veces cada año. ANGL. That beareth frutte three tymes in one yeare. } Colum. lib. 5. cap. 10. Omnes etiam biferæ, & triferae. Plin. lib. 16. cap. 17. Vites quidem & triferae sunt; quas ob id insanis dicunt, quoniam in iis alia maturescant, alia turgescant, alia florent.

Trifidüs, a, um, quod in tres partes dividit. { τριγύρα. GAL. Fenda en trois, qui a trois pointes ou fourchons. ITAL. Fesso in tre, à vero ch'ha tre punte. GERM. Dreyfelsig, das man in drey stuck abheilen mag. HISP. Hendido en tres partes. ANGL. That may be divided or cloven in to three parts. } Vnde proprium orbis terræ epitheton est, qui in tres divisus est partes. Flamma trifida, id est, fulmen trifidum. Ovid. 2. Metam.

Naiades Hesperia trifida fumantia flamma

Corpora dant tumulo.

Hasta trifida, Valer. Flacc. 1. Argon. Cuspis trifida, Neptuni tridens, Claud. lib. 2. de rapt. Proserp.

Trifolium gemmatum, τριφύλλος γυμνάρες.

Trifolium, dicitur ubi trium agrorum terminus est, τριφύλλia.

Trifolium, ait Siculus Flaccus, dicebatur locus, in quem tres possessorum attingebant, quo in loco omnes tres sacrum faciebant, si termini non ponebantur.

Trifolium, herba est à tribus foliis, quæ in singulis habet germinatioibus, appellata. { τριφύλλος. GAL. Treffle. ITAL. Trifoglio. GERM. Krebs. HISP. Trebol. ANGL. An herbe with three leaves. } Ejus tria sunt genera: ex quibus menyantes vocant Græci, quod majore est folio: cui adultro bituminis inest odor: unde asphaltum nonnulli appellavit, in coronarum usu commendatum. Alterum à folij acumine oxytrifolion cognominant: Tettium omnium minimum in pratibus passim provenit. Vide Plin. lib. 21. cap. 21.

Trifolium, Campania oppidum fuit, à quo ager Trifolinus dictus est, vini non prouersus ignobilis fera. Iuven. Satyr. 8.

Te trifolinus ager secundus vitibus implet.

Et Trifolina vitis. Maitial. lib. 1. 3.

Non sum de primo, fateor, Trifolina Lyao:

Inter vina tamen septima vitiis ero.

Tilfornis

Trifōimis, e, tres habens formas. *{τριγωνος}*. GAL. Qui a trois formes ou figures. ITAL. Chi ha tre forme. GERM. Das drey gestalt hatt. HISP. Cosa que tiene tres formas o figuraz. ANGL. That hath three shapes. *{τριγωνος}* ut Canis trifomis, Cerberus. Seneca. Her. OEtas, Diva trifomis Hecate. Horat. 3. Carm. Ode 22.

Montium custos, nemorūmque virgo,
Qua laborantes utero pueras
Ter vocata audis, adimisque luceo

Diva trifomis.

Trifur, Furacissimus, sive eximius fur. *{κλεπτικος, τριχωπ}*. GAL. Tres-larren, plus que larron. ITAL. Più che ladro. GER. Ein dreysacher dieb/erzdieb. HISP. Grande y famoso ladron. ANGL. A great common thief, or sheep stealer. *{τριγωνος}* Nam particula τριγωνος in compositione augendi vim habet. Plautus. Non fur sed trifur. *{τριγωνος}* Sic Trifurcifer dicitur, id est insignis furcifer. Idem in Rud. Tun' trifurcifer mihi aedes inclementer dicere?

Trifurcūs, adjективum, quod tres furcas habet. *{τριγωνος, τριδυος}*. GAL. Qui a trois fourches, forche en trois. ITAL. Di tre forcelle. GER. Drey spinig wie ein gabel. HISP. Cosa que tiene tres horcas. ANGL. Three forked. *{τριγωνος}* Colum. lib. 5. cap. 10. Trifurcam maximè ponito, ea extet minimè tribus pedibus. Trifurca semina, quæ in tres partes furcata sunt. Idem de arb. cap. 20. Semina trifurca maximè ponito, ea extet supra terram tribus pedibus.

Trifurcifer, κλεπτικος, κλεπτοκανθητος. Plusquam furcifer, vel maximus fur. Plaut. Aul. sc. 1. a. 2. Vituperas me? a. Etiam fur trifurcifer. Idem Rud. Tun' trifurcifer mihi aedes inclementer dicere.

TRIGA, æ, vehiculi genus, quod tribus trahitur equis: quasi triaga: à tribus equis junctis. *{τριγωνος, τριπλος}*. GAL. Chariot à trois chevaux. ITAL. Carro di tre cavalli. GER. Ein wagen für den man drey ross spannt. HISP. El carro de tres caballos. ANGL. A cart drawn by thre horses. *{τριγωνος}* In Pandectis lib. 31. Et si triaga vñierit, retinenda erit rota: sed & si quadriga, redhibeatur.

Trigārlus, ij, trigarum agitator. *{τριγωνος}*. GAL. Chartier, qui cōduis trois chevaux. ITAL. Carrettiere d'un carro tirato da tre cavalli. GER. Ein furman eines wagens mit drey rossen. HISP. Carrettero de carro de tres cavallos. ANGL. That guideth three horses in one cart. *{τριγωνος}* Plin. lib. 28. cap. 17. Feruntque & Neronem principem hac potionē recreari solitum quum sic quoque se trigario approbare vellet.

Trigāmus, τριγαμος, qui tres duxit uxores: nam γάμος nuptias significat.

Trigacium, ij, locus juxta campum Martium, ubi trigarum curule certamen fiebat. Plin. lib. ult. cap. 13. Ne equos equidem in trigartis præferri ullos vernaculis animadverto.

Trigemini, tantum pluraliter. Tres uno partu editi, tergemini. *{τριγεμι}*. GAL. Trois nau d'une ventrée, trois gémeneaux. ITAL. Tre figliuoli nati à un parto. GER. Dreyling, drey einer geburt geboren. HISP. Tres mellizos. ANGL. Three borne at one tyme of one mother. *{τριγωνος}* Plin. de vires illustr. Bellum Albanis indixit, quod trigeminorum certamine finivit. Col. lib. 7. cap. 6. de capillis. Parit autem, si est generosa proles, frequenter duos, nonnunquam trigeminos. Gellius lib. 13. c. 23. Verba illa Ciceronis Trigemina, id est tertio variata.

Trigemina, Porta Romæ dicebatur, per quam trigemini fratres Horatii exierunt, Livius, Minutius extra portam trigeminam bove aurato donatus est.

Trigemmis, e, quod tres habet gemmas. *{τριγωνος}*. GAL. Qui a trois bourgeons. ITAL. Chi a tre gemme. GERM. Das drey augen hatt. HISP. Cosa que tiene tres yemas. ANGL. That hath three buddes. *{τριγωνος}* Columel. lib. 3. cap. 19. Vallis & uliginosi campi situ serimus: etiam trigemmem (scilicet malleolum) qui est paulò minor dodrante, longior utique semipede: isque non ab eo trigemmis dictus est, quod omnino trium oculorum est, quum ferè circa plagam, quam matri abscessus est, plenus sit gemmatum: sed quod his exceptis, quibus est frequens in ipso capite, tres deinceps articulos, totidemque gemmas haberet.

Trigēsimus, a, um, Ultimus ex triginta. *{τριγωνος}*. GAL. Trentième. ITAL. Trigesimo. GERM. Dreißigst. HISP. Trienta en orden. ANGL. The thirtieth. *{τριγωνος}* Cicet. de senect. Cujus à morte jam tertius & trigesimus est annus.

Trigintā, indeclinabile, nomen numerale, Ter decem. *{τριγωνος}* scheloschim. *{τριγωνος}*. GAL. Trente. ITAL. Trenta. GERM. Dreißig. HISP. Treinta en numero. ANGL. Trettie. *{τριγωνος}* Virg. 3. Æneid.

— inventa sub ilicibus sus

Triginta capitum fœtus enixa jacebit.

Plaut. Men. sc. 3. a. 5. Stimulis te fodiam triginta dies. Ibid. sc. 1. a. 2. 3. Plus annis triginta natus sum. Ibid. sc. 3. a. 1. Triginta minas pro capite tuo dedi, &c.

TRIGLA, τριγλα, genus piscis qui à veteribus nullus vocabatur, in præcipuis olim cœnarum delicis habitus, adeoque ganeorum mensis expertus, ut sibi argenti puri pondere à privatis etiam emeretur. Apud Romanos etiam hodie Græco nomine trigla appellatur, amissa nulli appellatione. Vide Iovium in libello de Romanis piscibus.

Triglites, τριγλites, gemma nulli piscis colorem habens. Autor Plin. lib. 37. cap. 15. de gemmis loquens, Ab animalibus cognominantur: Carcinias marini cancri colore, echites viperæ, scorpites scorponis, aut colore, aut effigie: scarites scaris piscis, triglites nulli.

TRIGLYPHUS, a, um, τριγλυφος, habens tres γλυφας.

Triglyphus, subst. pars Zophori in ordine dorico, tribus sulcis consensu ad lignorum projecturas decorè vestiendas: à tribus sculpturis, seu canaliculis dicta.

Trigonis, τριγωνος, locus erat in thermis, pilæ ludo destinatus: à trigona, hoc est triquetra figura nomen habens. Unde & minimum pilæ genus trigonem, & trigonalem pilam appellatunt, eo quod in trigone luctare solebant. Martial. lib. 1.

Qui tentum ceroma teris, tepidumque trigona.

Di pila trigonali extat epigramma apud cundem lib. 14.

Si me mobilibus scis expulsare finistris,

Sum tua: si nescis Rustice reddre pilam.

Idem lib. 12.

Captabit tepidum dextra, lavaque trigonem.

Trigōnūs, i, τριγωνος. Triangulus: unde Trigonon, a, um, triangularis.

Trilibris, e, quod est trium librarium, *{τριγωνος}*. GAL. De trois livres.

ITAL. Di tre libre. GERM. Dreypfundig. HISP. Cosa de tres libras. ANGL. Of three pounds weight. *{τριγωνος}* Horat. 2. Serm. sat. 2.

landas insane trilibrem

Mullum.

Trilinguis, e, qui tres linguas habet: vel tribus loquitur linguis *{τριγλωνος}*. GAL. Qui a trois langues. ITAL. Trilingue. GERM. Das drey zungen hatt / oder mitt drey sprachen redt. HISP. Cosa que sabe à tiene tres lenguas. ANGL. That hath three tongues. *{τριγωνος}* Horat. 3. Carm. Ode 11.

— quamvis furiale centum

Muniant angues caput ejus: arque

Spiritus celor, saniisque manet

Ore trilingui.

Trilix, icis, adjективum, quod ex tribus constat liciis. *{τριγωνος}*, GAL. Tessu de trois fils. ITAL. Tessuto con tre fili. GERM. Russ dreylen garn. gerödben. HISP. Cosa de terlik, texida de tres lizos. ANGL. That is woven of three threads. *{τριγωνος}* Vnde trilices vestes dicuntur, quæ ex tribus liciis versicoloribus constant. Interdum tamen Trilius accipit pro triplici. *{τριγωνος}* Virg. 3. Æneid.

Loricam consertam hanus, auróque trilicem.

Valer. Flacc. 2. Argon.

Per clypei cedentis opus, partemque trilicem.

Trilotis, e, τρεις λόγου, i. tria lora habens.

Trimacrus, τριμακρος. Pes metricus, contrarius tribracho, constans ex tribus longis; ut Virtuti.

Trimestris, e. Trium mensum. *{τριγωνος, τριμηνος}*. GAL. Qui a trois mois. ITAL. Di tre mesi. GERM. Dreyer monat. HISP. Cosa de tres meses. ANGL. Of three monethes. *{τριγωνος}* Plin. lib. 7. cap. 15. Et hoc totale, tantumque omnibus tricenis diebus malum in muliere existit, & trimestris spatio largius.

Trimetron, τριμετρος, carminis genus ex tribus constans mensuris majoribus, hoc est, pedibus sex: undesenarios jambicos, timetros appellamus.

Trimmā, *{τριγωνος}* barum. τριγωνος. GAL. Fin, adroit, rusé, viel en malice. ITAL. Astuto, scelerato, pratico. GERM. Gescheid vnd wolgeübt. HISP. Envejedo en su arte, astuto. ANGL. An old craftie knave. *{τριγωνος}* A Græcis dicitur is, qui à Latinis appellatur veterator, qui scilicet in re aliqua tritus est, & exercitatus, quas eo πενταγραφη πλημμηρος: idque ea forma qua Latini scelus dicunt pro scelesto. Sic Quentianus, attrita usu forensi ingenia, dixit.

Trimodiv, ij, quod tres modios continet. *{τριγωνος, τριμοδιο}*. GAL. Qui continent trois boisseaux. ITAL. Che capisce tre morzi. GERM. Dreyfesterig. HISP. Medida de tres celemines. ANGL. That conteaneth three bushelles. *{τριγωνος}* Plin. lib. 33. cap. 1. Neque enim aliter potuissent trimodia illa anulorum Carthaginem ab Annibale mitti. Plaut. Menach. Nunc argumentum vobis demensum dabo, Non modio, neque trimodio, verum ipso horreo.

Trimodia, æ, nomen vasis tres continentis modios. Columella Satoriam trimodium appellat, quod ex ea satores jaciant semina. lib. 2. c. 9. ubi ait, Nonnulli pelle hyenæ satoriam trimodium vestiunt, atque ita ex ea quum paulum immorata sunt semina jacunt, non dubitantes pro ventura, quæ sic sata sint. Idem lib. 12. cap. 50. Tum scalæ, corbulæ, decemmodiæ, trimodiæ satoriae, &c.

Trimorion, τριμετρος, dodrans, quod tres continent assis partes.

TRIMUS, a, um, quod est trium annorum. *{τριγωνος, τριηνος}*. GAL. Qui a trois ans. ITAL. Di tre anni. GERM. Drey årig. HISP. Cosa de tres años. ANGL. Of tree yeares. *{τριγωνος}* Plaut. in Rud. Trima, quæ periit mihi; jam tanta esset, si vivit, scio. Plin. Arborem nec minorem bima, nec majorem trima, transferri quidam præcipiunt.

Trimulus diminutivum, quo in iis duntaxat utimur, teste Valla, quæ incrementum capere possunt. Vnde puerum trimulum recte dixeris: equum autem, aut canem trimum, non trimulum. Suet. in Vesp. Trimulus patrem amisit.

Trimatus, us, ui, τριηνus, ipsa trium annorum ætas. Colum. lib. 8. cap. 5. Summovebimus autem veteres, id est, quæ trimatum excesserunt, Plin. lib. 8. cap. 43. Partus à tricesimo mense ocyssimus, sed à trimatu legitimus.

Trimonyos, τριμηνος, Lucerna est tribus lucens ellychniis. Nam μιγα à Græcis & nares dicuntur, & canaliculi, quibus ellychnia inseruntur. Trinacria, τριγωνος, insula est maris Tyrrheni, angustissimo fredo ab Italia dirempita, cum qua olim creditur cohæsisse: unde Siciliam dictam volunt à siciliendo, hoc est, abrumpendo. Eadem quoque à triangulati figura dicta est Triquetra. Trinacria autem à tribus promontoriis, Pachyno, scilicet, Lilybæo, & Peloro; Græci enim à ægis summitates vocant, vel promontoria. Virg. 3. Æneid.

— sic denique vitor

Trinacria fines Ialos missere relicta.

Et paulo post,

— Intremere omnem

Murmure Trinacriam.

Trinacris, τριγωνος. Patronymicum foemininum. Ovid. Fast.

Terra tribus scopulis, vastum procurrit in aquor,

Trinacri à portu nomen adeptu loci.

Trinacris, a, um, possessivum, τριγωνος, Siculus. Virg. 3. Æneid.

Praetar Trinacri metas lustrare Pachyni.

Iuvenes Trinacri, Idem 5. Æneid.

Trinopos, otis, Abnepotis filius, tertius à nepote. *{τριγωνος}*, GAL. L'arrière neveu du neveu en droite ligne. ITAL. Il nipote di nostro nipote in diritta linea. GERM. Des enclels sons enclel. HISP. Tatarrieto, d'chozno. ANGL. He that is three lineall discents from my chilæs childe. *{τριγωνος}* cuius correlative est Tritanus, hoc est, atavi pater. Vide Institutiones Justiniani, lib. 3. tit. 6.

Trinitas,

Trinitas, *τριάς*, esse trinum, esse tres. Usurpatur de divinis hypostasi-
bus; & sic est nomen collectivum significans simul tres personas.
Trinobantes, populi in Orientali tractu Britanniae ad Tamesim flu-
vium, sive astuarium. Ptolem. lib. 2. cap. 3.

TRINOC̄T̄IUM, ij, Trium noctium spatum. { *τρινυκλος*. GAL. Espace
de trois nuits. ITAL. Spazio di tre notti. GERM. Dreyndchtige veil.
HISP. Espacio de tres noches. ANGL. The space of three nights. } Gell.
lib. 3. cap. 2. Non enim posse impleri trinoctium, quod abesse à viro
usurpandi causa ex XII. tabulis deberet. Idem cap. 15. lib. 10.

Trinoc̄t̄ialis, { *τρινυκλος*. GAL. Qui est de trois nuits. ITAL. Cosa di tre
notti. GER. Das drey, nacht lang wärt. HISP. Cosa de tres noches.
ANGL. Of three nightes. } Mart. lib. 12.

— sed ipse divum

Offensus genitor, trinoctiali

Affectit domicenio clientem.

Trinodis, c, Tres nodos habens. { *τριγυρος*. GAL. Qui a trois noeuds.
ITAL. Di tre nodi. GERM. Dreigknöpfig. HISP. Cosa de tres nudos.
ANGL. That hath three knottes. } ut Clava trinodis. Ovid. Epist. 4.

Trinundinum, i, Spatium viginti septem dierum, quod ternas nundi-
nas complectetur, dictum: unde Trinundino promulgari diceba-
tur, quod tribus continua nundinis promulgabatur. Erant autem
nundinæ apud Romanos, feriae statæ, non quoque die celebrati so-
litæ, eo consilio institutæ, ut octo diebus rustici in agris essent, no-
no autem die in urbem commarent, partim ut res sibi necessarias
compararent, partim ut plebiscita & senatus consulta frequentiore
populo referrentur: quæ ideo trinundino, hoc est, tribus nundinis
proponebantur, ne in tanta hominum frequentia promulgata quem-
pam latere possent. Quamobrem lex, teste Cicerone, jure lata non
putabatur, nisi quæ trinundino ante esset promulgata. Magistra-
tum quoque candidati trinundino plebem circuibant, unumquem-
que manu prehensantes suamque illi dignitatem commendantes.
Cicero Epist. de Casare, Neque jam velle absente se rationem habe-
ri sui: se præsentem trinundinum petiturum. ¶ Trinundini spatium
dabatur reis. Plutarchus in Coriol.

Trinūs, a, um, Ternus, tres. { *τριτσις* scheloschab. τρι. GAL. Trois.
ITAL. Tre. GER. Drey. HISP. Tres. ANGL. Threes. } Cæsar 7. bell. Galli-
ci, Milites signo dato celeriter ad munitionem pervenient, eamque
transgressi, trimis castris potiuntur. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 5. Cui ter tri-
na triplicia artibus tribus, tria gaudia dem. Suet. in August. cap. 45.
Histriorum licentiam adeò compescuit, ut Stephanionem togatu-
rum per tria theatra virgis casum relegaverit, &c. ¶ Trini, pro
terni, distributivæ. Idem in Neron. cap. 56. Detecta confestim conju-
ratione pro summo numine, trinique in die sacrificiis colere perse-
verant. Cic. ad Attic. Tullia mea reddidit trinas.

TRIOBOLUS, *τριοβολος*, tres obolos valens, alio nomine Hemidrach-
mum dicitur: senos enim obolos drachma efficit, ut aiunt Plin. Pol-
lux, & alij. Trioboli nota ab altera parte effigiem Iovis, ab altera
noctuum habebat. Plaut. in Bacch. d. Negare se debere tibi triobolum.
¶ Trioboli homo, nequam, & nullius pretij. Idem in Paenul. Non
ego homo trioboli sum.

Triobolæ, *τριοβολαι*, vilis, & pretij trium obolorum.

Triocala, sive triocla, *τριοκλα* Ptolemy, oppidum Siciliæ mediterraneum post Messanam, teste Ptol. lib. 3. c. 4.

Triocalini populi, à Blinio commemorantur lib. 3. c. 4.

Trionēs, ab antiquis dicebantur boves aratores: quasi teriones, à te-
rendo. { *τριονες* bekarim. βέκεις ἀράτων. GAL. Bœufs de labeur. ITAL.
Bovi aratori. GERM. Pfugochsen / rinder mitt denen man zu acker fart.
HISP. Bueyes para labrar la tierra. ANGL. Vorke oxen, or plough oxen. }
aut ut alij malunt, à terra, quasi terrones. Triones (inquit Varro lib. 6. de lingua Latina) etiam nunc boves appellantur à bubul-
cis, maximè quam tertam arant, è quibus valentiores dicti gleba-
rij, quod facile glebas proscindant. Sic omnes qui terram arabant,
à terra teriones: unde Triones ut dicerentur, detritum. Hacte-
nus Varro. Vide Gellium cap. 21. lib. 2. ¶ Triones item dicuntur
septem stellæ, versus Aquilonem circulumque hyemalem sitæ, si-
dus illud confidentes, quod Græci Arcton, nostri Ursam & Plau-
strum appellant. Mart. lib. 6.

Cernere Parrhasios dum te juvat Aule triones

Comminus, & Scythici sidera ferre poli.

Cic. 2. de nat. deor. Altera dicitur esse Helice, cuius quidem clarissi-
mas stellas totis noctibus cernimus,
Quas nostri Septem soliti vocitare triones.

Virg. 1. Æneid.

Arcturum, pluriāque Hyadas, geminōque Triones.

Ovid. 2. Metam.

Tum primū radiis gelidi caluere Triones.

Trionymus, a, um, *τριονυμος*, trinominis, tria nomina habens.

Triopas, *τριοπας*, Thessalorum rex fuit pater Meropis, à cuius nomi-
ne Cös insula olim Meropis, ipsique insulani Meropes sunt appel-
lati. Autor Steph.

Triophthalmus, *τριοφθαλμος*, lapillus qui in Sicyonia nascitur, trium
oculorum effigiem præ se ferens. Plin. lib. 37 c. 11.

Triopia, *τριοπια*, *τριοπη*, Stephano, Cariæ oppidum ad fines Doridis
suum: ita dictum à triopa Erisichthonis patre. Vide Stephan. &
Plin. lib. 5. cap. 28.

Triopis, monilis species, tres veluti oculos habens. Poll.

Tiōrchs, is, { *τριοπης*. GAL. Un busard, oyseau de rapine. ITAL.
Sorre di uccello di rapina. GER. Ein bus / ein grosser rauhvoegel.

HISP. Un genero de ave arrehatadora. ANGL. A bustarde. } Avis
ex accipitrum genere, quam Latini appellant buteonem: ita di-
cta à testiculorum numero. Ab hujus avis nomine putat Plinius
Theophrastum secutus, triorchis herbare nomen factum, eò quod,
eruentes hanc herbam, infestissimum habeant hoc genus accipi-
tris, raroque sine vulnere discedant. Vide Plin. lib. 10. cap. 8. &
lib. 25. c. 6.

Tripales vites dicebantur, quæ tribus palis sustinebantur. Varro, Quid
Calepini Pars 1. I.

tū? nōne vides in vineis, quod tria pala habeant, tripales dici?

Non. in Palus, c. 3.

Tripartitus, a, um, Valde parcus. { *τριπαρτιτος*. GAL. Tres-chiche, fert-
chiche. ITAL. Molto scarso. GERM. Über die massen kündig. HIS P. Muy
escasso. ANGL. Very sparing and niggard. } Plautus in Persa, Nam id
demum lepidum est, triparcos homines, vetulos, avidos, atidos,
Bene admordere.

Triplatinum, trium patinarum apparatus. Vide paulò infra.

Tripectorus, a, um, tria habens pectora. { *τριπεκτος*, *τριγνathos*. GAL.
Qui a trois poitrines. ITAL. Di tre petti. GERM. Das drey brust hast.
HISP. Cosa que tiene tres pechos. ANGL. That hath three breasts. }
Lucret. lib. 5.

Quid ve tripectora tergemini vis Gerionai?

Tripedalis, tripedaneus, vide Tripes.

TRIPERTITIÖR, iris, in tres partes divido. *τριπερτιος*.

Triperitus, adjективum, quod est in tres partes divisum. { *τριπερτιος*, *τριπερ-*
τιος. GAL. Parti & divisæ en trois. ITAL. Spartito in tre parti. GERM.
In drey getheilt. HIS P. Cosa partida en tres partes. ANGL. That is
parted in to three. } Cic. 1. de invent. Oratoris arts, & facultas in
hac materia tripartita versari existimanda est. Idem ad Quir. post
red. Cujus oratio fuit, quemadmodum accepi, tripartita.

Tripartitō, adverbium, In tres partes. { *τριπερτιος*, *τριπερτιος*. GAL. En trois
parties. ITAL. In tre parti. GERM. In dreyen otten. HIS P. En tres par-
tes. ANGL. In three parties. } Liv. 1. bell. Pun. Annibal infesto exercitu
ingressus fines pervastatis passim agrit, urbem tripartitō aggredit.
Cic. 5. Tusc. At diffidat necesse est, qui bona dividit tripartitō.

Tripartitum, i, Quid sit declarat Plin. 3. lib. 3. c. 12. his verbis: Tripa-
tinum, inquit Fenestella, appellabatur summa coenarum lauitia: una
erat murænum, altera lupotum, tertia myxonis piscis, inclinatis
jam scilicet moribus, ut tamen eos præfettere Græcia etiam Philo-
sophis possimus.

TRIPES, edis. Habens tres pedes. { *τριπετης*. GAL. Qui a trois pieds. ITAL.
Tre piedi, tres piedi. GERM. Dreyfüssig. HISP. Cosa que tiene tres pies.
ANGL. Three footed. } Martial. lib. 12.

Ibat triples grabatus, & bipes mensa.

Liv. 10. bell. Maced. Simul procuratum est, quod tripedem mulum
Reate natum nunciatum erat. Horat. 1. Serm. sayr. 3.

— modo fit mihi mensa triples, &

Concha salu puri, & toga, que defendere frigus,

Quamvis crassa, queat.

Tripedalis, c, { *τριπεδαι*. GAL. De trois pieds. ITAL. Di tre piedi.
GERM. Dreyfuchig. HISP. Cosa de tres pies. ANGL. Of three feet.
} Quod mensuram habet trium pedum. Plin. lib. 27. cap. 12.
Medium folia habet iridis sativæ, caulem tripedalem. Mart. 1. 3.
c. 9. Fenestra Tripedalis.

Tripedanüs, a, um, idem quod tripedalis *τριπεδαι*. Cato de re rust.
cap. 15. Taleas oleaginas, quas in scrobe saturus es, tripedaneas
decidito.

Triphallus, priapus.

Triphyllon, *τριφυλλος*, à Græcis dicitur herba, quam nostri vocant
trifolium. Ejus sunt tres species, ut suprà docuimus in dictione
Trifolium.

TRIPLEX, icis, omn. gen. Tergeminus. *τριπλος* meschullásch. *τριπλα*.
GAL. Triple, de trois doubles. ITAL. Triple, tre più. GERM. Dreyfach/
dreyfaltig. HISP. Cosa que tiene tres doblez. ANGL. Threefold. } Horat.
1. Carm.

Illi robur, & as triplex Circa pectus erat.

Ovid. 9. Metam.

— nec me pastoris Iberi

Forma triplices, nec forma triplices tua Cerbere movit.

Virg. 10. Æneid.

Gens illi triplices, populi sub gente quaterni.

Idem 8. Æneid.

At Casar triplici invenitius Romana triumpho Mænia.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. tripl.

Casurumque triplices vaticinatur opus.

Plaut. Pseud. sc. 1. n. 2. Paravi copias duplices, triplices dolos, per-
fidias. Idem ibid. sc. 3. n. 4. In metu sum triplici modo. Vide Tri-
pus, suprà.

Triplico, as, { *τριπλος* schillésch. *τριπλα*. GAL. Tripler. ITAL. Triplicare.
GERM. Dreyfach machen. HISP. Triplar. ANGL. The mak threefold.
Plin. lib. 7. c. 48. Cornici novem nostras attribuit xates. Hesiodus
quadrum ejus cervis: id triplicatum corvis.

Triplicatio, nis, apud Iureconsultos est secunda actoris defensio, con-
tra rei duplicationem opposita, de qua Inst. de replicat.

Triplices, plurali tantum numero, & mascul. gen. Tabellæ erant cera-
tæ, à numero foliorum dictæ, in quibus res leviores scribi solebant,
quemadmodum in quintuplicibus graviores. Mart. lib. 14.

Tunc triplices nostros non vilia dona putabus,

Quum se venturam scribet amica tibi.

Idem lib. 10.

Et vani triplices, brevesque mappa.

Triplüs, a, um, triplex. { *τριπλος* meschullásch. *τριπλα*, *τριπλα*.
GAL. Triple, double en trois. ITAL. Triple, tre più. GERM. Drey-
fältig. HISP. Tres mas, que tiene tres. ANGL. Threefold. } Cicero.
De Univ. Deinde tertiam, quæ esset secundæ sesquialtera, primæ tri-
pla: deinde quartam, quæ secundæ dupla esset: quintam inde, quæ
tertiæ tripla.

Tripoda, tripedia, id est, scabellum habens tres pedes. Sulpic. Sever.
Dialog. 1. cap. 1. Sedebat autem Mar:inus in cellula rusticana, ut
est in usibus servitorum, quas nos rusticæ Galli tripetas; vos scho-
lastici, aut certe tu qui de Gracia venis, tripodes nuncupatis. Sidonius
lib. 4. epist. 24. Habitus viro, gradus, pudor, color, sermo reli-
giosus: tum coma brevis, barba prolixa, tripodes sella, cilicium vela
foribus appensa, lectus nil habens pluma, mensa nil purpurea, huma-
nitatis ipsa sic benigna, quod frugi, nec ita carnis abundans, ut lega-
minibus. Cerdia.

Tripolis, τριπόλεις, tractus est Phoenices, tres urbes continens, Tyrum, Sidonem, & Aradum: à quaruna numero & nomen accepit. Autor Plin. lib. 5. c. 20.

Tripolium: τριπολέιον, herba est in locis matinis nascens, qua undæ alliduntur, folio glasti, sed crassiore, palmo caule, in mucronem diviso: floribus colorem quotidie ter mutantibus, manè candidis, meridie purpureis, vesperi puniceis, radice alba, odorata, & gustu acri. Officinæ hodie Mauritanorum vocabulo Turbit appellant.

Tripondo, trium libratum pondus, quod & trepondo.

Triptolemus τριπτόλεμος, Celei Eleusinis regis filius, qui primus in Græcia agriculturæ rationem creditur invenisse. Eleusin (inquit Servius) civitas est Atticæ provinciæ, non longè ab Athenis, in qua quum regnaret Celeus, & Cererē filiam querentē liberalissimè hospitio suscepit, illa pro remuneratione ostendit ei omne genus agriculturæ. Filium etiam ejus Triptolemum recens natum, per noctem igne fovi, per diem divino lacte nutritivit: & eum alatis serpentibus superpositum, per totum orbe misit ad usum frumentorum hominibus indicandum.

Triptota, τριπτωτα, nomina sunt, quæ tribus tantum casibus declinatur, ut Scamnum.

Triptodium, ij, Saltatio, chorea: quasi terripavium, à terra pavienda, id est ferienda. τριπολέιον mecholah 3n chagh. ζεπία. GAL. Dance, trépignement des pieds. ITAL. Danza, sollazare co i piedi, tripudio. GERM. Ein dans. HISP. Dança d el corro. ANGL. Dancing, jumping. Liv. lib. 1. ab Urbe, Per urbem ire canentes carmina cum tripudiis, solemnique saltatu jussit, Catull. Epigr. 58. alias 64. de Berecynthia.

Quo nos deserit citatis celerare tripudiis.

¶ Tripudia solistima in auspiciis dicebantur, quum pulli tam avide vescabantur, ut aliqua offæ particula illis ex ore excidens, solum paviret hoc est, terram feriret. Vnde primùm terripavium dictum est, quod postea vox paulatim immutata, tripudium. Solistimum autem ita à solo dicitur, ut à medio Mediastinum. Cic. 1. de divin. Sed quia, quum pascuntur, necesse est aliquid ex ore cadere, & terram pavire, terripavium primò, post terripudium dictum est: hoc quidem jam tripudium dicitur. Quum igitur offa cecidit ex ore pulli, tum auspicanti tripudium solistimum nuntiatur. Liv. 10. ab Urbe, Nam quum pulli non pascerentur, pullarius auspicium mentiri ausus, tripudium solistimum Consuli nunciavit.

Triptodium, as, Salto, choreas duco. τριπολέιον cholél an chagh. ζεπία, ὄπησια. GAL. Dancer, trepigner. ITAL. Danzare, festeggiare. GERM. Danzen/hupfen. HISP. Danzar, d andar en coro. ANGL. To dance, to leape, to jumpe. Liv. 3. bell. Tun. 2. Exumpunt igitur agmine è castis, tripudiantes more suo. Cicer. pro Sest. Sed illum tor jam in funeribus Reip. exultantem, ac tripudiantem, legum, si posset, laqueis constringeret. Senec. cap. 15. de tranquill. Virilem in modum tripudiare, & moveri ad numeros (GAL. A la cadance,) solitus Scipio.

Triptodium, Pondus trium librarium, τριπτόπον.

Triptis, odis. Vas, aut aliud instrumentum pedibus constans tribus. τριπτος. GAL. Vaissieu, ou autre chose à trois pieds, trestean, trepier. ITAL. Olla di tre piedi, tressedo, ogni cosa di tre piedi. GERM. Ein ehriner hafen mit drey fässen/ein dreyfuss. HISP. Olla, d mesa, toda cosa de tres pies. ANGL. A vessel or other thing with three feet. Erant autem tripodum duo genera, quorum alij à triplum dicabantur, qui ornatus tantum gratiâ dicati erant in domibus vel templis ignibus profus intacti: quos Homerus ἀνύπας appellat. Qui vero ad ignis usum comparati erant, i μυρτοῖς ταῖς, aut αἴθαις. ¶ Tripodum item nomine intelliguntur mensæ, sellæ, aliisque omnia quæ tribus pedibus sustinentur. Tripodes, ut ait Servius, erant mensæ in templo Apollinis Delphici, quibus superposita Phœbades, vaticinabantur. Alio nomine dicitur Cortina. Plin. lib. 34. cap. 3. Ex ære factitaverunt, & cortinas tripodum nomine Delphicas, quoniam donis maximè Apollinis Delphici dicabantur. Cic. 3. de nat. deor. Ex eo igitur & Lisyrio estis Hercules, quem concertavisse cum Apolline de Tripode accepimus. Tripodibus Græci donabant viros fortes: quia non facile succumbant. Virg. 9. Æneid.

Et tripodas, geminos auri duo magna talenta.

Horat. lib. 4. Carm. Ode 8.

Donarem tripodas præmia fortium
Graiorum.

Triquetra, æ, quamvis propter mutam & liquidam subsequentem aliquando pen. producatur, Insula Maris Tyrreni, olim Italæ annexa, quæ notiore nomine Sicilia dicitur. { Die Dreiecker insel Sicilia. } Triquetra dicta à trianguli figura. τρικύρτα, ονκια. Plin. lib. 3. c. 8. Anteit omnes claritate Sicilia, Sicania à Thucydide dicta, Trinactia à pluribus, & Triquetra à Trianguli specie.

Triquetrus, a, um, quod trianguli formam habet. τρικύρτος. GAL. Triangulaire. ITAL. Che ha forma de triangolo. GERM. Dreiecketig das dreieck oder winkel hat. HISP. Cosa que tiene tres angulos. ANGL. That hat three corners. { Colum. lib. 5. cap. 2. Omnis ager aut quadratus, aut longus, aut cuneatus, aut triquetrus. Cæsar 5. bell. Gall. Insula natura triquetra, cuius unum latus est contra Galliam. Gell. cap. 21. lib. 2. Triquetra figure: & Triquetra in Septentrionibus, &c. } Interdum Triquetrus idem est quod Siculus, a, um, τρικύρτος. Nam (ut paulò ante docuimus) Sicilia inter cætera nomina olim dicta fuit Triquetra, à figura triangulari. Silius lib. 5.

Nunc Æneæ cohors Triquetrus quam miserat oris,
hoc est, Siculis. Horat. 2. Serm. sat. 6.

— quid à militibus promissa Triquetra

Prædia Cæsar an est Itala tellure daturus.

hoc est, Quos Cæsar militibus agros promisit, estne in Sicilia, an potius in Italia daturus.

Triquetrum, i, substantivæ Triangulus. τρικύρτος. GAL. Triangle. ITAL. Triangolo. GERM. Ein dreieckige figur / triang. HISP. Cosa de tres angulos, triangulo. ANGL. A triangle. { Plin. lib. 2. cap. 15. Postea radiorum ejus contactu teguntur, & in triquetro à partibus centum viginti stationes matutinas faciunt.

Trirēmis, is, gen. faciem. Navis oblonga est, tres habens remorum ordinæ. { τριημ. GAL. Trireme, galere de trois rames pour banc. ITAL. Navi de tre remi. GERM. Einschiff oder galeen mit drey ruderen in einer ordnung. HISP. La galera de tres ordenes de remos. ANGL. A galley having three oars in every seat. } quemadmodum biremis, quæ duos habet remorum ordinæ: quadriremis, quæ quatuor. Liv. 1. bell. Pun. Quinquaginta quinqueremes, quadriremes duæ, triremes quinque. Cicer. 6. Verr. Navem verò Cybeam maximam, triremis instar pulcherrimam, atque ornatissimam. Lucan. lib. 3.

Cornua Romana classis, validaque triremes.

Horat. 3. Carm. Ode 1.

— neque Decedit arata triremi.

Bellatrix triremis. Claud. 4. Paneg. Triremes ab Aminocle Corinthio primum fuisse inventas, post Thucydidem refert Plin. lib. 7. cap. 55.

Tris. { תְּרִיס שְׁלָשׁ scheloshah. τριημ. GAL. Trois. ITAL. Tre. GERM. Drey. HISP. Tres. ANGL. Three. } Veteres in plurali accusativo scribebant, quod nunc vulgo, Tres scribimus. Virg. 1. Æneid.

Tres Notus abreptas in saxa latensia terquet.

Cic. 1. Acad. Testarus sæpè Chrysippus tris solas esse sententias, quæ defendi possunt de finibus. Priscianus ait, Nominum, quorum genitivus pluralis ante um, syllabam, i, literam habuerit, accusativum in is terminati. Nostra tamen ætate passim ab eruditis receptum est, ut ejusmodi accusativus per a diphthongum scribatur: quum tamen Velij Longi sententia sit, ut per i solam notetur. Nam & aliquando Quintilianus incommodum per ei scribere visum est. Vide Gell. lib. 13. cap. 13.

Trisagium, τρισάγιον, ter sanctum, hymnus in Græcis Ecclesiis ille, ἡγιεῖος Ιησος, ἡγιεῖος ιησος, ἡγιεῖος ιησος. Primum ἡγιεῖος ad Patrem, secundum ad Filium, tertium ad S. Spiritum referatur. Vide Gloss. Græcob. Meursij.

Triscabina, ingenuitatis charta. Gl. vet.

Triscutria, vocantur à Iuvenale ludi admodum scuriles, liberoque homine indigni. Locus Iuven. est. Satyr. 8.

— populi frons durior hujus

Qui sedet, & spectat triscutria patriciorum.

Hanc vocem alibi non temere invenias. Videtur enim ab ipso Iuvenale ex cogitata ea forma, qua hominem insigniter furacem, trisurem appellamus. Vide ejus interpretem.

Trisecli senex, qui trium seculorum senex.

Trisexta, tertia & sexta cani solita simus. L. g. b.

Trismegistus, τρισμέγιος, Latinis ter maximum sonat. Quo cognomine dictus est Mercurius, superioris Mercurij nepos: quem fabulantur fuisse filium Nili. Hunc tamen secundum asserunt occidisse Argum, Ægyptiisque præfuisse, & leges, literasque tradidisse: sed literatum characteres, animalium, arborumque figuræ habuisse. Hic condidit urbem quam à se Hermopolin nominavit. Dictus est autem Trismegistus quod & Philosophus maximus, & sacerdos maximus, & maximus denique rex fuerit. Consueverūt enim Ægyptij ex omni Philosophorum numero sacerdotes, ac rursus ex sacerdotibus regem eligere. Hic autem ut Philosophos sapientia, ita religione sacerdotes excelluit, ac mox in imperio administrando superiores omnes reges superavit. Primus à physicis ad divinorum speculationem se erexit. Primus de majestate Dei, de dæmonum ordine, animaliumque mutationibus sapientissimè disputavit. Scripsit multa volumina, quibus arcana mysteria, & oracula paudentur. Non enim ut Philosophus tantum, sed ut Prophetæ futura sæpè predicit. Hæc ex Diodoro Siculo.

Trispastus, a, um, τριπτόπον, quod tribus orbiculis trahitur, à τριημ. & ονκια traho.

Trisago, inis, herba est quæ ab aliis teucrion, ab aliis chamædrys, à quibusdā etiam chamædrops appellatur. τρικυρτος. GAL. Germandrée. ITAL. Quercivola chalamandra. GERM. Klein bachen gel oder gamander. HISP. Camedreos. ANGL. Germander. } Nascitur in locis petrosis & asperis: folia habet exigua, amara, effigie, & divisura querulus: unde & querulum, vulgus Gallorum appellat: nonnulli etiam serratulum. De hac vide Plin. lib. 24. cap. 15.

Tristata, τρισάτης, qui tertio loco stat. à τριημ & ονκια.

Tristegæ, τριπτος, triplicia tabulata, sive ædificia trium contignationum διπλαὶ σιγης, quod inter cætera significat contignationem: unde διπλαὶ & τριπτος dicuntur ædificia, quæ duas, vel tres habent contignationes.

Tristis, e, Mæstus, mærens. { תְּרִיס הַטְּסָבֵב בְּאַתְּ דָאֵת טְרִיךְ קְוִדְחֵר. ουρְדָוָס, אַמְגָנָס. GAL. Triste, qui fait mauvaise chere, chagrin. ITAL. Triste, tristo, gramo. GERM. Traurig. HISP. Triste. ANGL. Sad, heavit, sororfull. } Virg. Eclog. 10.

Tristis at ille tamen cantabitis Arcades, inquit.

Cic. 1. de divin. Quæterem ex te quid tristis es? &c. Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Quid tristis es? rogas? Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

— non tristia carmina feci.

Sed tristis nostros pœna sequita jocos.

Tristis pœna, id est, quæ me tristem facit, &c. vel Tristis, id est, sœva, ut apud eundem Eleg. 11. lib. 3. Trist.

Savior es tristis Busirode.

¶ Pro acerbo; Idem Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Et ne sint tristi poma sapore facit, (sup. tempus.)

Virgilius paulò infrà pro amaro posuit. ¶ Pro irato. Ovidius Eleg. 5. lib. 3. Trist.

Spe trahor, &c. Tristia leniri numina posse Dei.

Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Tristis admodum es (mox, irata alicui.) Ibid. sc. 2. a. 5. Ejus tristem virum video. (mox, iratum.) Idem ibidem, Ut sciā quid tu tristis es. Quid illam autem iratam abs te destituis, &c. ¶ Sed quia tristitia in fronte hominis, crudelitatis, gravitatis, iræ, minarum, difficultatis indicium est, fit ut tristis aliquando ponatur pro sœvo, crudeli, gravi, irato, amaro, difficiili, diro, horrido. { תְּרִיס אֲחַזְבָּא חַתְּבָא אַתְּבָא זָהֵבְהָא מָר תְּאַשְׁפָּא קָשְׁחָהָא. ωμος, δενεσ. } Achzar תְּבָא חַתְּבָא אַתְּבָא זָהֵבְהָא מָר תְּאַשְׁפָּא קָשְׁחָהָא. ωμος, δενεס. } Virg. 2. Æneid.

— Illi mea tristia facta,

Degeneremque

Degeneremque Neoptolemum narrare memento.

Idem 2. Aeneid.

— quod tristis Erinnys,

Quo fremitus vocat.

¶ Aliquando pro gravi, & acerbo, ut notat Nonius. Senec. cap. 16. al. 35. de conf. ad Polyb. Tuit tam triste vulnus eadem magnitudine animi, &c. Liv. lib. 3. dec. 4. Tristius morte, id est, acerbissimus. (Item, Tristia tentedia Medici salutis causâ adhibent. Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist.

Protinus evincti tristem ducuntur ad aram. (mox, cruentam.)

Cicero lib. 6. de Repub. Gravitatis suæ liquit illum tristem, & plenum dignitatis sonum. Davis. Lucilius, Timeo certe ne mihi sit tristior. Virg. 2. Aeneid.

— Isque adytis hac tristia dicta reportat.

Idem 1. Georg.

— tristisque lupini.

Sustuleris fragiles calamos.

Sic tristis succus, pro amato. Idem 2. Georg.

Media fert tristes succos, tardumque saporem

Felicis mali.

Cic. in Catone. Facilius in morbos incident adolescentes, gravius ægrotant, tristis curantur. Tristis (inquit) id est, difficilius. Est enim comparativi gradus adverbium. Marcialis, Amator ille tristum lacernatum. ¶ Tristis aliquando dicitur qui invitus aliquid facit, nec libenter. Terent. in Eunuch. Invitat tristis, mansit ibi. ¶ Tempus triste, Cicero Epist. lib. 4. Tuorūmque tristissimo meo tempore meritorum erga me memoriam conservabo. ¶ Tristia verba. Idem 2. de finib. Sic enim majores nostri labores non fugiendos, tristissimo tamen verbo ærumnas etiam in Deo nominaverunt. ¶ Tristis, Dotus. Lucilius lib. 2. 8. Adde eodem tristis ac severus philosophus. Cic. 2. Verr. Index tristis ac integer. Ita Nonius. Potius cum Servio interpretari debemus Severum Donatus in illud Terentij in Andria, Tristis severitas inest in vultu: Ad laudem interdum, inquit, non ad amaritudinem sumitur tristis, citans locum illum Ciceronis, Index tristis. ¶ Item tristi similis, inquit Donatus. Terentius in Eunucho, Sto expectans, si quid mihi imperem: venit una, Heus tu, inquit, Doctor, Cape hoc flabellum, &c. Accipio tristis.

Tristis arbor, in India, quæ nocte sola flores ostendit. Sole enim oriente omnes defluunt; & semi-hora post occasum, floreum ei decus redditur. Sic dicta, quod tristes amet tenebras. Vide Itinerarium Ioan. Hugon. Linscotani lib. 1. cap. 59.

Tristisculus, diminut. Subtristis. ¶ Gal. Auncunément triste. ITAL. Alquando dolente. GERM. Etlicher massen traurig. HISP. Triste un poco. ANGL. Somerohat sad. ¶ Cic. de div. Filiolam suam Terentiam, quæ tum erat admodum parva, animadvertisit tristiculum.

Tristissimus, in superlativo. λυπητός. Seneca controvers. lib. 1. Ambo tristissimam egimus vitam. Tristitia, & Mœstitia. ¶ Lætitia. ¶ בְּשִׁבְעָה hotseb vel hetsch בְּרִיאָה anyah בְּרִיאָה tsanijah, αὔτη. Gal. Tristesse. ITAL. Malinconia. GERM. Traurigkeit. HISP. Tristeza. ANGL. Sadness, heaviness. ¶ Cic. de Orat. Index tum ad tristitiam, tum ad lætitiam contorquendus. Mitigate tristitiam. Idem 1. Offic. Lenitate verbi tristitiam rei mitigante. Tradere se tristitiae. Luceius Tullio M. F. lib. 5. Lacrymis ac tristitiae tradidisti. ¶ Tristitia, & malignitas judicis. Sueton. in Neron. cap. 23. Veteres etiam Tristitas in nominandi casu dicebant pro tristitia. Pauvius in Atalanta, Quid istuc est, vultum alligat: quæ tristitas? Ex Nonio.

Tristitudo, tristitia, λύπη. Apul.

Tristificus, adjectivum, quod tristitiam adfert. ¶ בְּשִׁבְעָה mahatsib. λυπητός. Gal. Qui engende tristesse. ITAL. Che genera malinconia. GERM. Das traurigkeit macht. HISP. Cosa que engendra tristeza. ANGL. That causeth sadness and sorrow. ¶ Cic. 1. de divin.

Tristificas certant Neptuno reddere voces.

Tristo, as, antiquis in usu erat, pro tristem facio: unde manit compositum Contristo. ¶ בְּשִׁבְעָה hanisib. λυπητός. Gal. Contrister, affiger. ITAL. Attristare. GERM. Trauren. HISP. Dar tristeza à otro. ANGL. To make sad. ¶ Virg. 3. Georg.

— & pluvio contristat frigore calum.

¶ Est & tristor depontens, idem quod tristis sum. λυπητός.

Triplacus, a, um, quod tres habet acies. ¶ τριγλώχη. Gal. Qui a trois pointes, ou trois aiguillons. ITAL. Di tre solchi. GERM. Dreyspinig. HISP. Cosa endida en tres partes. ANGL. Three edged or pointed. ¶ Virg. 3. Georg.

— Linguis micat ore trisulcus.

Ovid. 2. Metam.

Ille pater rectiorque deum, cui dextra trisulcis

Ignibus armata est, qui nutu concutit orbem.

Trisyllabus, a, um; τρισυλλαβή, tres habens syllabas.

Tritictitia vox, quæ usus est Nonius in Corollaria, & Plaut. in Curreione, Ejiciam crepitum polentarium trit, id est, peditum.

Tritalonus, qui tritos logos tractat: nugo loquus.

Triticanus. Nomen est fortissimi gladiatori, qui in castris Cn. Pompeii militans cum hoste se provocante inermi dextera congressus, pugno cum humi prostravit, captumque uno digito in castra Imperatoris sui reportavit.

Triticulus, Atavi pater, quasi Tetartavus, ut quidam volvunt. ¶ τριπάτη. Gal. Le pere grand trois fois en droite ligne. ITAL. Terzo avolo. GERM. Des vrdnes vatter. Ist der vierde grosuatter hindersich in der linien. HISP. Tercero abuelo. ANGL. The great grandfather's father. ¶ Est enim quartus ab avo. Isidor. cap. 5. Orig. lib. 9. Plaut. in Pers. Pater, avos, proavos, abavos, atavos, tritavos. ¶ Sic tritavia, atavia mater. τριμαρτινη.

Trite, τρίτη, tertia, sc. chorda.

Tritus a, um, τρίτη, τριτius, a, um. ex τρίτη.

Tritennat, τριτενάτη, memorie mortuorum, quas celebrabant tertio, & nono die; τρίτη εἰνάρω. Vide Gloss. Græcob. Meurs.

Trithales, τριθάλη. Sedum, sive sempervivum minus: ita dictum quod ter floreat. θάλη enim florere est. Plin. lib. 25. cap. 13.

Calepini Pars 1.

Triticum, i, optimi frumenti genus est, ita dictum, quod tritum est ex spicis. ¶ תְּרִיכָה chittán תְּרִיכָה kelés הַלְּסָה kallasáh. Gal. Froment, grano. GERM. Weizen. HISP. El trigo generalmente. ANGL. Wheat. ¶ Plin. lib. 18. cap. 7. Tritici genera plura quæ fecerit gentes, Italico nullum equidem comparaverim candore at pondere, quo maximè discernitur: montana modò comparetur Italiz agit extreum, in quo principatum tenuit Bæotia, deinde Sicilia mox Africa: tertium pondus erat Thracio Syrioque, deinde Ægyptio. Cic. 2. de div. Midæ illi Phrygio, quum puer esset, dormiæti, formicæ in os tritici grana congeserunt: ditissimum fore predictum est: quod evenit. Plaut. Curc. sc. 4. a. 4. Ubi Curculionem reperiam? C. In tritico faciliter. Idem Mil. sc. 3. a. 2. Miror lolio viaticare te, tam vili tritico. Triticeus, a, um, τριτικός. Gal. De froment. ITAL. Di fermento. GERM. Weinbirn. HISP. Cosa de trigo. ANGL. Of wheat. ¶ Virg. 1. Georg.

At si triticeam in messem robustaque farra
Exercebis humum.

Fœtus triticei Ovid. 1. Fast.

Triticeos fœtus, passuraque farra bis ignem,
Hordeaque ingenti saevo reddes ager.

Triton, is, Deus marinus, Neptuni, & Salaciz marinæ nymphæ filius, quem Poëtae singunt Neptuni tubicinem. Ovid. 2. Met.

Carulos habet unda deos, Tritona canorum,

Proteaque ambiguum.

¶ Est præterea Triton, Africæ fluvius ex Tritonide palude circumflexa cujus nomine Pallas Tritonis & Tritonia est appellata, quod circa hunc fluvium, vel lacum primum appaturerit. Hujus fluvij neminit Plin. lib. 5. cap. 4. τριτος. ¶ Triton argenteus, Sueton. in Claud. cap. 21. Hoc spectaculo classis Sicula & Rhodia concurrent, duodenatum tritemum singulæ exciente buccina Tritone argenteo qui è medio lacu per machinam emerserat.

TRITONIA, τριτονία. Dicta est Minerva, quod tempore Ogygis regis ad lacum Tritonidem, ex quo Triton fluvius crumpit, virginali primum habitu apparuerit. Vbi ait Herodotus virgines annis singulis inter se pugnare lapidibus, & fustibus, in venerationem Palladis. Diodorus scribit dictam Tritoniam à Tritone Creta fluvio.

Tritonis, idos, Patronym. seemur, Arx Tritonius. Ovid. 2. Metam.

— & tandem Tritonia conspicit arcem

Ingenius opibuscque festa pace nientem.

Intelligit Athenas. Silius lib. 3.

Hinc qui stagna colunt Tritonidos alta paludis.

Quæ & Tritonica palus dicitur, apud Ovid. 15. Metam.

Quam Tritoniacam novies subiere paludem.

Trituta, Trituratio, vide Tero.

TRIVENITICA, τριγνή. Insignis venefica. ¶ תְּרִיבְנֶתְּכָה hammechaḥ, hshephâḥ, τριφεραιστρα. Gal. Tres grande sorciere. ITAL. Grande incantatrice. GERM. Ein triener. HISP. Grande hechizera. ANGL. A great or common witch. ¶ qua voce utitur Plautus in Aul. Mirum quia tua nunc me causa faciat Iuppiter Philippum Regem, aut Datium, tu venefica.

Triventum, Trivento, V. E. in Comitatu Molisij.

Trivii, Diana, quod in triviis ponebatur in oppidis Græcis cum corona quernea, & draconum voluminibus, propter quod tres facies habete singebatur, τριδόντες. Virg. 4. Aeneid.

— Tria virginis ora Diana.

Ovid. 1. Fast.

Ora videt Hecates, in ores vergentia partes:

Servet ut in ternas compita secta vias.

Idem 3. de Ponto Eleg. 2.

Protinus immitem Trivia ducuntur ad aram;

Evincl geminas ad sua terga manus.

Virg. 6. Aeneid.

— atque una Phœbi Triviaque sacerdos.

Triviratum, per tres viros (ut quidam volunt) hoc est, quibuscque tribus partem unam: citantque Col. lib. 1. c. 3. ubi sic legunt, Ideoque post reges exactos, Liciniana illa septena jugera quæ plebi triviratum diviserat. Quo tamen in loco ex emendatorum codicium fide sic legendum constat: Quæ plebi Tribunus viritum diviserat.

TRIVIUM, ij & quadrivium, locus in quem tres vel quatuor conveniunt viæ, spatium quod dividitur in tres vias. ¶ תְּרִיבְנֶתְּכָה perek. τριεδός. Gal. Un carrefour où se rendent & rencontrent trois chemins. ITAL. Lungo di tre vie, crosale. GERM. Ein ort an welchem drei weg zusammenstoßen. HISP. La encrucijada de tres calles. ANGL. A place where three ways do meet. ¶ Cic. 1. de lege Agrar. Ut in atris auctionariis potius quam in triviis, aut in compitis auctionentur. Catullus, Omnibus in trivius vulgetur fabula passim.

Iuvenal. Satyr. 1.

Nonne liber medio ceras implere capaces

Quadrivio.

Erant autem trivias & quadrivias rusticorum factis attributa. Nam illi oves cedebantur, & scitta appendebantur. Tibullus lib. 1.

Nam veneror seu scipa habet desertus in agris,

Seu vetus in trivio florida scita lapis.

Trivialis, e, quod in trivio sit, vel quo in triviis utebantur. ¶ תְּרִיבְנֶתְּכָה. Gal. Vulgaire, trival. ITAL. Volgare, vile. GERM. Gemein, brechig. HISP. Cosa aquella encrucijada de poco precio, y comun. ANGL. Common, that is used in common places. ¶ Unde accipitur pto vulgaris, & minimè exquisito, ut Verba trivialis idest, inulta, & parum elegantia. Suet. de clar. Rhet. Tantummodo verbis trivialis egit. Unde trivialis scientia magistri à Quintiliiano dicuntur, qui triviis docent. Quin etiam Grammatica dicta est scientia trivialis, quia in triviis docebatur.

Trivialis, adverbium, Vulgariter, & minimè exquisitum.

TRIUMPHUS, i. ¶ תְּרִיבְנֶתְּכָה renanah בְּלֵסָה kelés הַלְּסָה kallasáh. Gal. Triomphus. ITAL. Trionfo. GERM. Ein triumph ist ein herrlicher einritt mit grossem pracht eines feindesbersten nach dem erlangten sig resder ein feind. HISP. Triunfo è vencimiento. ANGL. Triumph; à solemn pompe

Bbb 3

or shew for victorie obtained. ¶ Vide *Currus*. Quidam Græcum putant: nam θειαποσ appellant Græci. Nos aspiratione ex prima in novissimam syllabam translatâ, & b in p mutata, dicimus triumphum. *Varro* à Baccho hujus rei inventore tractum nomen putat. *Tranquillus* dici existimat triumphum, quia qui triumpharet, tripli judicio honoraretur. Primo enim exercitus de triumpho duci decernendo judicabat, secundo Senatus, tertio populus. Erat autem triumphus omnium honorum qui à populo Romano dari solebant, maximus. Nam illa pompa solemnis erat, quæ siebat redeuntibus in urbem cum victoria. *Cic.* in *Pis.* Differes de triumpho, quid tandem habet iste currus? quid vixi ante currum duces? quid simulachra oppidorum? quid aurum? quid argentum? quid legati in equis? & tribuni? quid clamor militum? quid tota illa pompa? quid vehi per urbem? *Tibull.* lib. 4. el. 1.

— Non idem tibi sunt aliisque triumphi.

Ovid. lib. 13. *Metam.*

Ingredior currus latos imitante triumphos.

Velleius. In triumpho ducere. ¶ Triumphus pro lætitia. *Plautus Asinari.* s. 2. a. 2. Maximam illis prædam & triumphum afferro adventu mico. ¶ Triumphus navalis, *Velleius*. ¶ Ante diem triumphi concionari solebant Imperatores, *Idem*. ¶ Triumphi descriptio, apud *Ovidium Eleg.* 2. lib. 4. & *Plut.* in *Paulo Aemylio*. Et quid differat ab *Ovatione*. ¶ Triumphi curules, *Sueton.* in *August.* cap. 22. ad discriminem *Ovationis*.

Triumpho, as, triumphum ago, § ἵραν ἐν την δηκτην ιθκαλές. Σειαποσ. GAL. Triompher. ITAL. Trionfare. GERM. Triumphieren/ herrick vnd köstlich nach erlangtem sig einreiten. HISP. Triumphar o vencer. ANGL. To triumph, to rejoice. ¶ Cic. in Cat. M. Curius quum de Samnitibus triumphasset. Idem 2. de finib. Bella magna gesetzat is: bis consul fuerat, triumpharat. Idem 7. *Verr.* At etiam qui triumphant, eoque ditiū, &c. Construitur tripliciter: aliquando cum accusativo, ut Triumphavit Mummius Achæos. id est, vi etis Achæos triumphavit. *Gellius* cap. 11. lib. 2. Triumphavit triumphos novem cum Imperatoribus. *Plin.* de viris illustr. Achæos bis prælio fudit, triumphandos Mummo tradidit. Deinde cum ablative cum præpositione de. Idem *Ibidem*, Consul de Liguribus triumphavit. Tertio cum præpositione ex. Idem lib. 7. cap. 43. Qui solus eodem anno, quo fuerat hostis, Romæ triumphavit ex his, quorum Consul fuerat. Qui autem triumphabant apud Romanos quatuor equis albis vehebantur, curru inaurato, capite coronato lauro, & ante ipsum triumphantem vixus hostis oneratus colla catenis, & præente Senatu, Capitolium ascendebant ad templum Iovis Opt. Max. ubi mastato tauro albo domum redibant. ut non in uno loco docent *Plutarchus* & *Plinius*. ¶ Aliquando tamen triumphare ponitur pro exultare, & sibi placere. Cæs. *Ciceroni*, Meum factum probari abs te, triumpho, & gaudeo, *Cicero* 7. *Verr.* Lætatis tu in omnium gemitu & triumphas. Dicimus quoque, triumpho gaudio. *Cicer.* pro *Client.* Exultate lætitia, ac triumphare gaudio cœpit. ¶ Invenitur etiam triumphatur, verbum impersonale. Idem 2. Offic. Massiliam portari in triumpho vidimus, & ex ea urbe triumphari, sine qua nunquam nostri Imperatores ex Transalpinis bellis triumphaverint. *Livius* 3. ab urbe, Tum primùm sine autoritate Senatus, populi jussu triumphatum est.

Triumphans, antis, Particul. act. qui triumphat. *Cic.* 14. *Philipp.* Quum hesterno die propter carum res gestas me ovantem & propè triumpharem popul. Romanus in Capitoliū domo rulerit. *Liv.* 2. ab urb. Dictator & magister equitum triumphantes in urbem redire. Equi triumphantes. *Ovid.* 2. de Ponto.

Sic fera quam primū parvido Germania vulnus

Antere triumpha es serva feratur equos.

Triumphā: ūs, a, um, de quo triumphatum est. § θειαποσ. GAL. De qui on a triomphé, vaincu avec triomphe. ITAL. Di che s'è triomphato per la vittoria havuta da lui. GERM. Von der sich haften überwunden da man triumphiert hat. HISP. Vencido con triumpho. ANGL. Whoer of triumphe is made or rejoyced. for. ¶ Virg. lib. 3. Georg.

Bisque triumphatas ueroque ab littore gentes.

Ovid. 1. Amor. Eleg. 15.

Roma triumphati dum caput orbis erit.

Idem 3. Fast.

Dique triumphato visura tosta bove.

Triumphatūs, ūs, ipsa triumphatio. § ἵραν την τενανάν την δηκτην ιθκαλές. θέλ κέλες πεστή καλασ. Σειαποσ. GAL. Triomphe. ITAL. Il triomphare. GERM. Der herrlich eintritt nach erlangtem sieg. HISP. Obra de triumpfar. ANGL. A triumphing. ¶ Plin. Ne triumphatu suo nimis superbiat Antonius.

Triumphatōr, is, qui vixis hostibus triumphum reportavit. θειαποσ. Apul. *Apolog.* 1. Triumphator de Samnitibus.

Triumphalis, e, adjet. quod ad triumphum pertinet. § θειαποσ. GAL. Propre ou convenant au triomphe. ITAL. Triomphale. GERM. Zu einem triumph gehörend. HISP. Cosa perteneciente à triompho. ANGL. Belonging to a triumph. ¶ Unde triumphales coronæ, quibus Imperatores in triumphis coronabantur. Hæc primū ex lauro fieri solebant, postea ex purissimo auro confectæ sunt, quod inde Coronarium appellabatur. Vide supra in dictione *Corona*. ¶ Triumphalis porta, Romæ dicta est, quod per eam triumphi agerentur: hoc est, triumphantes vixores in urbem deducerentur. θειαποσ πελ. Eius meminit *Suet.* in *Aug.* cap. 100. Hæc alio nomine Capena appellatur, & Appia, quod ad viam Appiam sita sit. *Hodic D. Sebastiani* porta dicitur. ¶ Triomphale territorium Romæ, quod nunc Vaticanum dicitur. θειαποσ. άγος. Unde Damasus Papa scribit beatum Petrum sepultum fuisse in Vaticano juxta triumphale territorium. ¶ Triumphalis vir, qui triumphavit, sicut Consularis, qui Consul fuit. *Suet.* de *August.* Solos triumphales, quanquam & socios expeditionum, & participes victoriatum suarum, nunquam donis impertiendos putavit, quod ipsi quoque jus habuissent tribuendi ea quibus velleant. ¶ Triumphalis currus, quo vehebantur triumphantes. *Plin.* lib. 7. cap. 25. Curru triumphali reversus est. ¶ Triumphalis pro-

vincia ex qua triumphus reportatur. *Cicer.* in *Pisonem*. Ex ea provincia quæ fuerit ex omnibus una maximè triumphalis, &c. ¶ Triumphales vestes quæ triumphantium erant: quemadmodum & Aurum triumphale, & Habitus triumphalis. *Plin.* lib. 8. c. 48. Pictas vestes jam apud Homerum fuisse: unde triumphales natæ. *Quintil.* Triumphali habitu nihil angustius. ¶ Triumphales coronæ quæ, *Gell.* cap. 6. lib. 5. ¶ Triumphales cœnæ. *Plin.* lib. 9. cap. 55. Cœnis triumphalibus Cæsar is Dictator sex millia numero murænarum mutuò appendit. ¶ Triumphalis statua. *Idem Epist.* 2. lib. 2. Heri à Senatu Vestricio Spurinæ, principe autore, triumphalis statua decreta est: id est, in habitu triumphantis.

Triumphallā, ium pluraliter, Ipsa triumphatio. θειαποσ. Tacit. lib. 4. Dolabellæ petenti abnuit triumphalia, Sciano tribuens, ne Blæsi avunculi eius laus obsolesceret.

Triumvir, i. mafc. gen. Nomen magistratus, quem tres collegæ administrant. § τριῶν ἀρχόντων. GAL. L'un des trois gouverneurs souverains ou magistrats, nom de magistrat jadis à Rome. ITAL. Uno di tre governatori, magistrato Romano. GER. Dreyerherr. HIS. Uno de tres varones principales. ANGL. One of three sovereign magistrates, the name of the magistrates in Rome. ¶ Triumviri triplices fuere, Capitales, Mensarij, Nocturni. De Capitalibus sic habet Pomponius *de orig. jur. l. necessarium*, § 30. Triumviri Capitales constituti sunt, qui careeris custodiam haberent, ut Athenis Undecimviri, oī iδικοι: & quum animadvertis oporteret, interventu eorum fieret. De Mensariis *Liv.* commemorat, Triumviri Mensarij cœtati sunt: hique numulariis, & monetæ omnis generis, & formæ eusoribus præterant. De Nocturnis meminit Cornelius Tacitus, Triumviri Nocturni, quod ad incendiū in sacra via ortum tardè venerant, à Tribuno Plebis die dicta, damnati sunt. ¶ Triumvirorum item nomen assumpsit Octavius, Antonius, & Lepidus, qui oppressa jam republica, ut tyranidem honesto aliquo repellere valerent nomine, Triumviro reipublicæ constituenda causa, se dici voluerunt. ¶ Triumviri peptiphatis, *Ovid.* Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Cepimus & tenera primos atatis honores,

Dique virus quondam par Tribus una fui.

Triumviratūs, ipsa triumvirorum dignitas. § τριῶν ἀρχών. GAL. La dignité des trois gouverneurs principaux. ITAL. Dignità di tal magistrato. GER. Der dreyerherren ampt vnd wirde. HIS. La dignidad de aquellos. ANGL. The dignitie or office of the three chiese judgee. ¶ Cicero de clar. orat. Qui quidem in triumviratu judicaverit contra P. Africani avunculi lui testimonium.

Triumviralis, e, Horat. Epop. 4.

Setius flagellus hic triumviralis

Praconis ad fastidium.

Triuncis, Numulus æreus, quem postea quadrantem appellant. τριωντα, τηλαρτεμόρον. GAL. De trois onces. ITAL. Di tre onze. GER. Ein vierer. HIS. Tres onças, o quarto de libra. ANGL. Of three onces. ¶ Cicero, lib. 33. cap. 3. Quadrans antea Triuncis vocatus, à tribus uncis.

Trōas, adis, Τρωα, Regio est Afiae minoris, quam Ptolemaeus minorem Phrygiam appellat, Hellesponto adjacens. Hanc Homerus ab Æsapo fluvio usque ad Caici fluminis ostia produxit. Plin. tamen ceterique recentiores Lecto promontorio eam ab Ælide dividunt. In ea fuit Ilion, Ιλιον, Ιλιον, mille quingentis passibus à portu distans, Homeri & Virgilij carminibus nobilissimum. ¶ Est præterea Troas, patronymicum fœmininum formatum à masculino Tros, Trois. Virgil. 5. *Aeneid.*

At procul in solo secreta Troades acta

Anchisen siebant.

Troades, inquit, hoc est, Mulieres Troianæ.

Trochæus, τροχαιος, pes metricus syllabis duabus, priore longa, altera brevi constans. Dictus Trochæus (ut quidam existimant) quod celeritate sua imitetur volubilitatem rotæ, quam Græci τροχος, appellant: vel (ut alij malunt) διὰ τὸ μεταπίοντες τὸς βουλεὺς τοιότητα ποτε: hoc est, eo quod circum aras currentes Carmen decantabant, hoc pedis genere compositum. Cic. 3. de Orat. Iambum & Trochæum frequentem segregat ab oratore Aristoteles.

Trochaicus, a, um, τροχαιης, η, ον, trochæis constans.

Trochillös, τροχιας, avicula exigua, quam ideo Aquila invisa esse quidam trididerunt, quod rex avium appelletur. Vide *Plin.* lib. 10. c. 7. & lib. 8. cap. 25.

Trochiscus, vide *Trochus*.

Trochlæa, ξ, Instrumentum cum orbiculis ad sublevanda & demittenda onera, Vel rotula structa ē ligno, vel ære, quæ aquam haurimus fune ductario, & hydria, τροχος, τροχιας. GAL. Vne poulie. ITAL. Traglia girella. GER. Ein scheiben oder wellen über die das seil oder ketten geht an einem zug. HIS. Carrillo, o polea, engeño. ANGL. A windlass or pulley to draw up heavey thinges. ¶ Lucr.

Multaque per trochlear, & tympana pondere magno

Comovet, atque levius sustollit machina nixu.

Budæus ait Trochlear significare totam illam machinam, que continet rotulam & axiculum per rotulam trajectum, circa quem rotula versatur, & præterea ductarium funem, quæ circa orbiculum æneum currit, quales in pœnis videmus quas Polias vocamus. Trochlearum meminit Cato de rusticæ, in instrumento torcularis, in quo furcas quinque, funes ductarios quinque, trochlears decem oportere esse tradit. ¶ Trochlearis pituitam adducere, per translationem dixit Quatil. lib. 11. c. 3. de pronuntiatione, pro difficulter expuere, his verbis, iam russile, & expuere crebro, & ab imo pulmone pituitam trochlearis adducere, ersi non utique vocis sunt vitia: quia tamen propter vocem accident, potissimum huic loco subjiciantur.

Trochüs, i. ξ τροχος. Sabot, toupie. ITAL. Trottola, moscolo, pirla, pirolo, corlo. GER. Ein topff. HIS. Trompo o peonça. ANGL. A toppe. Instrumentum quo lusitam pueri, quod Latinè Turbo dicitur à rotando dictum, τριχωνim significat curro, & τροχος rotam vel aliud instrumentum, quod in gyrum circumvolvit. Trochus (inquit